

05

ØISKERIDIREKTORATET
BIBLIOTEKET

REFERAT

FRA

REGULERINGSUTVALGET

1979

23 SEPT. 1993

Utkast

R E F E R A T

MÅ IKKE OFFENTLIGGJØRES

.....

FRA MØTE I REGULERINGSUTVALGET DEN 2.APRIL 1979.

Møtet ble holdt i Fiskeridirektoratet og varte fra kl.0900 til kl.1600.

Følgende av utvalgets medlemmer møtte:

Fra administrasjonen:

Fiskeridirektør Hallstein Rasmussen, formann
Avdelingsdirektør Per L. Mietle, Fiskeridirektoratet
Underdirektør Kjell Raasok, Fiskeridepartementet
Byråsjef Egil Kvammen, Fiskeridepartementet som varamann for
ekspedisjonssjef Gunnar H. Gundersen
Nestleder Odd Nakken, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt som
varamann for direktør Gunnar Sætersdal.

Fra fiskernes organisasjoner:

Fiskebåtreder Leidulv Grønnevet, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Anton Leine, Norges Fiskarlag, som varamann for Oddvar J.
Majala
Disponent Arnold Reinholdtsen, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Kåre Mikalsen, Norges Fiskarlag som varamann for Reidar
Johansen
Fiskebåtreder Harald Birkeland, Norges Fiskarlag
Avdelingsleder Olav Bjørklund, Norsk Sjømannsforbund, som varamann for
Ivar Nes
Som sekretærer for utvalget møtte konsulentene
Øysten Moberg og Arne Wåge, Fiskeridirektoratet.

Dessuten møtte:

Assisterende fiskeridirektør Viggo Jan Olsen, Fiskeridirektoratet
Avdelingsdirektør Aslak Aasbø, Fiskeridirektoratet
Kontorsjef Håvard Angerman, Fiskeridirektoratet
Kontorsjef Torben Foss, Fiskeridirektoratet
Kontorsjef Arthur Holm, Fiskeridirektoratet
Forskningssjef Johs. Hamre, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
Forskningssjef Arvid Hysten, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
Forsker Øyvind Ulltang, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
Konsulent Sigmund Engesæter, Fiskeridirektoratet
Konsulent Peter Gullestad, Fiskeridirektoratet
Konsulent Sigbjørn Lomelde, Fiskeridirektoratet
Konsulent Knut Skogstad, Fiskeridirektoratet
Avdelingsingeniør Brynjulf Hundven, Fiskeridirektoratet
Førstesekretær Jørgen Borthen, Fiskeridirektoratet
Førstesekretær Lisbeth W. Plassa, Fiskeridirektoratet
Førstesekretær Egil Lekven, Fiskeridirektoratet

Som observatør møtte assisterende generalsekretær Jørn Krog, Norges Fiskarlag og under behandlingen av sak 2/79 fiskeskipper Ole Strand, Norske Fabrikkskips Forening og direktør Per Magnar Arnstad, Norske Fiskeprodusenters Forening. Under behandlingen av sak 3/79 og 7/79 møtte direktør Kåre Bolstad, varaformann i Fellesutvalget for konsumsildnæringen. Observatør fra Norsk Nærings- og Nytelsesmiddelarbeiderforbund var forhindret fra å møte.

Møtet ble ledet av utvalgets formann som la fram følgende forslag til sakliste:

Sak 1/79: Orientering om fiskeriforhandlingene med andre land:

- a) EF.
- b) Danmark (EF) og Sverige om fiske i Skagerrak.
- c) Færøyane.
- d) Spania, Portugal, DDR og Polen.
- e) Orientering om ICNAF's ekstraordinære møte 6.-9.mars 1979.

- Sak 2/79: Regulering av fisket etter norsk arktisk torsk:
- a) Justering av fartøykvotene for 1979.
 - b) Rundfrysingstillegg for ferskfisktrålerne.
 - c) Regulering av fisket med passive redskaper. Orientering om saken.
 - d) Innsatsregulering i trålfisket.
- Sak 3/79: Regulering av fiske etter atlanto-skandisk sild:
- a) Bestandssituasjonen.
 - b) Spørsmålet om fiske i 1979.
 - c) Utvalgsinnstilling med forslag til regulering av et eventuelt fiske.
 - d) Åpning av fisket til eget forbruk innenfor grunnlinjene, herunder behandling av søknad fra Agnforsyningen om fiske av 1.000 hl.
- Sak 4/79: Regulering av vinterloddefisket 1979. Gjennomføringen av reguleringen.
- Sak 5/79: Regulering av fisket etter reker i Barentsavet i sovjetisk sone. Åpningsdato for fisket.
- Sak 6/79: Regulering av rekefisket ved Vest-Grønland.
- a) Orientering om fartøykvotereguleringen.
 - b) Spørsmålet om skjæringsdatoer.
- Sak 7/79: Regulering av fisket etter makrell i Nordsjøen og i Skagerrak.
- Sak 8/79: Eventuelt.

Det kom ingen merknader til innkallingen eller forslaget til sakliste for møtet.

Sak 1/79.

Orientering om fiskeriforhandlingene med andre land:

- a) EF
 - b) Danmark (EF) og Sverige om fisket i Skagerrak.
 - c) Færøyene.
 - d) Spania, Portugal, DDR og Polen.
 - e) Orientering om ICNAF's ekstraordinære møte 6.-9. mars 1979.
-

Formannen viste til de orienteringer som var gitt i de forberedende dokumenter om de enkelte punkter nevnt ovenfor og som vedlegges dette referat.

./.

Når det gjaldt II 3 d) i kvoteavtalen mellom Norge og EF ble det under møtet presisert at etter endring av protokollen av 25. januar skulle oppmalingsfiske etter makrell i Nordsjøen sør for 60° n.br. ikke tillates før 15. august. Norsk konsumfiske i norsk sone er ikke underlagt denne tidsbegrensningen som imidlertid vil gjelde for norsk konsumfiske i EF-sonen sør for 60° n.br. og EF's konsumfiske i norsk sone sør for 60° n.br.

Utvalget tok orienteringene til etterretning.

Omforennet referat fra konklusjonene fra
fiskerikonferansjoner mellom Norge og EF i Brussel 19. og
20. desember 1978.

1. En norsk delegasjon, ledet av herr K. Raasok, og en delegasjon fra Fellesskapet, ledet av herr R. Simonnet, møtte i Brussel 19. - 20. desember 1978 for konsultasjoner om gjensidige fiskeriforbindelser i 1979.
2. Møtet i Brussel var en fortsettelse av tidligere møter i Oslo og Brussel.
3. Konsultasjonene tok utgangspunkt i de prinsipper som er nedfelt i den paraferte fiskeriavtale mellom Fellesskapet og Norge.
4. Ordningene for 1979 skal ikke prejudisere fremtidige fiskerordninger mellom partene.

II Fellesbestander

1. For å nå frem til et objektivt grunnlag for en fremtidig fordeling av fellesbestandene ble de to delegasjoner enige om å opprette en felles arbeidsgruppe med det formål å utvikle forslag for å definere og vurdere fellesbestandenes relative tilhørighet på de to parters fiskerisoner.

Arbeidsgruppen som skal bestå av vitenskapsmenn og administratorer kan anmode ICES om å stille til rådighet vitenskapelig og statistisk data av ethvert slag som er nødvendig for dens arbeide. Gruppen skal avgi en rapport om sine konklusjoner ikke senere enn 15. juni 1979.

I mangel av en utredning som vist til i punkt 1, kunne de to delegasjoner ikke bli enige om et objektivt grunnlag for fordelingen mellom partene av de TAC'er som er fastsatt for 1979 for fellesbestandene torsk, hyse, sei, hvitting og rødspette.

Delegasjonene, ute av stand til å oppnå enighet om en forvaltningsordning for disse bestandene i 1979, informerte derfor hverandre om sine respektive hensikter med hensyn til forvaltningen av disse bestandene ved de ensidige erklæringer som er vedlagt denne protokollen som vedlegg III og IV.

3. Delegasjonene var enige om å anbefale overfor sine myndigheter å gjennomføre følgende ordninger.
- a) Hver part skal vedta reguleringer for fiske i sin sone for sine egne fartøyer, for fartøyer fra den annen part og for fartøyer fra tredjeland samt for sine egne fartøyers fiske i den annen parts sone for å sikre at fangstbegrensningene blir respektert.
 - b) Hver part kan tildele kvoter til tredjeland i sin sone av sin andel av TAC. I slike tilfeller skal den annen part informeres om de tildelte kvoter og andre relevante reguleringer.
 - c) Med hensyn til Nordsjøsilde vil partene forby direkte fiske i ICES' underområde IV og i den delen av underområde III a som ligger vest for en linje trukket mellom Lindesnes og Hanstholmen i hele 1979. Hvis dette forbud skulle bli opphevet av noen av partene, vil partene konsultere hverandre om TAC'en og fordelingen av den på de to parter.
 - d) Med hensyn til makrellfiske i ICES' underområde IV i 1979 ble partene enige om å konsultere hverandre på et senere tidspunkt om de reguleringstiltak som skal gjennomføres med sikte på å sikre en forvaltningsordning i overensstemmelse med den vitenskapelige anbefaling om at 100 000 tonn skal fiskes i området nord for 60° N og vest for 2° Ø. Fiske etter makrell i ICES' underområde IV sør for 60° N skal ikke starte før 15. august.

III Eksklusive bestander.

1. Med hensyn til Nordsjøbrisling betraktet Fellesskapets delegasjon denne som en eksklusiv EF-bestand mens den norske delegasjon, som viste til rapporterte fangster av denne bestanden i

norsk sone, ga uttrykk for det syn at dette (brisling) er en fellesbestand.

For praktiske forvaltningshensyn vil imidlertid partene betrakte denne bestand som en eksklusiv Fellesskapsbestand i 1979. Norge vil tillate norske fiskere og tredjelands fiskere å fiske brisling i sin egen økonomiske sone i 1979.

2. Delagasjonene var enige om å anbefale overfor sine respektive myndigheter å tillate fiske i 1979 med fartøyer fra den annen part som vist i vedlegg 2.

3. Reke og blåkveite

- 3.1. Fellesskapets delegasjon viste til at reke og blåkveitebestandene i den kanadiske og Fellesskapets del av ICNAF underområder O+1 blir forvaltet av Fellesskapet og av kanadiske myndigheter i henhold til en felles forvaltningsordning. Kvotene for disse bestandene som er tildelt Norge i henhold til den nåværende ordning skal delvis tas i kanadisk sone.

Disse kvotene er avhengige av samtykke fra Canada. Norsk fiske på disse kvoter i den kanadiske del av dette område vil bli underlagt lisensiering fra kanadiske myndigheter.

- 3.2. Hvis det blir klart i løpet av 1979 at Grønlandske kystfiskere eller Canada ikke vil utnytte de rekekvoter som de er tildelt, skal kvoten som er tildelt Norge økes med en proposjonal andel av det ekstra kvantum som da vil være til disposisjon. Hvis der proposjonale andelen av dette ekstra kvantum skulle blir større enn 1 500 tonn, kan Norge tildeles ytterligere kvanta etter konsultasjoner.

4. Torsk ved Vest- og Øst-Grønland

Hvis bestandssituasjonen for torsk ved Vest- og Øst-Grønland forbedrer seg, og hvis fellesskapet beslutter å tillate andre EF fiskere enn Grønlandske fiskere å fiske, skal de to parter konsultere hverandre med sikte på å festsatte en norsk kvote for disse bestandene, der det tas hensyn til norske fiskeri-interesser i området.

5. Vågehval

- 5.1. Den norske delegasjonen anmodet om rettigheter til å fange vågehval i EF sonen i 1979.
- 5.2. Med hensyn til bestanden ved Vest-Grønland foreslo EF's delegasjon at anmodningen skulle drøftes av de berørte parter med

sikte på å fastsette en kvote for Norge i overenstemmelse med den anbefalte TAC fra IWC (Den Internasjonale Hvalfangstkommission).

- 5.3. Med hensyn til EF sonen ved Øst-Grønland vil delegasjonene ta til etterretning enhver anbefaling fra IWC for en TAC for vågehval for Øst-Grønland, Island og Jan Mayen bestanden. Det var enighet om at de berørte parter, herunder Island, skulle konsultere hverandre så snart som mulig om fordelingen av denne TAC.

IV Lisensiering

Delegasjonene var enige om at lisensiering av hverandres fartøy i 1979 skulle begrenses til følgende fiskerier.

- A. EF's fiske i norsk økonomisk sone:
 Alt fiske nord for 62° N.
 Industriefiske i Nordsjøen.
- B. Norsk fiske i EF's sone:
 Fiske i ICNAF områdene O+1 og ICES' underområde XIV.

V Fiskerireguleringer.

1. Delegasjonene ble enige om å anbefale overfor sine myndigheter å konsultere om fiskerireguleringer i Nordsjøen med sikte på å oppnå, så langt som mulig, harmonisering av fiskerireguleringens bestemmelsene i de to parters soner.
2. Den norske delegasjonen forbeholder seg retten til å komme tilbake til spørsmålet om berettigelsen av kvoter og fangstområdebegrensningen som er fastsatt av EF for kolmulebestanden i ICES' områdene VI a og VII.

VI Konsultasjoner

Hvis det i løpet av 1979 av de vitenskapelige organer blir foreslått en endring av TAC'ene for de bestandene som er omfattet av denne protokoll skal partene konsultere hverandre om dette.

De to parter vil konsultere hverandre om gjennomføringen av de ordninger som er nedfelt i det foreliggende omforente referat av konklusjonene.

(Brussel 20. desember 1978)

K. Raasok
sign.

R. Simmonet
sign.

NORGE - EF
Kvoter for fellesbestandene i 1979
1000 metriske tonn

Voleg 1

Fiskeslag og ICES-områder	TAC	EF SONEN			NORSK SONE			Til disposisjon for EF	Til disposisjon for Norge
		EF og 3.-land	NORGE (1)	TOTALT	Norge og 3.-land	EF (1)	TOTALT		
	1	2	3	4	5	6	7	8	9
Makrell IV, & IIIa	145		80 (2)			5		34,65	109
Hestemakrell IV, VIa (3) VIId, e, f, h			5			5			
Øyepål (4) IV			20 (5)			50 (5)			
Tobis IV			30 (5)			150 (5)			
Kolmule II, VIa(3) VIb									
			VII (6) & XIV	125 (7)					
Blålange IV, VI, VII			1	} (8) (9)					
Lange IV, VI, VII			14						
Brosme IV, VI, VII			5						
Figghå IV, VI & VII				12,5 (10)					
Brugde (lever) IV, VI, VII			0,8 (10)						
Håbrann IV, VI, VII			1						
Andre			5			5			

- 1) Enhver andel av denne kvoten som ikke blir tatt kan overføres til andelen i partenes egen sone.
- 2) Hvorav 75.000 tonn må tas nord for 60° N og vest for 2° Ø
- 3) Nord for 56° 30'
- 4) Inklusive kolmule
- 5) Innenfor den samlede kvote for øyepål og tobis kan den enkelte kvote overfiskes med inntil 20.000 tonn
- 6) Vest for 12° V
- 7) Fellesskapet vil vurdere å øke dette kvantum etter anmodning fra den norske part
- 8) Lange, blålange og brosme er overførbare
- 9) Kan bare fiskes med line
- 10) Unntatt fangster mellom 6 og 12 n mil i henhold til den norske-britiske fiskeriavtalen fra 1964

1.000 metriske tonn

	FISKESLAG	ICES OMRÅDER	TIL EF I norsk sone	TIL NORGE I EF-sonen
NORGE NORD FOR 62° N	Norsk-arktisk ørret	I, IIa og IIb	32	
	Norsk-arktisk hyse	"	15	
	Sei	"	13	
	Uer	"	16 (1)	
	Blåkveite	"	1	
	Andre (bifangst)	"	2,5	
EF	Makrell	VIa (2) og VIId,e,f,h		35
	Brisling	IV		71
	Reke	ICNAF 0 og 1 (3)		5,016
	Blåkveite	XIV		forsøksfiske
	Kveite	ICNAF 0 + 1		1,6
	Uer	XIV		0,2
		ICNAF 0 + 1		0,2
		XIV		0,2

- 1) Av dette kan 1.5000 tonn *Sebastes Mentella* fiskes i et direkte fiske i ICES underområde IIb og den del av IIa som ligger nord for 71° 15' nord og vest for 20° Ø og 1.000 tonn *Sebastes Marinus* som bifangst i ICES underområde I og den del av underområde IIa hvor det ikke er tillatt å drive et direkte uerfiske.
- 2) Nord for 56° 30'
- 3) Av dette 650 tonn vest for midtlinjen (kanadisk sone) og 4.366 tonn øst for midtlinjen og sør for 68° N
- 4) Kvotene for blåkveite og uer er overførbare
- 5) Kan bare fiskes med line

Erklæring av den norske delegasjon vedrørende en fangstordning for noen fellesbestander i Nordsjøen i 1979.

Den norske delegasjonen, som understreker at den fremtidige deling av fellesbestandene mellom Norge og EF må baseres på sonetilhørigheten til disse bestandene, har tatt på seg å gjennomføre en praktisk fangstordning for 1979 for torsk, hyse, sei, hvitting og rødspette i Nordsjøen. Fangstordningen som er vist nedenfor er å anse som en ad hoc ordning og uttrykker kun fangstbehov for 1979.

Den foreliggende fangstordning er akseptabel for Norge kun utifra den uttrykkelige forståelse at den ikke anses å skulle uttrykke eller prejudisere de andeler av fellesbestandene som skal tildeles til Norge på grunnlag av sonetilhørigheten til disse bestandene, og forutsetter derfor en overføring til EF av deler av Norges andeler av de fellesbestandene som er vist til.

	Norges 1) fangstbehov:	EF's fangst i norsk sone:
Torsk	30	19,5
Hyse	10	14,3
Sei	89	37,7
Hvitting	9	6,4
Rødspette	3	15

- 1) Norge vil gjennomføre en ytterligere overføring til EF på et kvantum på maksimum 4000 tonn for disse bestandene hvis norske fangster skulle ligge under de fangstbehov som er vist.

Erklæring av Fellesskapets delegasjon vedrørende en fangstordning for noen fellesbestander i Nordsjøen i 1979.

1. Fellesskapets delegasjon, som viser til at det ikke kunne oppnås enighet mellom Fellesskapet og Norge om et objektivt grunnlag for fordelingen mellom partene av de fastsatte TAC-en for fellesbestandene torsk, hyse, sei, hvitting og rødspette i Nordsjøen i 1979, har tatt på seg å gjennomføre en praktisk fangstordning for 1979 for de nevnte fellesbestander.

Fangstordningen som er vist nedenfor er å anse som en ad hoc ordning og uttrykker kun fangstbehov for 1979:

Fiskeslag	TAC for 1979	EF's fangstbehov 1000 tonn	Norsk fangst i EF-sonen 1000 tonn
Torsk	183	153	6
Hyse	83	73	3
Sei	200	111	12,5
Hvitting	85	76	3,5
Rødspette	120	117	1

Den foreliggende avtale er akseptabel for Fellesskapet med den uttrykkelige reservasjon at den ikke prejudiserer på noen måte Fellesskapets rettigheter vedrørende bevaringen, forvaltningen og delingen av bestandene som den (avtalen) gjelder, og at det generelle nivået på gjensidig fiskeaktivitet i 1979, som er et resultat av avtalen, ikke kan anses av Fellesskapet som en fullstendig tilfredsstillende imøtekommelse av bestemmelsene i rammeavtalen som er forhandlet med Norge.

Agreed Record of conclusion of Fishery consultations between Norway, Sweden and the European Economic Community, Brussels, 10-11 January 1979

I. 1. A Norwegian delegation, headed by Mr. K. RAASOK, a Swedish delegation, headed by Mr. L. HANNERZ and a Community delegation headed by Mr. M. MARCUSSEN, met in Brussels on 10-11 January 1979 to consult within the framework of the Agreement between Denmark, Norway and Sweden concerning mutual fishing rights in Skagerrak and Kattegat of 19 December 1966 on regulatory measures for fishing in Skagerrak and Kattegat in 1979.

2. The meeting in Brussels was a continuation of previous meetings in Oslo, Stockholm and Brussels.

II. 1. The delegations agreed to recommend their respective authorities to adopt regulations to assure that fishing in 1979 be limited to the TAC's and quotas set out hereafter:

Species	Area (1)	TAC 1979 t	Allocation to Norway t	Allocation to Sweden t	Allocation to EEC t
Cod	A	14.000	500 (2)	1.000	12.500
Haddock	B	9.000	400 (3)	2.500	6.100
Whiting	A	4.650	400	400	3.850
Plaice	A	14.000	200	400	13.400
Herring	A	10.000	1.725 (4)	3.450	4.825
Mackerel	B	9.000	5.300	1.350	2.350
Sprat	B	70.000	12.000	18.000	40.000 (5)

- (1) Area A: the area defined in art. 1 of the Agreement of 19.12.1966
Area B: the area defined in art. 1 of the Agreement of 19.12.1966 extended to the southern boundary of Kattegat defined as a straight line from Hasenøre Hoved to Gniben Odde, from Korshag to Spodsbjerg and from Gillbjerg Hoved to Kullen.
- (2) This quota might be increased to 1500 t if so requested by Norway. The TAC is then increased to 15.000 t.
- (3) This quota might be increased to 750 t if so requested by Norway. The TAC is then increased to 9.350 t.
- (4) This quota does not include fjord herring, which is caught between the Swedish frontier and the Lindesnäs.
- (5) This quota might be increased to 47.500 t if so requested by EEC. The TAC is then increased to 77.500 t.

2. The quota referred to in paragraph 1 may be taken in the following areas :

a) quotas for area A:

- vessels flying the flags of Denmark, Sweden and Norway: anywhere in area A outside the coastal zone of 4 miles of the other party;
- vessels flying the flag of other Member States of the Community anywhere in area A outside the coastal zone of 12 miles measured from the base-lines of Norway and Sweden;

b) quotas for area B:

- vessels flying the flag of Denmark and Sweden: anywhere in the Skagerrak outside the 4 miles zones and in Kattegat outside the 3 miles zones of the other party;
- vessels flying the flag of other Member States of the Community anywhere in area B outside the 12 miles coastal zones measured from the base-lines of Norway and Sweden;
- vessels flying the flag of Norway only in area A outside the coastal zone of 4 miles of the other party.

III. The delegations agreed to recommend their respective authorities to adopt the following regulations in respect of area A:

1. Directed fishing for herring shall be prohibited from 1 January to 31 March 1979 and from 1 October to 31 December 1979.
2. Directed fishing for herring for purposes other than human consumption shall be prohibited.
3. The use of trawl and purse seine for the capture of pelagic species shall be prohibited from Saturday midnight to Sunday midnight.

IV. The parties will continue consultations concerning the harmonisation of other regulatory measures.

Brussels, January 11th 1979

RAASOK K.

HANNERZ L.

MARCUSSEN M.

Protokoll fra drøftelser mellom norske og færøyske myndigheter i Oslo 15. og 16. mars 1979 om gjensidige fiskerettigheter i 1979

Den 15. og 16. mars 1979 drøftet en færøysk delegasjon ledet av lagmann Atli P. Dam og en norsk delegasjon ledet av fiskeridirektør Hallstein Rasmussen, henholdsvis færøysk fiske i den norske økonomiske sone og norsk fiske i færøysk fiskerisone i 1979. Møtet var en fortsettelse av tidligere møter i Bergen og i Torshavn. Drøftelsene var basert på avtalen om gjensidige fiskerettigheter undertegnet 7. februar 1979.

De to partenes delegasjoner fremgår av vedlegget.

Partene ble enige om:

I. Færøysk fiske i den norske økonomiske sone:

A. I fastlandssonen nord for 62° n.br.

- 1) 6800 tonn torsk
- 2) 2000 tonn hyse (kuller)
- 3) 1200 tonn andre arter (uer (rødfisk), sei, blåkveite (hellefisk)). Det er bare tillatt å ta inntil 600 tonn av hver art.
- 4) 10 000 tonn lodde. (Kan også fiskes i Svalbardsonen).

Den færøyske part vil innen 20. september orientere den norske part om eventuell udisponert loddekvote med sikte på at ubenyttet kvote kan fiskes av norske fiskere. Fiske etter lodde kan ikke finne sted i de perioder hvor slikt fiske er forbudt for norske fiskere.

Det er innført et minstemål på lodde på 11 cm. Høyst 15 % i vekt av lasten til enhver tid kan bestå av undermåls lodde.

B. I fiskevernssonen ved Svalbard.

- 1) 750 tonn torsk
- 2) 250 tonn andre arter (vesentlig uer og kveite)

C. I fastlandssonen sør for 62° n.br.

- 1) 5000 tonn makrell
- 2) 9000 tonn øyepål, tobis og kolmule
- 3) 4000 tonn brisling
- 4) 1000 tonn sei

Det færøyske makrellfiske i norsk sone kan ikke starte sør for 60° n.br. før det norske oppmalingsfisket starter i samme område medio august.

D. Av de norske kvotene i EF-sonen nord for 60° n.br. og vest for 2° ø.l. (Samtykke fra EF er en forutsetning) 5000 tonn makrell.

II. Norsk fiske i færøysk sone:

A. 1) 11 500 tonn bunnfisk. Fisket skal rettes mot lange, brosme, sei og blålange. Torsk kan i mindre omfang inngå som bifangst.

2) Kolmule ca. 90 000 tonn
Antall lisensierte fartøyer: 60.

Antall fartøyer samtidig: 28.

Dessuten 7 på fiskeleting utenfor det hovedfelt som til enhver tid defineres av det færøyske fiskerioppsyn.

III. Den norske part ble orientert om ensidige færøyske tiltak som begrenser det norske seigarnfisket.

og om etableringen av en ikke-diskriminerende trål- og garnfri sone vest av Færøyane.

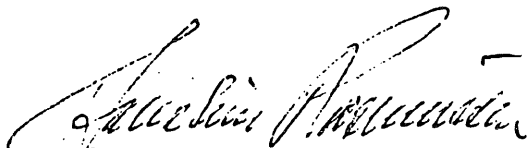
IV. Lisensieringsspørsmål.

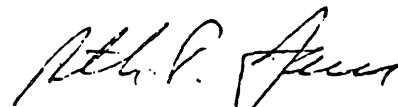
Partene ble enige om innen 1. april å sende hverandre liste over de fartøyene som ønsker å delta i fisket i den andre parts sone. Det vil være mulig å etteranmelde fartøyer.

V. Partene er enige om i løpet av året å avholde konsultasjoner vedrørende gjennomføringen av denne avtales bestemmelser.

Partene er enige om under disse konsultasjoner å drøfte spørsmålet om en færøysk kvote sild i norsk sone sør for 62° n.br. i det tilfelle at det åpnes for fiske av sild i Nordsjøen.

Oslo, 16. mars 1979

Hallstein Rasmussen

Atli P. Dam

Norske deltakere

Fiskeridirektør Hallstein Rasmussen, Fiskeridirektoratet
Assisterende fiskeridirektør Viggo Jan Olsen, Fiskeridirektoratet
Kontorsjef Arthur Holm, Fiskeridirektoratet
Kontorsjef Torben Foss, Fiskeridirektoratet
Konsulent Peter Gullestad, Fiskeridirektoratet
Byråsjef Trond S. Paulsen, Fiskeridepartementet
Konsulent Martin Ivar Aaserød, Fiskeridepartementet

Fiskeskipper Mads Bjørnerem, Norges Fiskarlag
Fiskebåtreder Peder Lie, Norges Fiskarlag

Færøyske deltagere

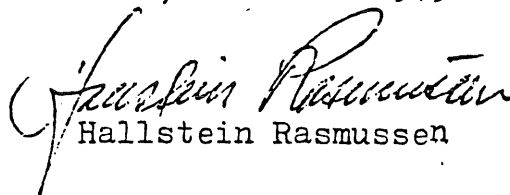
Lagmann, Atli P. Dam
Landsstyremand, H.M.Klein
Landsstyremand, D.P.Danielsen
Director, G.Gunnarsson
Sektionschef H.J.Kass
Fiskeribiolog J.S.Joensen
Konsulent A. Olafsson, Udenrigsministeriet.

Lagmann Atli P. Dam

Færøyenes Landsstyre

Jeg viser til den kvoteavtale for 1979 vi har undertegnet i dag. Når det gjelder kolmulekvoten på ca. 90 000 tonn, viser jeg til forutsetningen om at vi ved behov skal konsultere om en økning av denne kvoten. Jeg har videre tatt til etterretning at brukte kan fiskes omtrent i samme omfang og etter samme regler i 1979 som i 1978.

Oslo, 16. mars 1979

Hallstein Rasmussen

Quota consultations Norway - Spain
in Oslo on December 6th, 1978

Agreed Minutes

With reference to the fisheries agreement between Spain and Norway consultations concerning quotas for Spain in the Norwegian Economic Zone in 1979 north of 62° northern latitude were held on December 6th in Oslo. Special Adviser J. Conde headed the Spanish delegation and Director General G.H. Gundersen the Norwegian delegation.

The Norwegian delegation informed the Spanish party that global quotas (TAC's) for the various fishing stocks had been determined on the basis of scientific recommendations.

TAC's for cod and saithe were reduced for 1979 according to scientific advice. For haddock TAC was increased, while for redfish the TAC was maintained at the same level as in 1978.

After consultations the Norwegian party indicated the following quotas to Spain in 1979 inside the Norwegian Economic Zone:

COD. A quota of 2 300 was indicated.

HADDOCK. For arctic haddock no direct fishing was envisaged. The Norwegian delegation informed that a by-catch of 500 tons of haddock would be allowed to cover by-catches.

SAITHE. The Norwegian delegation indicated that the Spanish quota would be 1 000 tons in 1979.

REDFISH. A Spanish quota of redfish of 2 500 tons was indicated.

Both delegations emphasized the importance they attach to the conservation of the various fish stocks. The Norwegian part further stressed the need for an overall effective management of the various fish stocks in the northern region and pointed to the necessity to limit the total fishing effort in the fishery protection zone around Svalbard correspondingly.

Oslo, 6th December, 1978

Quota consultations Norway - Portugal
in Oslo on December 5th, 1978

Agreed Minutes

With reference to the fisheries agreement between Portugal and Norway consultations concerning quotas for Portugal in the Norwegian Economic Zone in 1979 north of 62° northern latitude were held on December 5th in Oslo. Director General J.C.E. Cardoso headed the Portuguese delegation and Director General G.H. Gundersen the Norwegian delegation.

The Portuguese delegation explained that Portugal had not fully utilized the quotas in 1978 due to poor fishing in the Norwegian Economic Zone outside 50 n. miles.

Portugal expressed an interest in being exceptionally allowed within the framework of the present agreement to fish inside 50 n. miles on the allocated quotas in periods of poor fishing. The Portuguese delegation expressed the desire that its request be considered by the proper authorities.

1. Quotas for Portuguese fisheries in 1979 inside the Norwegian Economic Zone.

The Norwegian delegation informed about the stock situation for the various stocks. The Norwegian delegation pointed out that global quotas (TAC's) for the various fishing stocks had been determined on the basis of scientific recommendations. The Portuguese delegation expressed their requests for quotas for the stocks in the Norwegian zone. After a discussion on the quotas for the various stocks the Norwegian delegation indicated that the following quotas would be fixed:

COD. The Norwegian delegation stated that the quota would be 2 200 tons in 1979.

HADDOCK. For arctic haddock no direct fishing was envisaged. A quota intended to cover by-catches should be fixed. The Norwegian delegation informed that a by-catch of 300 tons of haddock would be allowed.

- < -

SAITHE. The Norwegian delegation stated that the Portuguese quota would be 200 tons in 1979.

REDFISH. TAC for 1979 had been fixed at 157 000 tons of which 122 000 tons can be taken in the Norwegian Zone. A Portuguese quota of redfish of 1 200 tons was indicated.

Both delegations emphasized the importance they attach to the conservation of the various fish stocks. The Norwegian part further stressed the need for an overall effective management of the various fish stocks in the northern region. The fishing effort in the Svalbard Zone should take into account that a reduced total amount of 15 000 tons of cod was assumed to be taken by third countries in this area. The Portuguese quotas in the Norwegian Zone were thus allocated on the condition that the Portuguese fishing effort in the Svalbard Zone would be compatible with this objective.

2. Portuguese proposals for fishery experiments.

The Portuguese delegation expressed their interest in being allowed to conduct the same experiment with gill-net vessels as requested for 1977 and 1978, which they had been unable to carry out. The two vessels would operate separately as agreed on for 1978. The Norwegian party stated that the necessary licences would be given.

Oslo, 5th December, 1978

Protokoll

fra den 3. sesjon i Den blandede fiskerikommisjon mellom Regjeringen i Norge og Regjeringen i Den Tyske Demokratiske Republikk.

I henhold til bestemmelsene i avtalen av 29. januar 1977 mellom Regjeringen i Norge og Regjeringen i Den Tyske Demokratiske Republikk, ble den 3. sesjon i Den blandede fiskerikommisjon avholdt i Berlin 28.-29. november 1978.

1. Dagsorden for den 3. sesjon.

Vedlagte dagsorden ble vedtatt.

2. Drøftelser med hensyn til DDR's fangstkvoter i den norske økonomiske sonen for 1979.

Før kvotene for 1979 ble drøftet, ble gjennomføringen av fisket for 1978 vurdert. Det var fra begge sider enighet om at de vedtatte ordninger fra de foregående sesjoner i Den blandede fiskerikommisjon har vist seg å være hensiktsmessige og at de gjeldende bestemmelser er blitt overholdt. Fra Den tyske demokratiske republikkens side ble det informert om hvor stort det nåværende fisket er, og at det forutsettes at kvotene for 1978 blir overholdt og oppfisket.

I betraktning av bestandenes utvikling og de derav avledede anbefalinger fra ICES for totalfangstens og drøftelse av fangstmulighetene, opplyste den norske part at det for 1979 vil bli fastsatt følgende kvoter for DDR:

Nord for 62° n.br.

Uer (Sebastes Mentella)	14.000 t
Sei	3.000 t
Blåkveite	800 t
Torsk, hyse og andre arter som bifangst (unntatt Sebastes marinus som regnes ned til Sebastes mentella)	300 t

Hvis kvoten for det direkte fiske etter uer, sei og blåkveite ikke kan fiskes opp, på grunn

av at bifangstkvoten er oppbrukt, vil en økning av bifangstkvoten bli vurdert etter forespørsel fra Den tyske demokratiske republikk.

Ber for 62⁰n.br.

Sei	2.500 t
Bifangst av andre arter	400 t

Fra norsk side vil en etter forespørsel fra Den tyske demokratiske republikkens side tillate forsøksfiske etter kolmule i den norske økonomiske sone. Den norske side informerte om at fra 1.1.1979 vil en maskevidde på 40 mm bli gjort gjeldende for forsøksfiske etter kolmule.

De to parter var enige i betydningen av bevaring av de forskjellige fiskebestander. Den norske part forutsatte at DDR utenfor den norske 200 miles økonomiske sonen holder fisket på samme nivå som hittil, men under hensyntaken til de løpende anbefalinger fra ICES vedrørende totalkvoter og bestandssituasjoner ved Svalbard.

3. Konsultasjon angående felles aktiviteter for
forskningsinstitusjonene til Norge og DDR i 1978.

Fra Den tyske demokratiske republikkens side ble det informert om samarbeidet vedrørende fiskeriforskning i 1978. Begge parter var enige om at det teknisk - vitenskapelige samarbeidet for 1979 skulle fortsettes på basis av drøftelsen mellom forskningsinstituttene i Tromsø og Rostock den 27.6.1978.

4. Overenskomst om opprettelse av en arbeidsgruppe for
drøftelse av erstatningskrav for skader på fangst-
redskap.

Partene vedtok de vedlagte arbeidsregler. Navn og adresse til arbeidsgruppens medlemmer skal utveksles innen den 31.1.1979.

Fra DDR's side informerte en om at "Auslands- und Rückversicherungs-AG" i Den tyske demokratiske republikk, i et skriv av 27.11.1978 har meddelt Norges representant i Den blandede fiskerikommisjon om overføringen av den avtalte summen på 106.733,53 n.kr.

5. Eventuelt.

Fra norsk side ble meddelt:

- at fra den 1.1.1979, for området sør for 64^on.br. i den norske økonomiske sone, blir maskevidden i trål fastlagt til 80 mm og for reketral til 30 mm sør for 65^on.br.
- at det for 1979 blir vurdert innført nye bestemmelser om trålfrie soner og andre fiskerireguleringer i den norske økonomiske sone. Den tyske demokratiske republikken vil bli underrettet i god tid om innholdet av eventuelle nye bestemmelser.
- at de hittil gjeldende bestemmelser for beskyttelsesnett og rundstroppe vil bli presisert og offisielt meddelt Den tyske demokratiske republikken.

På forespørsel fra Den tyske demokratiske republikkens side, meddelte den norske side at undersøkelsen av dokumentasjonen over Den tyske demokratiske republikkens fangstredskap, overrakt i april 1978 i Oslo, ennå ikke er avsluttet. Fra norsk side vil man informere Den tyske demokratiske republikken om resultatet av undersøkelsen.

Fartene ble enige om at den neste sesjon i Den blandede fiskerikommisjon skal avholdes i Norge senest høsten 1979.

Utfordiget i Berlin i 2 eksemplarer, den 29. november 1978.

På vegne av den
norske delegasjonen

På vegne av Den tyske
demokratiske repu-
blikkens delegasjon

Arbeidsregler

for behandling av erstatningskrav for skader på fangstredskap.

Ut fra ønsket om å innføre en ordning for behandling av krav fra norske fiskere vedrørende skader på norske fangstredskaper i den norske økonomiske sone, og som etter norske fiskeres mening er blitt forårsaket av fiskefartøyer fra Den tyske demokratiske republikk, er det enighet om følgende bestemmelser:

Artikkel 1

På grunnlag av de muligheter som er forutsett i punkt 5 i vedlegget til fiskeriavtalen av 28.1.1977 mellom Norges regjering og Den tyske demokratiske republikkens regjering, opprettes det en arbeidsgruppe for behandling av erstatningskrav.

Som medlemmer av arbeidsgruppen skal fra hvert land navn og adresse på to personer, som etter nasjonale bestemmelser er kompetente og uavhengige, oversendes til de permanente medlemmer av Den blandede fiskerikommisjon.

Artikkel 2

Arbeidsgruppen skal ha fullmakt til å behandle spørsmål i forbindelse med skader som norske fiskere hevder at fiskere fra Den tyske demokratiske republikk har forårsaket på deres fangstredskaper i Norges 200 n.mils fiskerisone.

I dette oyemed kommer arbeidsgruppen sammen vekselvis i Norge og i Den tyske demokratiske republikk.

Artikkel 3

Arbeidsgruppens mål er, på basis av det bevismaterialet som fremlegges av begge parter, å komme frem til anbefaling vedrørende en ordning for erstatningskravene fra norske fiskere.

Artikkel 4

Hvis det hevdes at en skade er blitt forårsaket av fiskefartøyer fra Den tyske demokratiske republikk, skal alle eksisterende opplysninger vedrørende denne skade snarest mulig sendes til arbeidsgruppens medlemmer av Fiskeridirrektøren i Bergen.

Artikkel 5

Etter avslutning av undersøkelsene skal arbeidsgruppen straks underrette partene om resultatet av undersøkelsene. Hvis de norske fiskere godkjenner arbeidsgruppens anbefaling, følger en rask overføring av det omforente beløp til den norske part fra Den tyske demokratiske republikkens side og til en konto som angis fra norsk side.

Artikkel 6

Hvis det viser seg at det ikke har vært mulig å realisere arbeidsgruppens anbefalinger, skal arbeidsgruppen oversende en detaljert rapport til de faste representantene i Den blandede fiskerikommisjon.

Utferdiget i Berlin, den 29. november 1978, i 2 eksemplarer på norsk og tysk i det begge tekster har samme gyldighet.

For norsk side

For

Den tyske demokratiske republikkens side

MINISTERSTWO PRACY
08095 21 NOV 78
ARKIW:

PROT O C O L

from

the Second Session of the Joint Commission on Fisheries.

./.

In accordance with the provisions of the Agreement on Fisheries between Poland and Norway, the Second Session of the Joint Commission on Fisheries took place in Kraków on 15 - 17 November, 1978.

The enclosed agenda was adopted.

1. Review of Polish fishing activities within the Norwegian 200 mile economic zone, South and North of 62° latitude North.

Under the agenda item 1 the Polish Delegation presented provisional data concerning the Polish fishing activities within the Norwegian 200 mile economic zone relating to the period from the 1-st January to the 31-th October 1978, /encl.No 1/.

The Norwegian Delegation expressed their satisfaction regarding the proper fulfilment of the Norwegian fishing regulations by the Polish fishing vessels. No infringements was reported during the period concerned.

The Norwegian Delegation expressed their special interest in obtaining more information and data concerning redfish catches, performed by Polish vessels. Polish Delegation agreed to present more details on that as soon as possible.

2. Proposal of quota and Fishing effort allocations for the Polish fishery in the Norwegian exclusive fishing zone for 1979.

Under the agenda item 2, the Polish Delegation presented

their expectations regarding to the quota allocations for 1979.

After the discussion the Norwegian Delegation indicated the following quotas for the Polish fishery for 1979.

For the region South of 62°

Saithe	-	6,500 tons
Others	-	500 tons

For the region North of 62°

Cod and Haddock	-	300 tons
Greenland Halibut	-	700 tons
Redfish	-	2,400 tons /Mentela/
Saithe	-	200 tons

Total for both regions: 10,600 tons.

The Polish Delegation suggested that the quota of saithe both for South and North of 62° latitude North might be taken by the same type of fishing vessels of up to 800 BRT. The Norwegian Delegation indicated that they will consider favourably this request.

The Norwegian Delegation emphasized the importance it attaches to the conservation of the various fish stocks in fixing Polish fishing quota for 1979. The Norwegian part further stressed the need for an overall effective management of the various fish stocks in the northern region and pointed to the necessity to limit correspondingly the total fishing effort in the Svalbard area. The Polish quota in the Norwegian zone were thus allocated on the condition that the Polish fishing effort in the Svalbard area would not exceed a level compatible with the objective taking into account the need for reduced catch levels where conservation requirements make this necessary. The Norwegian Delegation informed about the bad stock situation of capelin and referred to the increased Polish fishing for this species in 1978.

The Polish Delegation took note of this, but this shall be without prejudice to the Polish part's view concerning the legal status of the waters surrounding Svalbard/Spitzbergen.

The Norwegian Delegation indicated that the Polish, experimental blue whiting fishing can be continued during 1979 on the same base as in 1978, and it should not exceed a total amount of 5000 tons.

As far as the redfish fishing is concerned, the Norwegian Delegation stressed that the fishing will be limited to certain areas, which will be indicated at the later stage.

The Norwegian Delegation informed that the licence application system is being left the same as in the present year.

3. Review of other kinds of bilateral cooperation in the field of fishery.

a. Cooperation in Fisheries Research.

Both sides noticed the exchange of scientific delegations between the interested research institutes and they especially approved the progress and the scope of work done during and after the last visit of the Norwegian team to the Sea Fisheries Institute in Gdynia in June 1978. The Delegations expressed their wishes to continue this cooperation in the agreed scope and methods.

b. Polish proposal for purchase of mackerel.

As far as the development of this cooperation is concerned, the Norwegian Delegation informed that the interested sales organisation "Norges Makrellag" has lately requested the the Norwegian authorities to amend the relevant legal provisions in order to realise transshipment and processing activities within 12 nautical miles.

The Norwegian authorities are now considering this request and the Norwegian party will keep the Polish authorities informed about this question.

c. Norwegian interest in purchase of krill.

The Norwegian Delegation referred to the interest of a Norwegian fish farmer to purchase krill for feeding purposes from Poland.

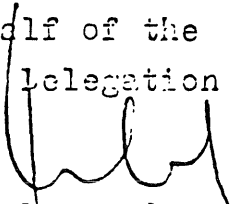
The Delegations agreed to come back to this matter in due time.

4. Other matters.

The Parties agreed that the next Session of the Joint Commission shall take place in Norway not later than in the middle of November, 1979.

Done in Kraków in duplicate, 17-th November, 1978.

On behalf of the
Polish Delegation

Przemysław Anders

On behalf of the
Norwegian Delegation

Gunnar H. Sundersen

A G E N D A

FOR THE SECOND SESSION OF THE JOINT COMMISSION ON FISHERIES

1. Review of Polish fishing activities within the Norwegian 200 mile economic zone, South and North of 62° latitude North.
2. Proposals of quota and fishing effort allocations for the Polish fishery in the Norwegian economic zone for 1979.
3. Review of other kinds of bilateral cooperation in the field of fishery, especially:
 - scientific and research matters,
 - Polish proposal regarding purchase of fish directly from the fishing vessels.
4. Other matters.

LIST OF PARTICIPANTS

I. Norwegian Delegation

- Gunnar H. Gundersen, Director General, Ministry of Fisheries
 - Hallsteid Rasmussen, Director of Fisheries, Directorate
of Fisheries,
 - Trond S. Paulsen, Head of Division, Ministry of Fisheries
 - Tom Titlestad, Councillor, Directorate of Fisheries,
- The Norwegian Ambassador to Poland, Mr. Ole I.L.P. Moltke-Hansen has also taken part in the meeting.

II. Polish Delegation

- é Przemysław Anders, Director of the Maritime Department,
Ministry of Foreign Trade and
Shipping,
- Wojciech Pelczar, Head Expert in the Maritime Department,
Ministry of Foreign Trade and Shipping,
- Jan Sprus, Head of Division, Central fishing Board
in Szczecin,
- Józef Miłosz, Scientist, Sea Fishing Institute in Gdynia.

PROVISIONAL RELATING TO POLISH FISHING IN THE NORWEGIAN ZONES,
INCLUSIVE REPORT ON POLISH FISHING IN 1978

	NORTH OF 62° N LALITUDE		SOUTH OF 62° N LALITUDE	
SPECIES	QUOTA/m.t./	CATCHES FOR JANUARY! - OCTOBER/m.t./	QUOTA/m.t./	CATCHES FOR JANUARY OCTOBER/m.t.
THE	1350	36	7800	5172
	750	288	-	90,3
DOCK	150	1	-	53
ENLAND IBUT	1500	131	-	-
FISH	2400	2479	-	-
KEREL AND	-	-	500	-
ER PELAGIC CIES				
ER DEMERSAL CIES	-	-	1300	45

SPIITSBERGEN	CATCHES FOR JANUARY - OCTOBER/m.t./
COD	252
GREENLAND HALIBUT	348
REDFISH	477
CAPELIN	4976
POUTASSOU	99
OTHER	169

Sak 1/79 e) R A P P O R T

fra det 10. ekstraordinære kommisjonsmøte i ICNAF og konstituerende møte i NAFO.

Møtene ble holdt i Montreal i tiden 5.-9. mars 1979. Til ICNAF møtene møtte tilsammen 71 deltakere fra 12 medlemsland. EF-landene og USA er ikke lenger medlemmer av kommisjonen, og møtte med observatører. Det var dessuten observatører fra Færøyane og fra FAO.

Den norske delegasjonen besto av:

Fiskeridirektør Hallstein Rasmussen, Fiskeridirektoratet, formann.

Fiskeriattache Finn Bergesen, Den norske amb. i Washington.

Konsulent Sigmund Engesæter, Fiskeridirektoratet,

Konsulent Harald Tørum, Utenriksdepartementet.

De første to dagene var det møte i en arbeidsgruppe nedsatt av Den faste komité for internasjonal kontroll (STACTIC). Arbeidsgruppen har som oppgave å utarbeide fellesregler for håndhevelse og kontroll, (Scheme of Joint International Enforcement). En diskuterte bl.a. et norsk forslag om utforming og bruk av losleider i forbindelse med bording i åpen sjø. Det norske forslaget som bygger på SOLAS-konvensjonen av 1974 ble akseptert av arbeidsgruppen.

Et kanadisk forslag om å bemyndige ICNAF-sekretariatets ledelse til å stoppe et fiskeri under spesielle forhold, ble utsatt til neste møte. Et annen kanadisk forslag om å etablere et internasjonalt observatør program ble drøftet inngående. De fleste stater hadde reservasjoner til et opplegg langs de linjer som ble skissert av Canada. Diskusjonen endte med at arbeidsgruppen henviste spørsmålet til den faste komité for vitenskapelige undersøkelser og statistikk (STACRES), og anbefalte at spørsmålet skulle diskuteres videre på et møte mellom STACTIC og STACRES i forbindelse med årsmøtet i 1979.

Det 10. ekstraordinære møte i ICNAF ble åpnet av formann Mr. S. Ohkuchi fra Japan. I sitt åpningsinlegg pekte formannen på at man nå var i en overgangsfase hvor ICNAF var i ferd med å bli omorganisert til NAFO. Denne situasjonen preget det meste av møtevirkksomheten idet en skiftet mellom plenums møter i ICNAF, uformelle multilaterale konsultasjoner mellom Canada og de land som har fiskeriinteresser i kanadisk sone, møter i de forskjellige ICNAF-panel og møter i NAFO.

I plenum behandlet ICNAF først rapportene fra STACRES angående sel og reker, og lodde og blekksprutbestandene. Fastsettelsen av kvoter på reke og sel er kyststatsanliggende, og disse spørsmål ble derfor ikke behandlet i ICNAF. Lodde og blekksprut derimot, er bestander som befinner seg både innenfor og utenfor kyststatenes juristiksjonsområde og kvotefastsettelsene hører derfor til ICNAFs kompetanseområde.

Den totale loddefangsten i underområdene 2 og 3 har gått ned fra 366.000 tonn i 1975 til 84.000 tonn i 1978. Utviklingen har vært den samme i både det nordlige og det sydlige området, men nedgangen har vært størst i divisjonene 3NO i det sydlige området hvor totalfangsten har gått ned fra 132.000 tonn i 1975 til omkring 5.000 tonn i 1978. Det har samtidig vært en betydelig nedgang i fangsten i forhold til fiskeinnsatsen. Styrken av bestanden i 1980 vil i stor grad være avhengig av styrken i 1976-78 årsklassene.

Bestandsestimatene for det nordlige området er svært usikre. På grunn av usikkerheten omkring de siste årsklassene anbefalte STACRES at totalkvoten i det nordlige området 2+3K, ble satt til 75.000 tonn. Dette er en nedgang fra 300.000 tonn i 1978.

Merkeforsøk har vist at en stor del av fangsten i det sydlige området (divisjonene 3LNOPs) har vært beskatning av gytebestanden i området. Andre forsøk har vist at den gjenværende loddebestanden i alt vesentlig grad befinner seg i divisjonen 3L, nær kysten av Newfoundland. Den dårlige rekrutteringen i årene 1974-76 har redusert bestanden i 3NO i sterkere grad enn i 3L. Det ble antydnet at det dessuten kan ha vært for sterk beskatning på unglodde. På denne bakgrunn fremmet STACRES anbefaling om en totalkvote i det sydlige området på 16.000 tonn, og at fisket burde foregå kun i divisjonen 3L. Til sammenligning kan nevnes at totalkvoten i 1978 var på 200.000 tonn.

Behandlingen av blekksprutbestandene har ingen aktualitet for Norge, så disse spørsmål vil ikke bli referert her.

Multilaterale konsultasjoner.

Etter at behandling av de vitenskapelige rapportene sammenkalte Canada samtlige berørte nasjoner til et felles konsultasjonsmøte hvor Canada presenterte sitt forslag til

kvoteordning for 1979. Canada hadde på forhånd hatt bilaterale møter med de fleste nasjoner som ville bli berørt av reguleringsopplegget for 1978. De bilaterale drøftingene med Norge er referert i vedlegg 1.

På grunn av at de dårlige fangstresultatene hadde den kanadiske fiskeridministrasjonen stoppet fisket i det nordlige området høsten 1978. STACRES anbefalingene som nå forelå bekreftet den kanadiske mistanken om at bestanden er i dårlig forfatning. Canada ville akseptere anbefalingen om en totalkvote på 75.000 tonn i det nordlige området, og ville samtidig utsette utvikling av eget fiske på denne bestanden. Selv vil Canada trenge 5.000 tonn for kystfiskerne i området. Restkvantumet var en kommet til rimeligst kunne fordeles etter landenes fiske i 1977 og 1978. Dette ga følgende kvoter:

Bulgaria	980
Cuba	2.240
GDR	500
Japan	500
Polen	1.820
Romania	1.750
USSR	<u>62.210</u>
I alt	<u>70.000</u>

Norge og Portugal som fisket i området før 1977, var ikke berettiget kvote etter dette fordelingsprinsippet. Likevel var Canada innstilt på å tildele de to land 100 tonn hver og samtidig redusere sin egen andel til 4.800 tonn.

Også for det sydlige området ville Canada akseptere anbefalingen fra STACRES om en drastisk reduksjon i totalkvoten. Videre ville Canada gå inn for at det vitenskapelige anbefalingen om at fisket skulle foregå i divisjon 3L og ikke på gytefeltene i 3NO. Kanadiske kystfiskere har tidligere fisket 6.000-7.000 tonn årlig, og en ville gi rom for en økning i dette fisket opp til ca. 10.000 tonn.

På grunn av den dårlige situasjonen for loddebestanden i det sydlige området ville det være lite lønnsomt å fortsette fiske i 1979, og kanadierne anså det for fornuftig å avstå fra å fiske på restkvoten i 3L. Canada foreslo derfor at det ikke ble fisket lodde utover kystfiskernes kvote i 3LNO.

Fra norsk side ble det fremholdt at Norge var et av de land som hadde hatt et relativt stort loddefiske i 3LNO. Til tross for at melding om et forbud ville ramme norske fiskere ville Norge støtte det kanadiske forslag, og håpe på en snarlig gjenoppbygging av bestanden.

EF uttrykte også sin støtte til det kanadiske forslag, men tok forbehold om fremtidige bilaterale drøftinger om kystfisket med tanke på farvannene rundt St. Pierre og Miquelon.

Japan var interessert i å få tildelt et lite kvantum lodde i 3LNO for å samle inn data om bestanden. Kanadierne kunne godta at det ble drevet vitenskapelige undersøkelser, men mente det var unødvendig med nasjonale kvoter til dette formål.

Panel og plenumsbehandling av kvotefordelingen.

Etter de multilaterale konsultasjonene ble fordelingen av loddekvotene behandlet i ICNAF-panelene 3 og 4. Panelene anbefalte det kanadiske forslag til kvotefordeling i det nordlige området. I panelene var det også enighet om at det ikke skulle drives loddefiske i det sydlige området, med unntak av et kvantum på 10.000 tonn reservert for kanadiske kystfiskere. Disse reguleringer ble senere vedtatt i plenum.

Konstituerende møte i NAFO.

Siden NAFO-konvensjonen ble lagt fram for undertegning 24. oktober 1978 har følgende parter undertegnet: Bulgaria, Canada, Cuba, Danmark (på vegne av Færøyane), EF (på vegne av de ni medlemsland), Den Tyske Demokratiske Republikk, Island, Japan, Norge, Polen, Portugal, Romania og Sovjetunionen.

Følgende parter hadde innen møtet ratifisert konvensjonen og møtte som fulle medlemmer av den nye organisasjonen:

Canada, Cuba, Den Tyske Demokratiske Republikk, EF, Island, Norge, Romania og Sovjetunionen.

Det er ventet at de øvrige land som har undertegnet konvensjonen vil ratifisere den med det første.

Møtet ble åpnet av formannen i den kanadiske delegasjon til ICNAF, assisterende visefiskeriminister Arthur May. I sitt åpningsinnlegg ønsket May at den nye organisasjonen videreførte det fruktbare internasjonale samarbeid man hadde erfaring med i ICNAF.

På dagsorden sto bl.a. valg av formenn og viseformenn i General Council, Fisheries Commission og Scientific Council. Arthur May, Canada ble valgt til formann i General Council og til NAFOs første president. Hallstein Rasmussen ble valgt til foreløpig formann for Fisheries Commission og R.J. Letaconnoux, EF, ble valgt til foreløpig formann i Scientific Council. De to sistnevnte vil fungere fram til det første årsmøtet. Det var enighet om å utsette valg av viseformenn til det første årsmøtet i organisasjonen. Dette møtet skal holes i Halifax i forbindelse med årsmøte i ICNAF i månedskiftet mai-juni. Innen den tid er det ventet at organisasjonen har fått flere medlemmer, og kandidater til tillitsverv.

I alle tre organene, General Council, Fisheries Commission og Scientific Council var forretningsreglene (Rules of Procedures) et hovedtema for diskusjonen. Det forelå forslag til forretningsregler for alle tre organene, og det ble nedsatt arbeidsgrupper som skal gjennomarbeide reglene til årsmøtet.

Fisheries Commission behandlet kvotespørsmålene i områdene utenfor kyststatenes jurisdiksjonsområde. Kommisjonen tok til etterretning de vedtak som var gjort i ICNAF angående fordeling av lodde og blekksprut-kvotene. Arbeidet som utføres i arbeidsgruppen under STACTIC angående internasjonale regler for håndhevelse og kontroll vil i framtiden ligge under Fisheries Commission. Det arbeidet som har vært utført i arbeidsgruppen ble også tatt til etterretning.

Fra kanadisk side forelå det et forslag om å endre den vestlige avgrensning av ICNAF underområde 1. Forslaget ble behandlet i Scientific Council som anbefalte at grensen ble endret slik at grenselinjen ble sammenfallende med midtlinjen i Davis Stredet, og at det ble foretatt en tilsvarende enåring i divisjons inndelingen i området.

Under behandlingen av spørsmålet i General Council trakk kanadierne forslaget tilbake. Det ble opplyst at en fra kanadisk side ville forberede saken ytterligere og fremme forslaget på nytt på årsmøtet i juni.

Bergen 29.3. 1979

Hallstein Rasmussen

VEDLEGG 1

Bilaterale drøftelser Norge-Canada, 6. mars 1979.

I tilknytning til det 10. ekstraordinære møte i ICNAF i Montreal 5.-9. mars d.å. hadde kanadiske myndigheter bedt om et møte med den norske delegasjon for å drøfte bilaterale spørsmål. Den 6. mars møtte den norske delegasjon, ledet av fiskeridirektør Hallstein Rasmussen, representanter fra kanadiske myndigheter under ledelse av assisterende visefiskeriminister Arthur May.

May opplyste at en hadde bedt om å få møte den norske delegasjon for å informere om det kanadiske forslag til fordeling av loddekvoten i kanadisk fiskerisone for 1979. Canada hadde akseptert den vitenskapelige anbefalingen om en totalkvote på 75.000 tonn for den nordlige lodde bestanden. (ICNAF områdene 2+3K). Canada ville reservere for seg selv 5.000 tonn og fordele de resterende 70.000 tonnene på grunnlag av de enkelte lands fiske på denne bestanden i 1977 og 1978. Gjennomsnittsfangsten de siste to årene vil føre til at Sovjetunionen ville få en kvote på 62.210 tonn. Det gjenstående kvantum ville bli fordelt med mindre kvoter til Bulgaria, Cuba, Øst-Tyskland, Japan, Polen og Romania. Norge ville ikke bli tildelt noen kvote ettersom vi ikke hadde fisket lodde i det nordlige området de to siste år.

Fra kanadisk side ble det understreket at det faktum at Norge ikke ville få loddekvote i 1979 ikke ville utelukke fremtidige kvotetildelinger. I fremtiden vil Canada imidlertid tildele kvoter vesentlig med basis i gjensidige fiskeriinteresser og ikke etter historisk fiske.

Med hensyn til den sydlige loddebestanden ville Canada akseptere den vitenskapelige anbefalingen om å redusere totalkvoten fra 200.000 tonn i 1978 til 16.000 tonn i 1979 og at denne totalkvoten bare burde fiskes i ICNAF underområde 3L. Av totalkvoten ville Canada reservere 10.000 tonn for eget kystfiske. Canada fant at de resterende 6.000 tonn var lite å fordele på de ni land som de siste to år hadde fisket i det sørlige området. På grunn av bestandens dårlige forfatning ville Canada foreslå at det resterende kvantum ikke ble fisket. En var imidlertid klar over at dette ikke bare var et kanadisk anliggende siden fisket på den sørlige loddebestand også foregikk utenfor 200 nautiske mil.

Spørsmålet om fiske på loddebestanden i det sydlige området måtte formelt behandles i ICNAF.

Fra norsk side ble det anført at en var innstilt på å akseptere de vitenskapelige anbefalingene selv om de medførte drastiske reduksjoner i totalkvoten og utelukket norsk loddefiske i 3NO. Til tross for den vanskelige bestandssituasjonen hadde en fra norsk side håpet på en mindre kvote for reketralerne som ønsket å fiske lodde til konsum. Det ble i den sammenheng vist til at det fra norsk side allerede var anmodet om en kvote på 5.000 tonn til dette formål i det nordlige område. En sa seg villig til å avstå fra å kreve loddekvote i det sydlige området, dersom de andre interesserte land godtok det kanadiske forslag. En ba imidlertid om å få reservert en mindre kvote, i størrelsesorden 500 tonn, i det nordlige området, idet en pekte på at statistikk fra tidligere år viste at også Norge hadde fisket lodde i området om enn i beskjedent omfang.

Til dette ble det svart at Canada vanskelig kunne endre den foreslåtte fordeling ettersom den var basert på et klart uttalt prinsipp. Hvis en gjorde unntak for Norge ville andre land kunne kreve å bli behandlet på samme måte. Fra kanadisk side lovet man imidlertid å se nærmere på spørsmålet om en mulig kvote til Norge.

Sak 2/79.

Regulering av fisket etter norsk arktisk torsk.

a) Justering av fartøykvotene for 1979.

På utvalgets møte 13.-14. desember f.å., vedtok utvalget at spørsmålet om eventuell justering av torskekvote skulle tas opp på neste møte under hensyntagen til utviklingen i fisket. (jfr. sak 47/78).

Til møtet hadde Fiskeridirektøren utarbeidet en oversikt over tildelte kvoter for trålerne over 250 BRT. og over 115' l.l. Videre var det utarbeidet en oversikt over utviklingen i fisket fram til utgangen av mars sammenlignet med samme periode i tidligere år fra og med 1976.

I forskrifter av 20.12.1978 hadde Fiskeridepartementet fastsatt totalkvote for trålere over 250 BRT og over 115' l.l. til 135.000 tonn torsk rund vekt.

Med utgangspunkt i kvotefaktorene 1,00, 1,25 og 1,62 og den oversikt en hadde over forventet deltagelse tildelte Fiskeridirektøren følgende fartøykvoter:

Ferskfisktrålere over 250 BRT og 115' l.l.	1.180 tonn
Saltfisk-/rundfrysetrålere over 400 BRT	1.475 "
Fabrikktrålere	1.910 "

Samlet deltagelse har øket noe i forhold til det en forventet før jul og til nå har en tildelt:

Fabrikktrålere	24.830 tonn
Saltfisk-/rundfrysetrålere over 400 BRT	17.700 "
Ferskfisktrålere over 250 BRT og 115' l.l.	90.860 "
Kombinasjonsfartøy over 250 BRT og 115' l.l.	1.975 "
I alt	135.365 "

Videre er det forventet at en saltfisktråler vil komme i fiske i månedsskifte april/mai. Det er således disponert ca. 300 tonn torsk utover kvote og Fiskeridirektøren hadde ikke funnet å kunne tilrå kvotejustering som følge av endringen i deltagelsen.

Når det gjaldt utviklingen i fisket fremgikk det av nevnte oversikt at fisket hittil i år for trålerne må karakteriseres som noenlunde brukbart mens skreifisket i Lofoten ligger ca. 25% under fjorårets kvantum.

Fiskeridirektøren hadde til møte ikke fått fullstendig oversikt over trålernes fangster men det ble opplyst at fersk-fisktrålerne pr. 1/4 hadde fisket i gjennomsnitt 447 tonn torsk rund vekt.

For fabrikktrålerne lå fangsten for 1. kvartal litt over fangstene fra 1978, men vesentlig under 1977 nivået.

Fiskeridirektøren hadde utarbeidet følgende tabell som viser utviklingen i skreifiske i Lofoten oppsynsdistrikt i perioden 1975-1979: Tabellen er gitt i tonn råfiskvekt.

	1975		1976		1977		1978		1979	
	Tonn	% av total	Tonn	% av Total	Tonn	% av Total	Tonn	% av Total	Tonn	% av Total
Uttar 7.dr.uke r. ca. 18.3.	10.737	45	16.422	51	22.999	49	26.762	47	17.692	
Uttar 8.dr.uke r. ca. 25.3.	13.191	56	21.277	66	28.590	61	31.344	55	23.587	
Uttar 9.dr.uke r. ca. 1.4.	17.254	73	26.025	80	33.915	72	40.082	79		
Total	23.673	100	32.410	100	46.786	100	57.441	100		

Videre var det medtatt en tabell med totalfangsten av torsk i 1. kvartal fordelt på måneder samt årsfangsten for årene 1976-1978. For 1979 har en oppgaver over totalfangsten i januar og februar. 1976 ser ut til å være det året som ligger nærmest å sammenligne med når det gjelder kvantumsutvikling.

FANGST AV NORSK-ARKTISK TORSK¹⁾ 1976-1979.
TUSEN TONN RUND VEKT.

Tabell 3

	1976	1977	1978	1979
Januar	20	23	23	20
Februar	36	56	44	38
Års	89	109	105	
1. kvartal	145	188	172	
2.-4. kvartal	240	242	219	
Jan. - des.	385	430	391	
Antall trålere	158	165	150	

¹⁾ Inkludert kysttorsk

Til utvalgets møte 13. og 14.12.78 ble det gitt 2 prognoser for fritt fiske i 1979. Den laveste prognosen på 320.000 tonn forutsatte en reduksjon i forhold til 1978 på 10% for ungfisk og på 30% på gytemoden fisk. Den høyeste prognosen på 370.000 tonn forutsatte 10% reduksjon på ungfisk mens skreikvantumet var uendret.

De opplysningene en til nå har, med 25% reduksjon i Lofotfisket og noenlunde uendret kvanta for fabrikktrålerne i 1. kvartal, indikerer at totalkvantumet i 1979 vil ligge et sted mellom de 2 prognosene. Fiskeridirektøren regnet det som overveiende sannsynlig at den norske totalkvoten på 325.000 tonn vil bli overfisket, og at en reell økning av trålerkvoten utover 143.000 tonn vil øke overfisket tilsvarende.

I sin innstilling til utvalget fant Fiskeridirektøren ikke å kunne foreslå en oppjustering av trålerkvotene. Men hvis utviklingen i fisket skulle tilsi det, vil en kunne komme tilbake til saken på et senere møte i utvalget.

Formannen viste innledningsvis til de forberedende dokumenter i saken og til denne konklusjon.

Nakken uttalte at spørsmålet om eventuell kvantumsjustering burde utsettes til i slutten av mai måned.

Han fremholdt videre at dødeligheten på 1973- og 1975-årsklassen hadde vært stor og at en sannsynligvis måtte være forberedt på større kvotereduksjoner enn det som er blitt bebudet tidligere.

I forbindelse med sak 2/79 c diskuterte utvalget mer inngående bestandssituasjonen og en har derfor funnet det formåltjenelig å referere de enkelte synspunkter under pkt. 2/c nedenfor.

Arnstad var enig med den konklusjon Fiskeridirektøren hadde trukket i de forberedende dokumenter. Han pekte imidlertid på at enkelte trålere sannsynligvis ville fiske opp sin kvote i mai måned og mente at en burde fastsette nytt møte i utvalget en gang mellom 10. og 15. mai der en måtte ta opp igjen spørsmålet om justering av kvotene.

Både Reinholtsen og Bjørklund var enig med Arnstads forslag.

Utvalget ble enig om å vurdere eventuell justering av trålerkvoten på et senere møte, da utvalget på det nåværende tidspunkt ikke hadde tilstrekkelig grunnlag for en slik vurdering.

NORSKE TRÅLERREDERIERS
FORENING

TELEGR.ADR.. TRÅLERFORENING

~~XXXXXXXXXX~~
8311 Kabelvåg, 31.mars 1979.
Tlf. (088) 78 116 - 78 113.

Fiskeridirektoratet,
postboks 185 - 186,
5001 BERGEN.

OPPFISKET FANGSTKVANTUM PR. TRÅLER I 1.KVARTAL 1979.

./.
Til Deres orientering sendes vedlagt en oversikt som viser oppfisket fangstkvantum pr. ferskfisktråler i 1.kvartal 1979 fordelt på torsk og annen fisk.

De relative store variasjoner mellom fartøyene er overraskende, og har ikke sin årsak i spesielle forhold ved fartøyet (med unntak av visse driftstekniske uhell for "Hekktind"). På den annen side er stort sett tidligere resultater i fisket bekreftet ved nærværende oversikt, de "dårlige" fisker fortsatt med svake resultater og de "gode" holder stand. Et unntak er Makkaur som før 1978 var en av toppbåtene, men som både i 1978 og hittil i 1979 har dumpet betraktelig ned. Dette skyldes i noen grad at fartøy og utstyr er noe nedslitt, men den vesentlige årsak synes å være mannskapssituasjonen.

Oversikten omfatter 63 trålere som har meddelt resultatene hit. I perioden 1/1 - 30/3 i år er oppfisket i gjennomsnitt pr. tråler 319 tonn sløyd/hodekappet torsk. Det tilsvarende tall pr. 30/4-1978 (i måned senere) var 439 tonn og pr. ca 5/4-1977 447 tonn.

Med hilsen
pr. NORSKE TRÅLERREDERIERS FORENING

Arvid Wiik

Vedlegg.

NORSKE TRÅLERREDERIERS FORENING

OPPFISKET FANGSTKVANTUM PR. TRÅLER I 1.KVARTAL 1979.
FORDELT PÅ TORSK OG ANNEN FISK I TONN SLØYD/HODEKAPPET VEKT.

Fartøy	Torsk	Annen fisk	Totalt
Myrefisk I	237	157	394
Myrefisk II	411	79	490
Myrefisk III	255	123	378
Øksnesfisk I	382	148	530
Prestfjord	340	215	555
Bøtrål II	195	56	251
Bøtrål III	249	30	279
Bøtrål IV	340	61	401
Andenesfisk I	333	79	412
Andenesfisk II	352	95	447
Andenesfisk III	344	68	412
Andøybuen	370	119	489
Andøytind	417	113	530
Nordtind	312	68	380
Østtind	297	130	427
Vesttind	325	110	435
Hekktind	182	63	245
Vågtind	240	51	291
Sortland	290	140	430
Ståltind	322	44	366
Vågamøy	266	58	324
Vågakall	176	32	208
Vågamot	187	43	230
Lofottrål I	296	128	424
Lofottrål II	310	87	397
Lofottrål III	263	70	333
Vestvågøy	196	182	378
Stamsund	220	147	367
Ballstad	280	87	367
Røstnesvåg	420	155	575
Berlevågfisk I	350	90	440
Kågsund	380	79	459
Kågøy	346	71	417
Kågtind	391	60	451

(forts.)

Fartøy	Torsk	Annen fisk	Totalt
Øyanes	230	30	260
Kasfjord	322	189	511
Sør-Troms	435	113	548
Rollanes	382	208	590
Nord-Rollnes	398	222	620
Rairo	359	89	448
Masi	364	87	451
Skaidi	344	74	418
Gargia	405	77	482
Stallo	353	63	416
Raiti	343	64	407
Biggas	329	74	403
Jergul	376	101	477
Doggi	385	84	469
Nordkyntrål	360	104	464
Mehamntrål	301	118	419
Kjøllefjord	341	82	423
Persfjord	397	58	455
Båtsfjord	396	82	478
Sørvær	339	145	484
Vadsejenta	314	89	403
Vadsøgutt	327	113	440
Røeggen	287	57	344
Makkaur	177	39	216
Helnes	321	58	379
Sarnes	263	43	306
Kjølnes	389	67	456
Kerak	146	114	260
Varak	408	83	491

Gjennomsnitt

pr. tråler 319 94 413
 =====

Tilsvarende

gj.snitt pr.

30/4-1978, 439 (med ca 1 måneds lengre fiske)

og pr. 5/4-1977 447

Sak 2/79

b) Rundfrysingstillegg for ferskfisktrålerne.

Av de forberedende dokumenter i saken, fremgikk det at ferskfisktrålerne i 1977 fikk adgang til å øke sin tildelte kvote med inntil 20% av den del av fangsten som ble levert rundfrossen til anleggene i land. Denne ordningen omfattet samtlige trålere over 250 BRT unntatt fabrikkskip og saltfisktrålere over 450 BRT.

I 1978 ble rundfrysetrålere over 400 BRT utskilt fra gruppen "ferskfisktrålere" og plassert samme gruppe som saltfisktrålerne. Ferskfisktrålerne under 400 BRT fikk anledning til å øke sin tildelte kvote med inntil 10% av den del av fangsten som ble levert rundfrossen til anleggene. Videre ble det åpnet adgang for Fiskeridirektøren etter søknad til å øke frysetillegget til inntil 20% for fartøyer som på årsbasis leverte fangsten i frossen tilstand.

I 1978 ble det også over fiskeriavtalen bevilget kr. 3.000.000 i rundfrysingstilskudd. Dette tilskuddet ble utbetalt til samtlige trålere som leverte fangsten rundfrossen til anleggene og utgjorde 52 øre pr. kg. sløyd fisk.

For 1979 er det bevilget i alt kr. 6.000.000 "for delingsavtallen" til frysetilskudd. Selv om den totale frysekapasitet på fartøyene er noe utvidet i forhold til 1978, er det grunn til å tro at tilskuddet pr. kg. vil bli vesentlig høyere i 1979 enn for det foregående år. Av ferskfisktrålerne over 250 BRT er det 9 fartøyer som har opplyst at de skal drive rundfrysing.

Fiskeridirektøren er den formening at rundfrysetilskudd og spørsmålet om eventuelt kvotetillegg for rundfrysing må ses under ett. Dersom det for 1979 skulle etableres en tilsvarende ordning som for 1978, vil ferskfisktrålerne under 300 BRT som leverer hele torskekvoten rundfrossen, få en totalkvote på i alt 1.416 tonn rund vekt. Til sammenligning kan opplyses at kvoten for rundfrysetrålere og saltfisktrålere er 1.475 tonn rund vekt. Kvantemarginen mellom disse vil således bli svært liten, spesielt sett i forhold til de sistnevnte fartøyers større bemanning og ugunstigere driftsforhold. I tillegg forventes et vesentlig høyere pristilskudd på

rundfrossen fisk, og det er spørsmål om ikke ferskfisktrålerne med stor frysekapasitet også vil få en vesentlig fordel i forhold til trålere som ikke fryser.

I de forberedende saksdokumenter hadde Fiskeridirektøren på nevnte grunnlag ikke villet gått inn for at etter rundfrysertillegg til ferskfisktrålerne under 400 BRT skulle overstige 10%.

Ved behandling av saken i utvalget understreket formannen innledningsvis at det var spesielt to hensyn som tilsa at fartøyer som leverte rundfrossen fisk til anleggene burde gis kompensasjon. For det første at en var interessert i et størst mulig kvantum rundfrosset råstoff, da dette ville gi en jevnere og sikrere produksjon ved landanleggene. Det andre hensyn var at fartøyene som leverte rundfrosset råstoff ville ha noe høyere produksjonsomkostninger ved selve innfrysingen, samt at de normalt ville ha et noe større mannskap enn vanlige ferskfisktrålere. Formannen mente imidlertid at med den bevilgning som er gitt over "fordelingsavtalen" ville frysetrålere få kompensasjon for merutgiftene i forbindelse med rundfrysingen.

Reinholtsen var enig om at de fartøyene under 400 BRT leverte rundfrossen råstoff burde få et visst kvotetillegg. Han pekte på en del av fartøyene ikke hadde muligheter for å drive kombinert men at de måtte levere hele fangsten rundfrossen. Han var imidlertid enig med Fiskeridirektørens forslag at rundfrysetillegget under de rådende bestands- og kvoteforhold burde begrenses til 10%. Dette måtte gjelde både for spesialfartøyene som leverte hele fangsten rundfrossen og for de som driver kombinasjon over en del av fangsten blir innfrosset.

Arnstad og Bjørklund sluttet seg til Fiskeridirektørens forslag og framholdt at så lenge slike ekstrakvoter gikk på bekostning av de andre trålerne, ville det ikke være tilrådelig å øke frysetillegget utover 10%.

Grønnevet mente at med det frysetillegg til ferskfisktrålerne under 400 BRT ville kvotemarginen fram til de større trålerne bli ytterligere redusert. Han fremholdt videre at det måtte være en klar forutsetning at dette frysetillegget ikke belastet eventuelle udisponerte kvoter fra fabrikkskip eller saltfisk/rundfrysetrålere og at delingsforholdet mellom gruppene ved en slik kvoteøkning ikke skulle bli endret i favør av ferskfisktrålerne.

Utvalgets øvrige medlemmer sluttet seg til dette.

Utvalget ble enig om at ferskfisktrålerne under 400 BRT
burde få et tillegg 10% av den del av fangsten som ble levert
i rundfrossen tilstand til landanleggene.

Sak 2/79.

c) Reg. av fisket med passive redskaper.

Under, denne saken drøftet også utvalget bestandssituasjonen for norsk arktisk torsk hvor bl.a. forskerne ga en kort redegjørelse for møtet i Murmansk med sovjetrussiske havforskere.

Bestandssituasjonen.

Hylen fremholdt at prognosene angående gytebestandens størrelse i 1979 som forskerne gav i høst var usikre. Dette kom særlig av omleggingen i beregningsmetodikken. Et av de alternativer som forskerne hadde antydnet var en reduksjon av gytebestanden på ca. 1/3 i forhold til 1978. Utfra utviklingen i fisket hittil i år kan denne prognosen synes å holde stikk.

De siste undersøkelsene som ble foretatt i februar/mars i år med "G.O. Sars" viser at utbredelsesområdet for ungtorsken er forskjøvet sterkt vestover i forhold til det som er normalt. Mens det f.eks. for 1978 bare var en liten del av denne bestanden som var registrert lenger vest enn Vardø har en i år ikke registrert fisk øst for Vardø. Årsaken til dette vestlige trekket skyldes den sterke nedkjølingen av sjøen i den østlige del av Barentshavet. De foreløpige analyser av dataene fra nevnte tokt tyder på at 1975 årsklassen i løpet av 1978 er blitt sterkt redusert. Fangstrapporter som ble fremlagt av russiske forskere viser også at i de russiske fangstene var det 1975-årsklassen som var mest tallrik.

Nakken mente at som en følge av at dødligheten både på 1973- og 1975-årsklassen sannsynligvis var større enn antatt, måtte en være forberedt på at forskerne i de kommende år ville tilrå en enda lavere totalkvote enn hva en tidligere hadde bebudet.

Det ble stilt spørsmål til forskerne om det tidligere hadde vært registrert tilsvarende forhold med sterk nedkjøling av sjøen, i den østlige del av Barentshavet og om dette forhold hadde hatt noen innvirkning på bestandssituasjonen.

Nakken bekreftet at en tidligere hadde hatt slike forhold og at det i første omgang hadde resultert i større tilgjengelighet av ungtorsk. Han mente imidlertid at det ikke hadde hatt noen innflytelse på styrken av årsklassen.

Forskerne gav videre en orientering fra møte med sovjetiske forskere i Murmansk hvor en bl.a. hadde registrert at det

også fra russisk side ble gitt uttrykk bekymring for torskestammen og at det var nødvendig med beskyttelse av ungtorsken. Videre viste dataene fra de russiske fangstene i 1978 at 1975-årsklassen var den langt tallrikeste årsklassekomponent. På grunnlag av disse data hadde en beregnet at de russiske trålerne benyttet en effektiv maskevidde i trålen på gjennomsnittlig 88 mm.

Russerne hadde også opplyst at de russiske fartøyene ikke hadde tilgjengelighet til større fisk i sin sone og at det ved eventuelle innføringer av effektive beskyttelsestiltak for ungfisk ville bli reist spørsmål om hvor den russiske flåten kunne finne alternative fiskeområder.

Formannen mente at den eneste praktiske løsning for å få forbedret beskatningsmønsteret var at Sovjet fikk ta en større del av kvoten i norsk sone.

Utfra de opplysningene som nå forelå var det heller ikke urealistisk å tro at Sovjet kunne diskutere et opplegg med fredning av ungfiskfelt under forutsetning at de fikk øke sitt fiske i norsk sone. Dersom en skulle gå inn på et slikt opplegg måtte en imidlertid få garantier om at slike beskyttelsestiltak skulle bli effektivt håndhevet.

Nakken fremholdt at det særlig var to store ungfiskfelt, som burde beskyttes. Det ene var område Prestenneset-Gåsebanken det andre Svalbardområdet.

I Svalbardområdet var det ikke tilstedeværelse av sterkere årsklasser. En hadde imidlertid de siste årene registrert en viss økning av bestanden i dette området som for tiden bestod av deler av 1976-1977-1978-årsklassene. Et fiske i Svalbardområde ville kunne komme til å beskatte 1976-årsklassen, hvilket ville være meget uheldig, og det ble i den forbindelse vist til den store beskatningen av 1975-årsklassen i 1978.

Forskerne kunne ikke uttale seg noe om muligheten for at 1975-årsklassen ville vandre til Svalbardområdet.

Utvalget tok orienteringen om bestandssituasjonen til etterretning og understreket det positive i at russiske forskere har erkjent at det nåværende beskatningsmønster er uheldig.

Passiv redskaper.

Utvalget behandlet denne saken på forrige møte jfr. sak 47/78.

På grunnlag av utvalgets uttalelser utarbeidet Fiskeridirektøren et notat. Dette notatet ble ved ekspedisjon av 15.2. d.å. sendt Norges Fiskarlag til uttalelse. Videre var det gjengitt uttalelser fra fiskerisjefene i de tre nordligste fylkene angående den bruksmengde som ble benyttet i de respektive fylker.

Krog opplyste at Norges Fiskarlag hadde sendt ovennevnte notat til de lokale fiskarlag til uttalelse og at en hadde satt en svarfrist til 1. august. Norges Fiskarlag hadde til hensikt å behandle saken i midten av august d.å.

Mikalsen fremholdt at han ikke var innstilt på å diskutere denne saken så lenge den var ute til organisasjonsmessig behandling.

Raasok viste til behandlingen av saken på forrige møte, og mente at utvalget måtte kunne diskutere eventuelle reguleringsiltak i Lofoten for 1979.

Formannen sa at han for sin del ikke hadde forutsatt at en kunne komme fram til avklaring av noen av regulerings-spørsmålene som var opptrukket i notatet i løpet av inneværende sesong. Men dersom departementet ville ta opp noen av spørsmålene nå, ville han ikke motsette seg at utvalget behandlet saken. Han mente imidlertid at det var liten hensikt å diskutere saken nå dersom fiskarlagets representanter ikke ville ta realitetsstandpunkt før saken var organisasjonsmessig avklart.

Nakken viste til de forberedende dokumenter hvor det framgikk at Norge etter all sannsynlighet vil komme til å overfiske kvoten. og at dette i tilfelle ville bli tredje året Norge overfisket sin tildelte kvote. Han understreket videre at de konvensjonelle redskapstyper i dag var så effektiv at spørsmålet om regulering av disse redskapstypene ikke kunne bagatelliseres. Det var av stor viktighet at en snarest kom fram til en definisjon av hva som skal betegnes som passive redskaper.

Gullestad opplyste at dersom en ikke får den forventede 10% reduksjon i ungtorskfisket, men bare 30% reduksjon på skreifisket, vil dette gi et totalkvantum for 1979 på ca. 350.000 tonn torsk rund vekt.

Formannen mente at avtalen med Sovjet gav muligheter for et visst overfiske av den nasjonale kvoten. Under de rådende bestandsforhold var det kanskje ikke moralsk akseptabelt å utnytte denne muligheten. Men under hensyntagen til at Sovjet neppe kunne oppfiske sin kvote, på grunn av liten tilgjengelighet i egen sone og at de bare hadde adgang til

å ta 88.000 tonn i norsk sone, var det neppe sannsynlig at totalkvoten ville bli overfisket.

Et usikkerhetsmoment i dette bilde var imidlertid om Sovjet ville trappe opp sitt fiske i Svalbardsonen.

Raasok understreket at en hadde forutsatt en reduksjon, i innsatsen for de passive redskaper i inneværende år. Dersom ikke fiskarlagsrepresentantene er innstilt på å diskutere saken var det lite hensiktsmessig at en fra administrasjonens side nå forsøkte å "presse saken igjennom". Han understreket imidlertid at med den mulighet som forelå for overfiske av kvoten var det meget beklagelig at saken måtte utstå.

Krog understreket at det var viktig om forskerne på et tidlig tidspunkt kunne informere om bestandssituasjonen i 1980 og at det måtte gis en klarere begrunnelse for behovet for regulering av passive redskaper. Slik situasjonen var nå var det vanskelig å få forståelse hos fiskerne, for nødvendigheten med slike reguleringer. Han mente at Fiskeridirektoratet burde ta et slikt initiativ.

Utvalget fant vanskelig å kunne behandle spørsmålet om regulering av passive redskaper så lenge saken er under organisasjonsmessig behandling. Utvalget tar orienteringen om saken til etterretning og forutsetter at saken tas opp til realitetsbehandling i utvalget så snart Norges Fiskarlags uttalelse foreligger.

Sak 2/79

d) Innsatsregulering i trålfisket.

Til forrige møte i utvalget la Fiskeridirektøren fram et forslag med opplegg for en frivillig innsatsregulering av trålfisket som et alternativ til den tradisjonelle kvote-reguleringen. (jfr. sak 47/78). På daværende tidspunkt fant en det vanskelig å ta endelig stilling til opplegget uten at saken hadde vært ute til organisasjonsmessig behandling. Utvalget ble enig om å komme tilbake til saken på inneværende møte.

På møtet ble opplyst at fiskeridirektøren ikke hadde mot-tatt reaksjoner som tydet på at en frivillig innsatsregulering av trålfisket vil la seg gjennomføre i inneværende år. Fiskeri-direktøren hadde derfor overfor utvalget innstilt at en burde ta saken opp igjen i forbindelse med reguleringsopplegget for 1980.

Formannen viste innledningsvis til den tidligere behandling av saken hvor det var forutsetningen at saken skulle behandles av trålerorganisasjonene. Fiskeriadministrasjonen har ikke mot-tatt noe konkret forslag til slik frivillig ordning, og i mangel av hjemmel til å pålegge rederiene innsatsreduksjon hadde en ikke funnet det formålstjenelig å foreta seg noe ytterligere i saken.

Reinholtsen opplyste at han hadde presentert Fiskeridirek-tørens opplegg på møte i Norske Trålerredernes Forening, men at det da ikke var noe videre stemning blant medlemmene for å slutte seg til dette opplegg.

Formannen mente at saken kanskje burde tas opp igjen gjennom Norges Fiskarlag.

Arnstad fremholdt at det opplegget som ble presentert etter hans mening var fornuftig og at det var viktig at saken ble holdt varm. Han mente videre at det var viktig at myndig-hetene klarere presiserte hvilke premisser som skulle legges til grunn for gjennomføringen av opplegget.

Utvalget var enig om å anmode Fiskeridirektøren om å ta opp spørsmålet om innsatsregulering av trålerne med Norges Fiskarlag.

Sak 3/79.

Regulering av atlanto-skandisk sild.

Til saken forelå et brev av 27.3. d.å. fra Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt hvor hovedkonklusjonene for de siste toktrappportene for sildeundersøkelser var opptrukket. Disse konklusjoner går ut på følgende:

1. Det ble registrert mindre mengder av O-gruppe sild høsten 1978 enn i 1975 og 1976, men noe mer enn i 1977. Det er derfor foreløpig ingen indikasjoner på at sildebestanden er inne i en periode med voksende årsklasse-stryke.
2. Totalt har gytebestanden av atlanto-skandisk sild blitt redusert siden 1977, sannsynligvis med 25-30 prosent.

Det var videre anført i brevet at ICES arbeidsgruppe for sild skulle ha møte 20.-23. mai d.å. og at denne skulle foreta en analyse av bestandssituasjonen og gi en tilrådning om beskatning. Det ble imidlertid opplyst på møtet at det var lite sannsynlig at ICES ville komme til andre konklusjoner enn det som var nevnt ovenfor, og at det etter forskernes mening ikke var grunnlag for å tilrå fiske av sild i 1979.

Nevnte brev fra Havforskningsinstituttet deri nevnte vedlegg følger referatet som vedlegg.

Hamre ga innledningsvis en del kommentarer til saksdokumentene og fremholdt at en så sent som i vinter hadde et realistisk håp om at årsklassene 1974 og 1975 skulle være såpass sterke at de kunne gi en kompensasjon for den totale dødelighet i 1978. Resultatene fra de siste undersøkelsene viser imidlertid at disse to årsklassene er langt svakere enn forutsatt, samtidig som den totale dødelighet har vært langt større. Tilbakegangen i gytebestanden fra 1977 antas å være ca. 25-30%. Ungsildebstanden i 1977-1978 er heller ikke så stor som ønskelig og også for denne del av bestanden kan en konstatere tilbakegang. Hamre understreket, at sålenge det ikke kunne påvises vekst i gytebestanden, var det ikke grunnlag for å tilrå et fiske.

Når det gjaldt årsakene til den store dødeligheten mente Hamre at dette skyldtes fiske, både ulovlig fanget sild og neddreping av sild i forbindelse med det ordinære fisket. Han

siktet da også til det store antallet sildegarn som kontinuerlig ble benyttet langs hele kysten.

Krog viste til at det i vinter var fanget sild på Færøyane og at de færøyske fiskerne mente at dette var atlanto-skandisk sild.

Hamre bekreftet at dette sannsynligvis var sild av 1969-årsklassen, og at det dreiet seg om svært små mengder.

Nakken understreket at mens diskusjonen de senere årene har gått på hvilken takt en skulle holde i oppbyggingen av bestanden er hovedspørsmålet nå om den atlanto-skandisk sildebestanden nå i det hele tatt kan berges.

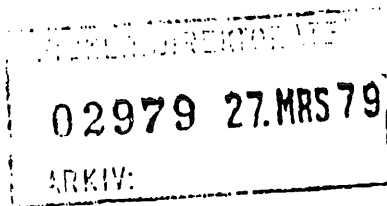
Utvalget tok forskernes utredning til orientering.

b) Spørsmål om fisket 1979.

Når det gjaldt utvalgets standpunkt om hvorvidt det skulle tillates fiske i 1979 foreslo formannen at dette spørsmålet ble utsatt til et senere møte etter at saken hadde vært behandlet av landsstyret i Norges Fiskarlag. Utvalget sa seg enig i dette og var videre enig om at nytt møte skulle holdes 30. april. Utvalget ble også enig om å utsette sak 3/79 C og D.

BERGEN - NORWAY 27. mars 1979

Utg. /79/ON/ES

Herr Fiskeridirektøren,
H E R.

Atlanto-skandisk sild. - Resultater fra undersøkelsene
vinteren 1978 - 1979.

Vedlagt er to rapporter som omhandler resultatene av Hav-
forskningsinstituttets undersøkelser sist vinter. Den ene rap-
porten er en toktrapport fra O-gruppe toktet i november -
desember 1978; den andre rapporten presenterer de foreløpige
resultatene fra merke gjenfangst-undersøkelsene i februar - mars
1979. Hovedkonklusjonene i disse rapportene er:

1. Det ble registrert mindre mengder av O-gruppe sild høsten
1978 enn i 1975 og 1976; men noe mer enn i 1977. Det er
derfor foreløpig ingen indikasjoner på at sildebestanden
er inne i en periode med voksende årsklasse-styrker.
2. Totalt har gytebestanden av atlanto-skandisk sild blitt
reduert siden 1977, sannsynligvis med 25-30 prosent.

Materialet fra disse undersøkelsene er under videre bearbeidelse
og vil bli lagt frem i ICES arbeidsgruppe for sild. Arbeidsgruppen
skal ha møte i Bergen 20. - 23. mai 1979, og den vil da foreta
en analyse av bestandssituasjonen og gi en tilrådning om beskatning.

Odd Nakken

02979 27.MRS79

ARKIV

FORELØPIGE RESULTATER AV UNDERSØKELSENE
AV ATLANTOSKANDISK SILD VINTEREN 1979.

Siden 1977 har Havforskningsinstituttet fisket et begrenset kvantum gytemoden sild i februar - mars for beregning av gytebestandens størrelse og sammensetning. I 1977 og 1978 ble det fisket 4000 og 5000 hl, i år 7300 hl. Fangstlokalitetene fremgår av Figurene 1 og 2.

Beregningene av sildebestandens størrelse er basert på merkeforsøk. Siden 1975 har en hvert år i april - mai merket 30 000-35 000 sild som er satt ut på ulike lokaliteter fra Stad til Vesterålen. Den merkede silda blander seg i bestanden når silda vandrer til gytefeltene for å gyte i mars. Silda er merket med en liten stålplate som føres inn i buken på silda. Merket er således ikke synlig. Den merkede silda blir imidlertid oppdaget av en såkalt merkedetektor som fangstene fra prøvefisket kjøres gjennom før de blir levert. Ved denne metode bestemmes merketettheten i gytebestanden, og når en kjenner antall sild som er merket kan bestandens størrelse beregnes. Når forsøket gjentas årlig, får en data til beregning av total årlig dødelighet. Samtidig blir bestandens alderssammensetning bestemt, og på grunnlag av dette materialet kan en beregne den årlige rekruttering.

I Figurene 1 og 2 er vist utsetnings- og gjenfangstlokaliteter for gjenfangster funnet under prøvefisket i 1978 og 1979. Figurene viser to adskilte gytekomponenter av sild, en som gyter på Sunnmøre (Rundø) og en som gyter på feltene mellom Buagrunden og Lofoten. Den nordlige gytekomponenten ble i 1977 beregnet til å være omtrent 10 ganger større enn den sørlige, og totalt

ble gytebestanden i 1977 beregnet til å være i størrelsesorden 2 mill. hl sild.

I Tabell 1 er vist alderssammensetningen i de to komponentene i årene 1977-1979. Tabellen viser at den nordlige komponent så å si ikke har fått rekruttering siden 1977. I vinter er det gjenfanget 70 merket sild, og disse sammen med gjenfangstene fra 1978 viser at total årlig dødelighet i bestanden siden 1975 i gjennomsnitt har vært nærmere 30 %. Denne beregnede dødelighet er betydelig høyere enn det vår offisielle fangststatistikk skulle tilsi, såfremt vi antar at naturlig dødelighet er av samme størrelsesorden som i 1960-årene, d.v.s. omlag 15 % pr.år.

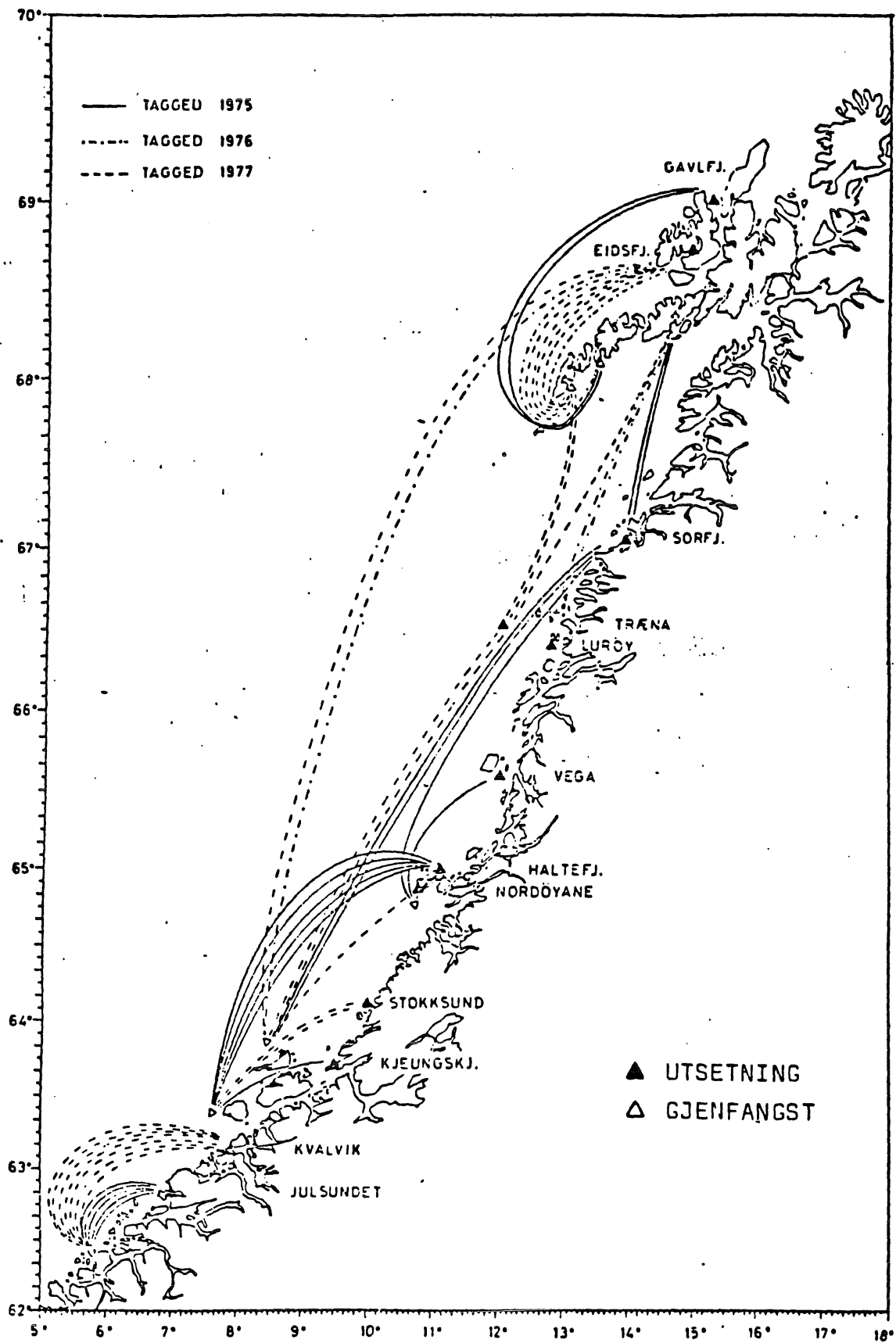
Den sørlige komponent har fått rekruttering såvel i 1978 som i 1979, og denne del av bestanden har vokst med omlag 40 % siden vinteren 1977. Men denne komponenten er liten sammenlignet med den nordlige, og totalt sett er gytebestanden av atlantoskandisk sild i løpet av de to siste årene blitt betydelig redusert, sannsynligvis i størrelsesorden 25-30 %. Dette er en meget beklagelig utvikling som ikke gir biologisk grunnlag for fangst av atlantoskandisk sild i 1979.

Bergen, 26. mars 1979

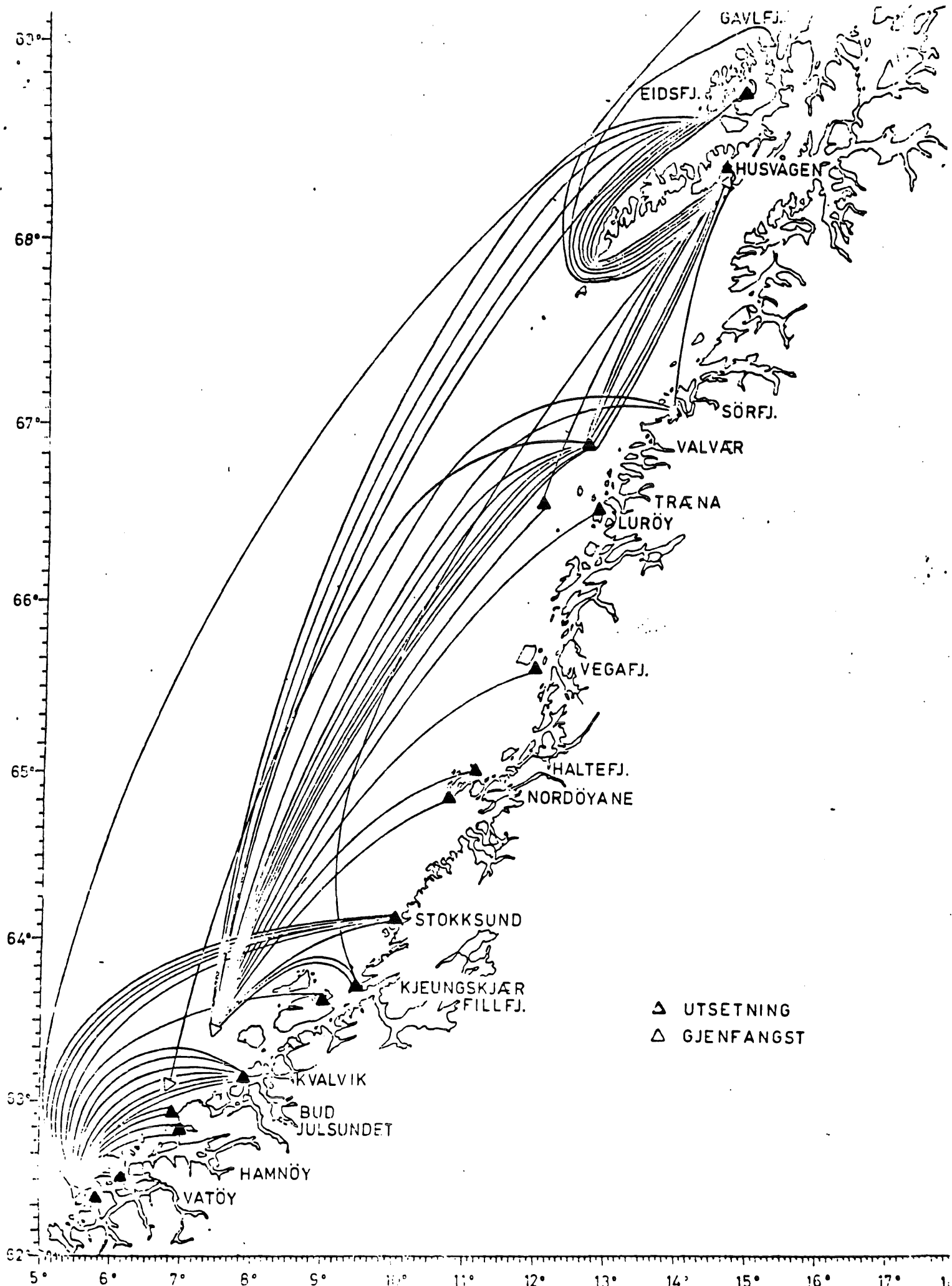
Johs. Hamre

Tabell 1. Aldersfordeling (%) i fangstene av gytemoden atlantisk sild vintrene 1977 - 1979.

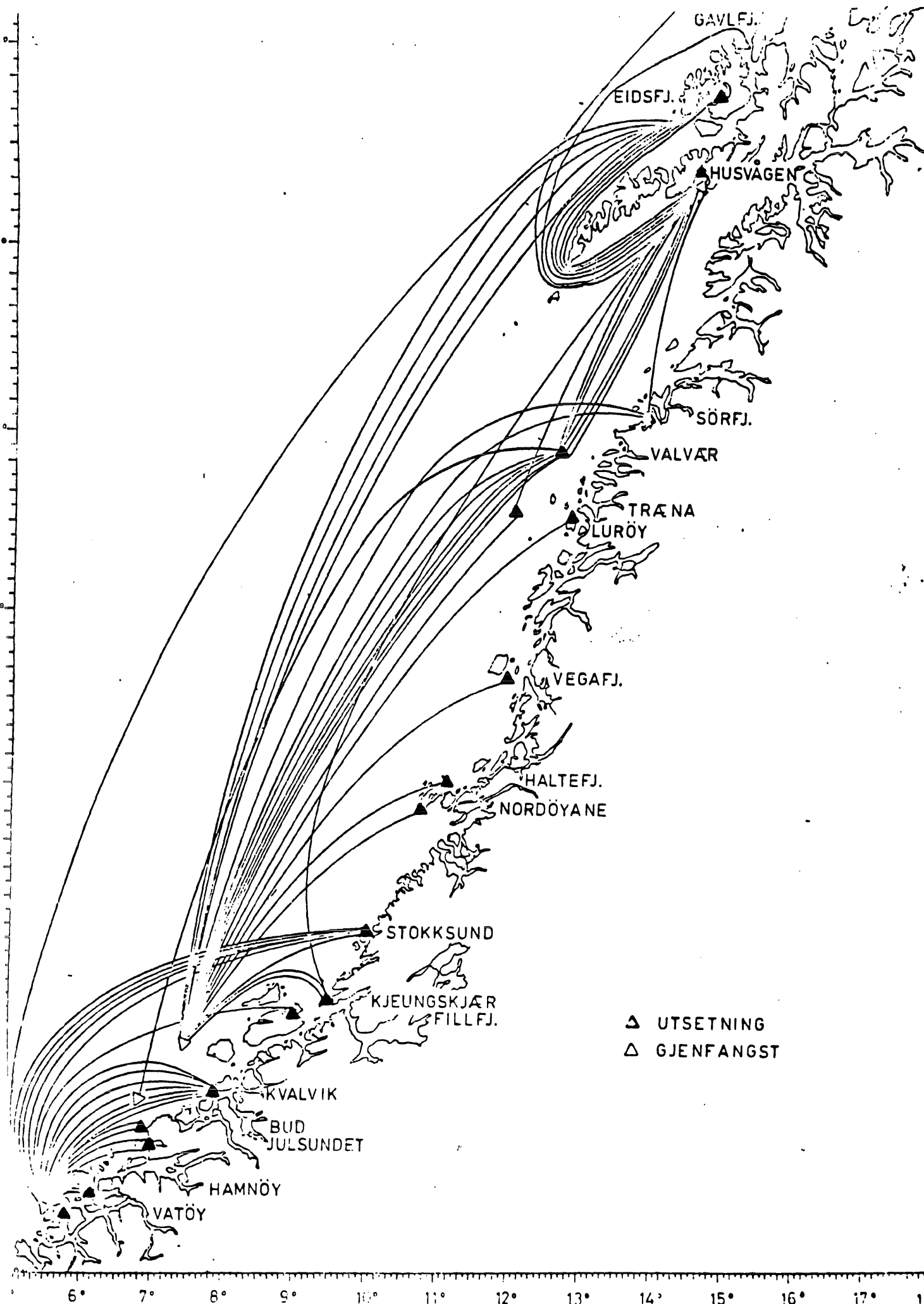
Lokalitet	Ar	Arsklasse					
		1976	1975	1974	1973	1972	1969
Buagrunden Lofoten	1977			27	58	2	13
	1978			30	53	3	14
	1979	3	4	29	49	2	13
Rundø	1977			15	72	5	8
	1978		7	54	38	1	
	1979	19	20	35	25	1	

Figur 1. Utsetning- og gjenfangstlokaliteter for merket sild gjenfanget i 1978.

Figur 3. Utsetnings- og gjenfangstlokalteter for merket sild gjenfanget vinteren 1978.

Figur 2. Utsetnings- og gjenfangstlokaliteter for merket sild gjenfanget vinteren 1978.

TOKTRAPPORT

Til internt bruk

FARTØY : F/F "Johan Ruud"
AVGANG : Bergen, 6. november 1978
ANKOMST : Tromsø, 14. desember 1978
OMRADE : Norskekysten
FORMAL : Undersøkelse av O-gruppe sild og brisling
PERSONELL: Leif Askeland (til 19.11), Erling Bakken (til 19.11), Knut E. Jørstad (til 19.11 og 27.11 - 2.12), Fernando Mora (til 19.11), Otto Martinsen, Jan Henrik Nilsen (fra 19.11), Jan Erik Nygård (til 19.11), Fransico Rey (fra 19.11), Arvid Romslo (fra 19.11), Jostein Røttingen (fra 19.11), Ingolf Røttingen (fra 19.11).

GJENNOMFØRING

Undersøkelsene startet i Ryfylkefjordene og fortsatte nordover til Varangerfjorden. Fig. 1-4 viser trålstasjoner og hydrografiske stasjoner som ble gjennomført på toktet.

Det ble foretatt akustiske bestandsestimat av O-gruppe sild, og feltarbeidet foregikk etter samme retningslinjer som i 1977 da undersøkelsene ble utført med F/F "Johan Hjort". I november 1977 ble det utført interkalibreringer mellom "Johan Ruud" og "Johan Hjort". Apparaturninnstillingen på "Johan Ruud" ble da satt slik at ekkogrammene ble mest mulig sammenlignbare med "Johan Hjort". Disse instrumentinnstillinger ble også benyttet på dette toktet og går frem av Tabell 1.

Til identifisering av registreringene ble det brukt pelagiske tråler (10 x 10 fv, fra 16.11 8 x 8 fv). Det var finmasket nett i posen. I områder hvor registreringen bestod av både brisling og O-gruppe sild, ble den totale mengden delt på brisling og sild etter antall i trålfangstene.

Det ble i likhet med tidligere år utarbeidet en relativ mengdeindeks for brisling for hvert fjordområde som ble undersøkt. En rapport om bestandsgrunnlaget for brislingfisket i fjordene vil senere bli publisert i "Fiskets Gang".

RESULTATER

O-gruppe sild. Antall og volum av registrert O-gruppe sild er vist i Tabell 2. Til sammenligning er resultatene fra 1977 tatt med.

Det ble i høsten 1978 registrert lite O-gruppe sild på Møre. I Trondheimsfjorden var det økning av O-gruppe sild sammenlignet med 1976 og 1977 (men mindre enn i 1975). I Nordland var det en viss økning i mengden, men den geografiske fordeling var nokså lik den man hadde i 1977. I 1978 (og i 1977) ble det registrert svært lite O-gruppe sild i Lofoten og Vesterålen, mens det i 1976 var gode registreringer av O-gruppe sild i dette området. I Kvæfjord og i Gratangen, Lavangen og Salangen var det tildels gode registreringer av O-gruppe sild i 1978. Spesielt gjaldt dette Lavangen hvor man registrerte store stimer av O-gruppe sild (Figur 5). Videre nordover var mengde og fordeling stort sett lik det en har registrert i tidligere år, øst for Porsangerfjorden ble det heller ikke i år registrert O-gruppe sild, dette til tross for at det ble registrert en del O-gruppe sild i havet utenfor Finnmark under de internasjonale yngelundersøkelser i august-september 1978.

Selv om Tabell 2 viser at det ble registrert mere O-gruppe sild

enn i 1977, så er mengden mindre enn i 1975 og 1976. Det er heller ingen økning i den geografiske utbredelsen av sildeyngel, og det er derfor ingen indikasjoner på at sildebestanden er inne i en periode med økende årsklassestyrker.

Bergen, 5. mars 1979

Ingolf Røttingen

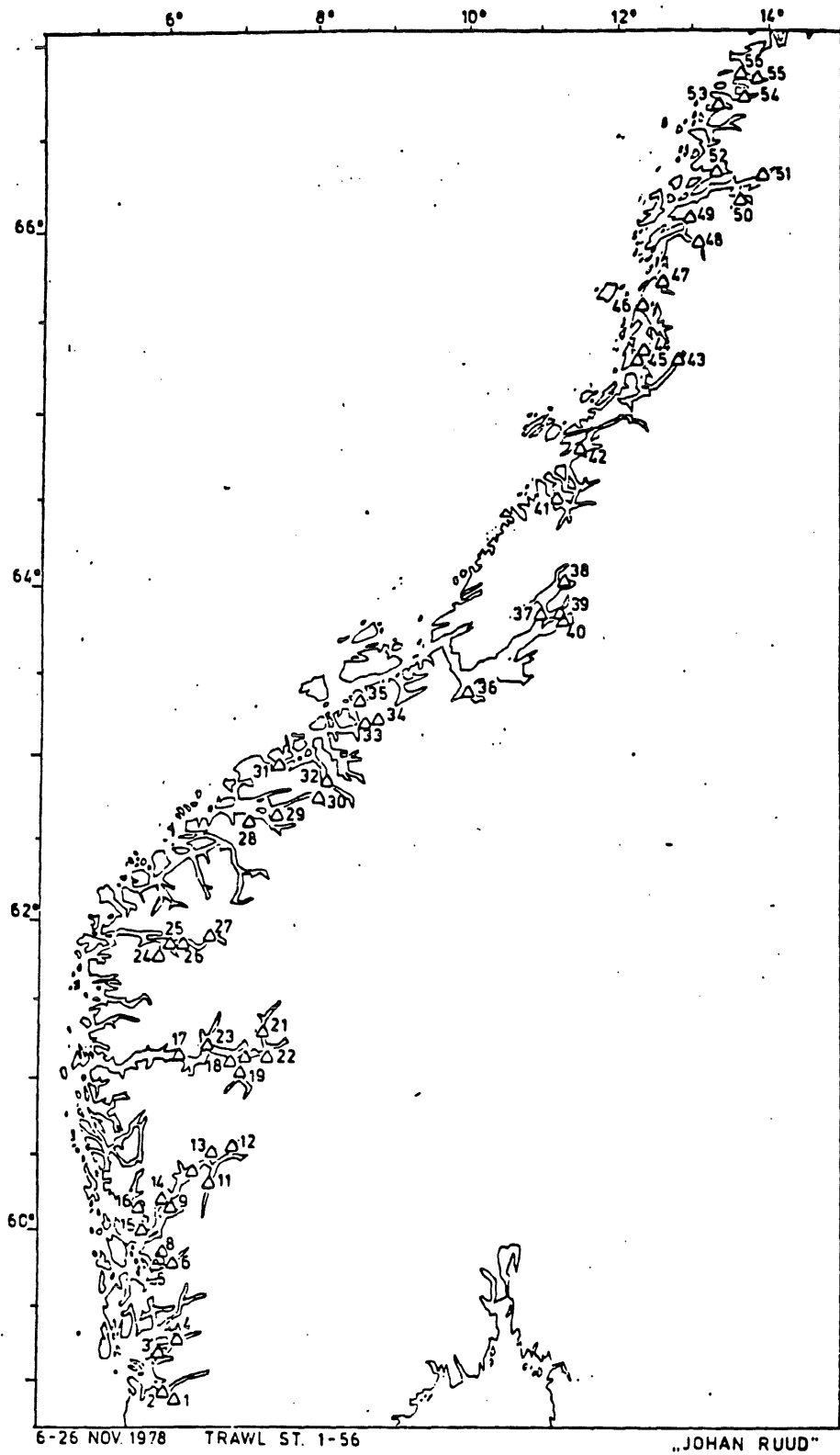

Fig. 1. Trålstasjoner sør for 67°N

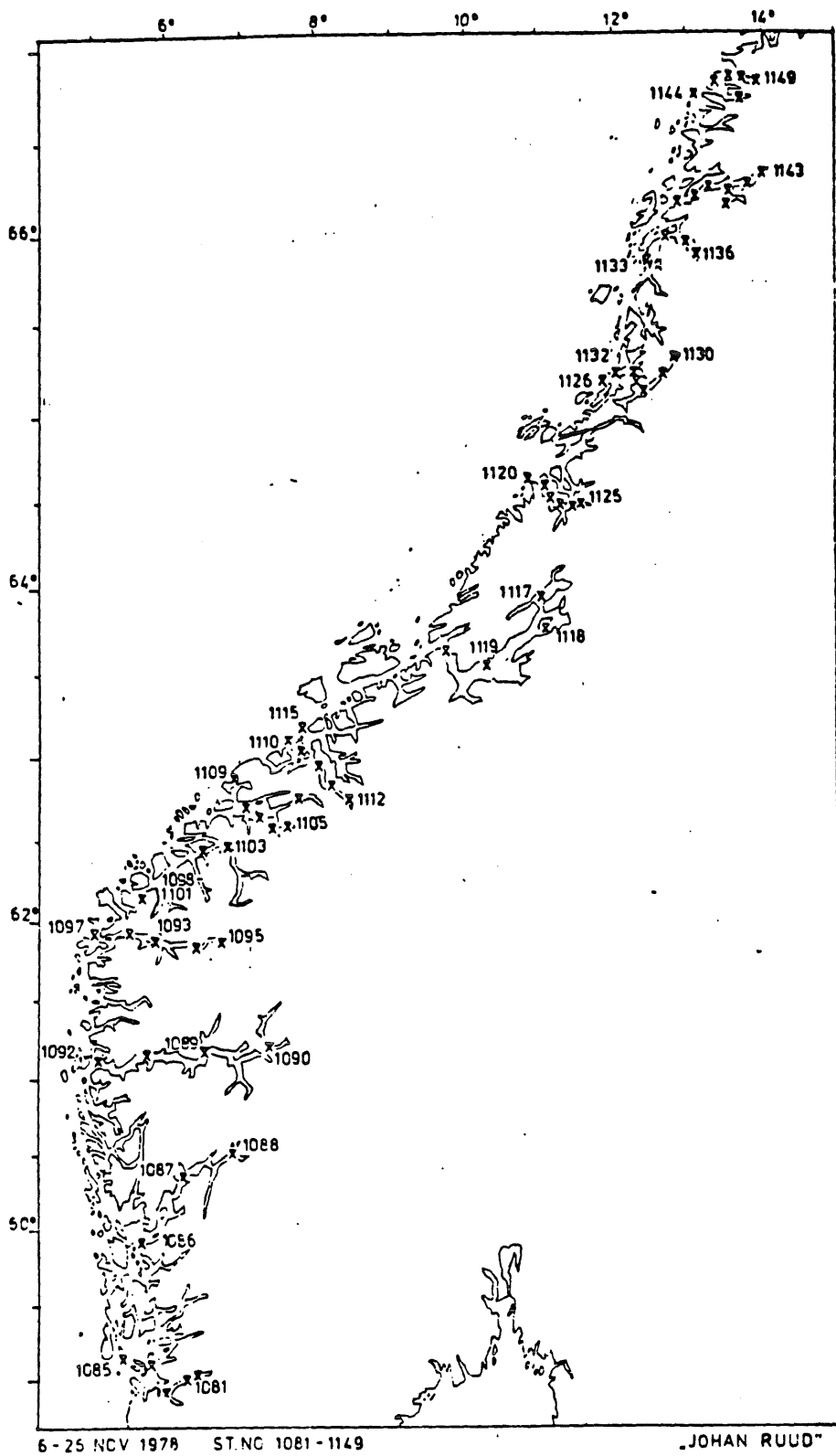

Fig. 2. Hydrografiske stasjoner sør for 67°N

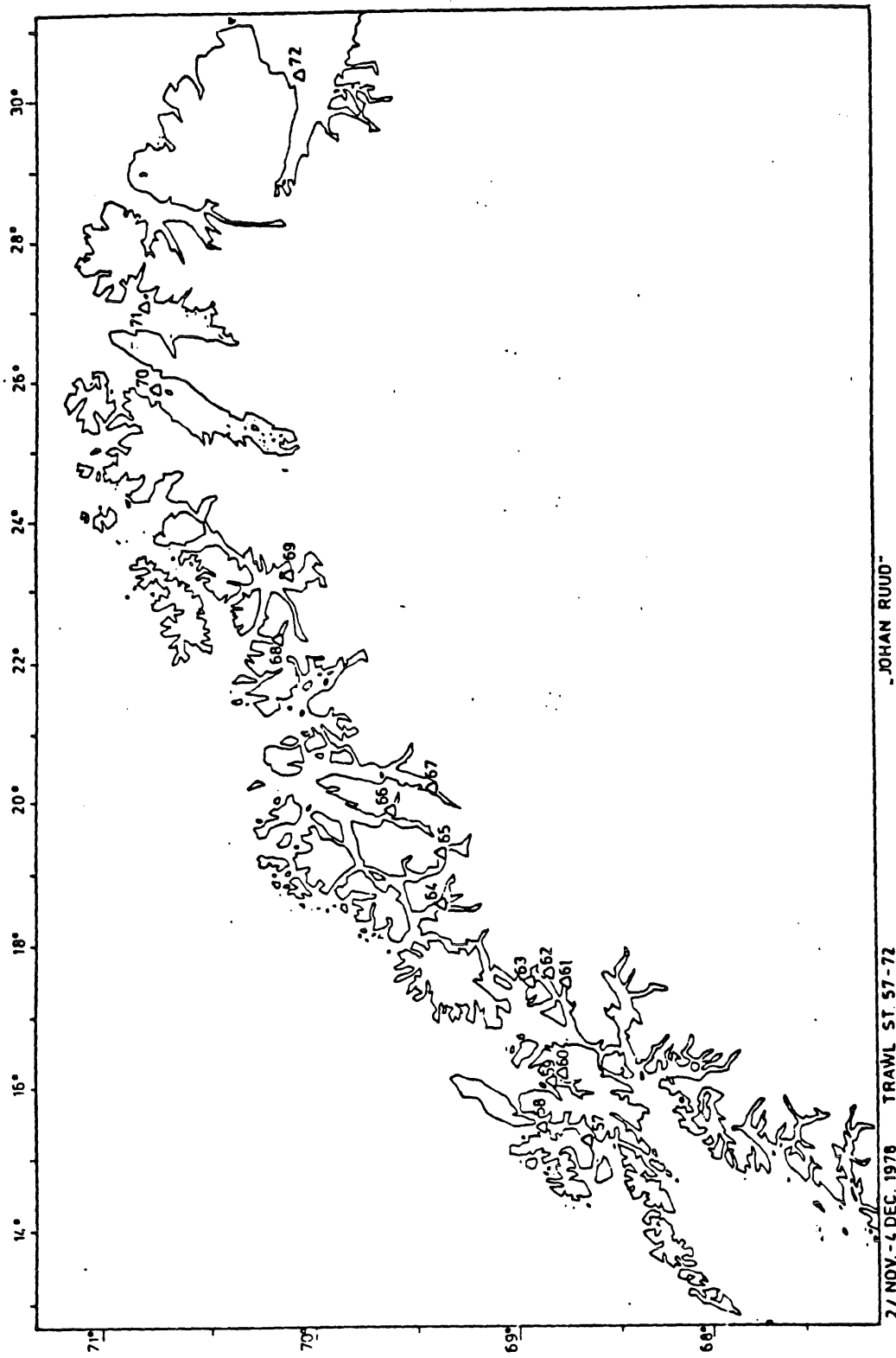

Fig. 3. Trålstasjoner nord for 67°N

Sak 4/79.

Regulering av vinterloddefisket 1979.
Orientering om gjennomføringen av reguleringen.

Formannen viste til det forberedende dokument i saken, samt til notat som ble utdelt under møtet om kvotesituasjonen i fisket pr. 2.4.

Av dokumentene gikk det fram at den totale norske kvoten i årets vinterlodde ble fastsatt til 5.670.000 hl. Totalkvoten for hele 1979 er 11.082.000 hl.

Trålerne hadde tatt gjennomsnittlig 9,4% av totalt loddefiske i årene 1974-78. Derfor fikk trålerne avsatt 9,4% av loddekvoten for hele 1979, og dette utgjør 1.042.000 hl av 11.082.000 hl. Dermed fikk snurperne avsatt 4.628.000 hl som tilsvarer den totale vinterloddekvote (5.670.000 hl) fratrukket trålernes andel (1.042.000 hl).

Ringnotfartøyene ble tildelt fartøykvoter basert på en fordelingsnøkkel som ga de enkelte fartøy en basiskvote tilsvarende 1.000 hl + 30% av konsesjonskapasitet fra 0 - 4.000 hl + 10% av konsesjonskapasitet fra 4.000 - 6.000 hl + 5% av konsesjonskapasitet fra 6.000 - 8.000 hl. De enkelte fartøyenes basiskvoter ble så multiplisert med faktor på 9,0. De minste snurperne fikk dermed en kvote på ca. 10.500 hl, og snurpere med konsesjonskapasitet over 8.000 hl fikk en kvote på 22.500 hl.

Trålfartøyene ble tildelt fartøykvoter basert på største leverte fangst i et av årene 1976-78:

<u>Levert fangst</u>	<u>Kvote</u>
Under 1.000 hl	6.000 hl
1.000 - 1.499 hl	7.500 hl
1.500 - 1.999 hl	9.000 hl
2.000 hl og over	10.500 hl

De foreløpige fartøykvoter for trålere og snurpere ble beregnet før en kjente tallet på fartøy som ville delta. Risikoen for å måtte endre fartøykvotetildelinger etter at mange fartøy allerede hadde avsluttet fisket ville derfor være til stede.

For vinterloddeseongen 1979 ble deltakelsen blant snurperne større enn forutsatt da kvotene ble fastsatt. 251 snurpere har deltatt i årets vinterloddefiske (263 påmeldte snurpere) og til sammen fikk disse snurpere tildelt knapt

5 mill. hl. lodde. Oppgaver fra Feitsildfiskernes Salgslag viser at kun 96 av 161 påmeldte trålere deltar i fisket. De deltakende trålere var i alt tildelt knapt 0,8 mill. hl., mens det i alt var utdelt over 1,3 mill. hl. til de påmeldte trålere.

For å unngå vesentlig overfiske av den norske totalkvoten på 5,67 mill. hl., hadde en ikke funnet grunnlag for å øke de tildelte kvoter hverken for trålere eller snurpere. Det kunne anslås at det totale kvantum i vinterloddefisket ville nå opp i vel 5,7 mill. hl.

Det hadde oppstått en del uklarhet i forbindelse med at det faktisk var utdelt ca. 6,4 mill. hl. til påmeldte båter i årets loddefiske. Imidlertid var det vanlig at påmeldingen til loddefiske var større enn den faktiske deltakelse. For å prøve å unngå etterjusteringer av fartøykvotetildelingen var det derfor påkrevet å gjøre visse antakelser om frafallet av påmeldte båter. Totalt sett for årets vinterloddefiske viste det seg at det faktiske frafall i samlet kvote utgjorde ca. 0,7 mill. hl., som omtrent tilsvarte overutdelingen slik at totalkvoten for årets vinterloddefiske ikke ville bli vesentlig overfisket.

Det hadde også vært reist krav om at trålerne måtte få disponere hele det avsatte totalkvantum for trål på 1,042 mill. hl. De deltakende trålere ville anslagsvis ta knapt 0,8 mill. hl. hvis alle tok sine tildelte kvoter. Det framgikk imidlertid av følgende tabell at deltakelsen blant trålerne i 1979 var langt mindre enn tidligere år.

Deltakelse i vinterloddefisket 1974-1979 (antall fartøyer)

	1974	1975	1976	1977	1978	1979
Snurp	253	243	254	252	247	251
Trål	170	172	184	178	133	96

Det avsatte kvantum for trål ble av Reguleringsutvalget i møte 13. og 14. desember 1978 anbefalt beregnet på grunnlag av den andel som trålerne hadde tatt av totalt loddekvan- tum i årene 1974-1978. Forutsetningen om deltakelsen i 1979 som var innebygget i beregningen av trålerandelen måtte imidlertid anses å ha sviktet ved at deltakelsen ble så mye lavere i 1979 enn i

grunnlagsårene 1974-1978.

Av hensyn til fare for vesentlig overfiske av totalkvoten og sett i forhold til den lave deltakelse av trålere i 1979 ble det derfor ikke anbefalt at de deltakende trålere skulle få større fartøyskvoter.

2.4. kl. 00.00 var det totalt innmeldt 5.496.845 hl vinterlodde.

Følgende oppstilling viste situasjonen for henholdsvis trålere og snurpere:

	Deltakelse (ant. båter)	Utdelte kvoter (deltakende båter)	Innmeldt pr. 2.4.
Trål	96	810.000 hl	662.525 hl
Snurp	251	4.982.891 hl	4.834.320 hl
Total	347	5.792.891 hl	5.496.845 hl

Det var fortsatt ca. 20 snurpere og ca. 15 trålere som deltok i fisket. Det var kun få båter som ikke ville nå opp i kvotene sine. Derfor kunne det fortsatt anslåes at det totale kvantum i årets vinterloddefiske ville bli på vel 5,7 mill. hl.

Utvalget tok orienteringen om gjennomføringen av reguleringen av vinterloddefisket 1979 til etterretning.

SAK 5/79. REGULERING AV FISKET ETTER REKER I BARENTSHAVET I SOVJETISK
SONE. ÅPNINGSDATO FOR FISKET.

Formannen viste til det forberedende dokument der det var gitt følgende bakgrunn for saken:

"Norge er i kvoteavtalen med Sovjet gitt adgang til å fiske 2.000 tonn reker i sovjetisk sone i 1979. For tiden er det forbud mot å drive dette fisket. Bakgrunnen for forbudet var at man ville hindre at fisket begynte før det ble klart om og i tilfelle hvordan man ville regulere fisket på denne kvoten.

Spørsmålet om rekefisket i sovjetisk sone skulle reguleres med fartøyskvoter og om en eventuell regulering skulle ses i sammenheng med regulering av rekefisket i 1979 ble diskutert på et møte mellom Fiskeridirektoratet, Norges Fiskarlag og de berørte gruppeorganisasjonene i Trondheim 16.1.79. Konklusjonen på dette møtet ble at rekefisket i sovjetisk sone i 1979 ikke burde reserveres bestemte fartøygrupper.

Det samlede antall rekeførere som deltok i fisket i sovjetsonen i 1978 var i følge oppgaver mottatt av Fiskeridirektøren i underkant av 40. De fleste av fartøyene var konvensjonelle rekeførere som fisket fra 15 til 22 tonn pr. tur. I alt ble det innrapportert fangster fra 50 turer fra sovjetisk sone, med gjennomsnittsfangst 20 tonn pr. tur. Deltakelsen i sovjetisk sone var sterkt avhengig av fiskemulighetene lenger vest på Tidley- og Thor Iversen-banken. I de periodene fisket på de nærmere bankene var gode foretrakk fartøyene å holde seg der fremfor å gå til Gåsebanken i sovjetisk sone.

I kvoteavtalen for 1978 var det ikke nevnt noe om rekekvantum for norske trålere i sovjetisk sone. Spørsmålet ble tatt opp på 6.møte i den blandede kommisjonen i juni 1978 og da fikk Norge tildelt en kvote for 1978 på 1.000 tonn. Samtidig ble det bestemt at det antall norske fartøyer som deltar i fisket ikke måtte overstige 5 fartøyer samtidig på feltet (inntil 1.juli : 7 fartøyer). På det tidspunkt var det oppfisket vel 700 tonn som skulle belastes den norske kvoten. Det resterende kvantum ble

reservert 7 frysetrålere og fisket ble stoppet da kvoten var nådd i første uken i juli.

I alt 171 reke-trålere har lisens for fiske i sovjetisk sone i 1979. Av disse er 25 frysetrålere, de øvrige konvensjonelle reke-trålere. En antar at ca. 100 konvensjonelle reke-trålere pluss frysetrålerne er potensielle deltakere i sovjetisk sone. Kvoteavtalen for 1979 har ingen begrensning i deltakelsen."

Formannen hadde i det forberedende saksdokument ikke funnet grunn til å foreslå en begrensning i fisket på 1979-kvoten utover den som lå i antallet utstedte lisenser. Han hadde foreslått at åpningsdatoen for fisket tidligst burde settes til 15.mai dersom alle fartøyene skulle ha noenlunde like muligheter til å delta. Det burde legges opp til et rapporteringssystem som ville sikre at fisket ble stoppet når kvoten var oppfisket.

Når det gjaldt spørsmålet om forventet deltakelse i fisket anså han det realistisk å legge til grunn et langt lavere antall enn de 100 potensielle, selv om han antok at det ville være større interesse for dette fisket i år enn i 1978.

Raasok var i tvil om det ville være tilrådelig å legge opp til et uregulert fiske med et såvidt stort antall deltakende fartøyer på et så begrenset kvantum som 2.000 tonn, og pekte på at en ikke hadde garanti for at ikke Sovjet ville reise innvendinger mot en så stor innsats.

Formannen viste til at kvoteavtalen med Sovjet ikke inneholdt noen innsatsbegrensning, og han trodde ikke at antallet deltakende fartøyer i praksis ville bli så stort. Han pekte videre på at det ville være problematisk å gjennomføre en regulering som ville være tilpasset frysetrålernes situasjon. Han mente for øvrig at det gjennom kontakt med Norges Råfisklag burde avklares om laget ut fra avtakssituasjonen ville operere med turkvoter for fartøyene. De deltakende fartøyene burde pålegges plikt til å melde seg til Råfisklaget før de startet fisket.

Utvalget tilrådte at det norske rekefisket i Barentshavet i sovjetisk sone i 1979 burde åpnes 15.mai og uten spesiell deltakelses - eller turkvoteregulering fra administrasjonens side. Fartøyene burde pålegges plikt til å melde fra til Norges Råfisklag før fiskestart, og det burde legges opp til et rapporteringssystem som sikrer at kvoten ikke overfiskes.

SAK 6/79 REGULERING AV REKEFISKET VED VEST-GRØNLAND.

a) Orientering om fartøykvotereguleringen.

Formannen viste til det forberedende saksdokument der det var referert til utvalgets tilråding på møtet 13. og 14. desember 1978 om at "Fiskeridirektøren i samråd med Norges Fiskarlag burde søke å komme fram til en fordeling av rekekvoten ved Vest-Grønland på de deltagende fartøyer." Den 16. januar 1979 ble det holdt et møte i Trondheim med dette formål. Til stede var representanter fra Fiskeridirektoratet, Norges Fiskarlag, Nord-Norges Rederiforening, Ålesund Rederiforening, Fiskebåtredernes Forbund og Norsk Sjømannsforbund. På bakgrunn av drøftelsene på dette møtet la Fiskeridirektøren opp til den regulering som ble fastsatt av Fiskeridepartementet 16.2.1979.

Fartøykvotene var bestemt etter et opplegg som stort sett tilsvarte ordningen i 1978. Antall turer for de minste fartøyene var imidlertid redusert fra 4 til 2. Det hadde dessuten vært foretatt en endring i gruppeinndelingen hvor bl.a. fartøyene med lastekapasitet over 200 tonn var slått sammen til en gruppe. Ved beregning av lastekapasitet for de fartøy som hadde fått frys-lagerkapasiteten fastsatt i konsesjonsvilkårene hadde Fiskeridirektøren på basis av innhentede leveringsoppgaver og uttalelser bestemt at faktoren 2.2 skulle benyttes.

I vedlegg til det forberedende dokument var det gitt en oversikt over de enkelte fartøykvotene og andelen av disse som kunne fiskes i EF-sonen (87%). Oversikten viste også innrapporterte fangster pr. 26.3.79. Alt fiske hadde til nå foregått i EF-sonen.

Utvalget tok orienteringen om fartøykvotereguleringen i rekefisket ved Vest-Grønland til etterretning.

b) Spørsmålet om skjæringsdatoer.

Formannen viste til det forberedende dokument der det bl.a. var gitt følgende bakgrunn for vurdering av spørsmålet:

"Formålet med skjæringsdatoer for utseiling er å sikre at de utdelte fartøyskvoter som eventuelt ikke vil bli fisket blir frigitt så tidlig at andre fartøyer kan dra nytte av de tilleggskvoter som derved måtte bli utdelt.

På møtet i Trondheim 16.januar var det enighet om at det burde fastsettes slike skjæringsdatoer for å sikre at den norske totalkvoten blir tatt i 1979. Det ble gitt uttrykk for at de fartøy som ikke har påbegynt sin første tur (avseilt fra Norge) innen 2.mai 1979 måtte få sine kvoter redusert med 50%. Unntak fra regelen burde kunne gis i de tilfeller det kunne dokumenteres at fartøyet har vært utsatt for havari. Det burde også fastsettes skjæringsdato for påbegynt "2.tur", og 1.august ble antydnet. Denne skjæringsdato burde en imidlertid komme tilbake til når en har oversikt over hvorledes fisket utvikler seg.

Spørsmålet om skjæringsdatoer hadde sammenheng med utfallet av konsultasjonene mellom Norge og EF om lisensieringsordningen i 1979. Lisenssituasjonen ble avklart i møte med EF den 13.mars. EF vil gjennomføre følgende ordning for norsk rekefiske ved Vest-Grønland fra 1.april 1979:

- a) EF vil utstede 26 lisenser på årsbasis til norske rekefartøyer.
- b) 14 av de lisensierte fartøyene kan være til stede i sonen samtidig. Antallet til stede kan i enkelte måneder økes til 19 mot tilsvarende reduksjon i andre måneder.
- c) EF-kommisjonen må innen slutten av hver måned ha mottatt fra norske myndigheter en liste over de fartøyer som antas å være på feltet den påfølgende måned. Den første liste skal gjelde april måned 1979, og den må være EF-kommisjonen i hende innen utgangen av mars.

Dersom EF, slik det en tid så ut til, hadde gjennomført en vesentlig sterkere begrensning i antall fartøy i sonen samtidig enn den begrensning som er gjengitt foran, regnet man med at fisket fra norsk side måtte planlegges og administreres mer i detalj enn gjennom fastsettelse av skjæringsdatoer. Den begrensning som EF nå vil gjennomføre vil ihvertfall

foreløpig ikke gjøre det nødvendig med en detaljplanlegging av det norske rekefiske ved Grønland. Dette betyr at spørsmålet om skjæringsdatoer for utseiling likevel er aktuelt."

I det forberedende dokument var det gjengitt uttalelser fra fiskerisjefen i Troms og vedlagt kopi av brev av 7.februar 1979 fra Ålesund Rederiforening med synspunkter på spørsmålet om skjæringsdatoer og konsekvenser m.h.t. tap av kvote som følge av unnlattelse av å overholde datoene.

Formannen understreket at spørsmålet om fastsettelse av skjæringsdatoer måtte ses som et virkemiddel for i størst mulig grad å sikre at Norge fisket opp sin kvote ved Vest-Grønland. Fisket burde også legges opp slik at Norge ville ha best mulig grunnlag for å anmode EF om en økning av den norske totalkvoten ved Vest-Grønland for 1979.

Krog hevdet som sitt prinsipielle utgangspunkt at en burde legge til grunn de tilrådinger som var resultatet av møtet i Trondheim 16.1.79 mellom administrasjonen og representanter fra fiskerne når det gjaldt skjæringsdatoer og konsekvensen av å ikke overholde disse. Utvalget hadde på forrige møte forutsatt en slik beslutningsprosedyre.

Mietle pekte på at begrensningen i antall fartøyer samtidig på feltet nødvendiggjorde at fisket ble utstrakt noe i tid. Dette tilsa en skjæringsdato ikke senere enn i midten av mai.

Mikalsen trakk fram hensynet til å fiske på den kvalitetsmessige beste reken. Utfra hensynet til å sikre at kvoten ble tatt innså han imidlertid behovet for fastsettelse av skjæringsdatoer.

Grønnevet hevdet at 15.mai burde fastsettes som siste utseilingsdato fra norsk havn. Fartøyer som ikke overholdt fristen burde få reduert sin kvote med det antall tonn som overstiger 1 last. Skjæringsdato for påbegynt 2.tur var det vanskelig å ta standpunkt til nå.

Krog reiste spørsmålet om ikke de fartøyer som ikke var avgått for fiske innen 15.mai burde være avskåret fra å få del i eventuelle tilleggskvoter.

Raasok pekte på at 1.august som skjæringsdato for påbegynt 2.tur syntes noe tidlig. Det kunne ikke påregnes at spørsmålet om eventuell økning av den norske totalkvoten ville være avklart med EF pr. denne dato. Han syntes i utgangspunktet at det ville være noe betenkelig om kun de fartøyene som går på fiske før 15.mai skulle ha rett til tilleggskvote.

Etter ytterligere drøftelser samlet utvalget seg om følgende tilråding:

Fartøyer som ikke har avgått for fiske innen 15.mai bør miste den delen av fartøykvoten som overstiger 1 last. Disse fartøyene skal ikke få del i eventuelle tilleggskvoter.

De fartøyer som ikke har avgått for fiske innen 1.august bør miste hele fartøykvoten.

Fartøyer som har restkvote bør være avgått innen 1.september.

Fartøyer som har avgått for fiske innen 15.mai bør gis adgang til overlasting og hjemsendelse av reker.

Dersom fastsettelse av skjæringsdatoen 1.september fører til at EF's krav om maksimum 19 båter på feltet samtidig ikke kan oppfylles, bør spørsmålet tas opp med EF om å øke tallet. Fører ikke dette fram, bør utseilingsdatoen utsettes.

SAK 7/79 REGULERING AV FISKET ETTER MAKRELL I NORDSJØEN OG I SKAGERRAK.

Formannen viste til det forberedende dokument i saken der det var gitt følgende faktiske bakgrunnsopplysninger til bruk ved vurderingen av årets regulering:

"Det internasjonale råd for havforskning (ICES) har tilrådd en maksimal fangstkvote på 145.000 tonn makrell i Nordsjøen og Skagerrak (områdene IV og IIIa) for 1979. Forutsetningen for tilrådingen er at 100.000 tonn av kvoten tas nord for 60° n.br. og vest for 2° ø.l. (Shetlandsområdet). Denne tilrådingen ble lagt fram i mai 1978. Siden har ICES ikke hatt anledning til å vurdere bestandssituasjonen, og det er følgelig denne tilrådingen som senere har vært lagt til grunn. ICES arbeidsgruppe for makrell skal møtes 23.april d.å. og vil da vurdere bestandssituasjonen på nytt ut fra det tilgjengelige forskningsmateriale.

I henhold til kvoteavtalen mellom Norge og EF for 1979 er Norges del av totalkvoten fastsatt til 109.000 tonn, EF's del til 34.650 tonn, Sveriges andel av fellesbestanden er 1.350 tonn. Av den norske delen av totalkvoten kan Norge fiske inntil 80.000 tonn i EF-sonen. EF kan fiske inntil 5.000 tonn i norsk sone. EF's fiske i norsk sone sør for 60° n.br. og norsk fiske i EF-sonen sør for 60° n.br. skal i følge kvoteavtalen ikke starte før 15.august. Heller ikke skal direkte oppmalingsfiske kan begynne i egen sone før denne dato. Unyttet kvote i den annen parts sone utenom Shetlandsområdet kan overføres til egen sone. 75.000 tonn av det norske kvantumet i EF-sonen skal tas nord for 60° n.br. og vest for 2° ø.l. I protokollen fra kvoteforhandlingene mellom Norge og EF er det uttrykt enighet om på et senere tidspunkt å drøfte de reguleringstiltak som bør innføres for å sikre at forskernes forutsetning om fiske av 100.000 tonn i Shetlandsområdet blir fulgt. Av det norske kvantumet på 80.000 tonn i EF-sonen har Norge tildelt Færøyane 5.000 tonn som må tas i Shetlandsområdet. En antar at EF vil godta et slikt arrangement. I norsk sone sør for 62° n.br. er Færøyane tildelt en kvote på 5.000 tonn, Sverige en kvote på 1.600 tonn til menneskeføde og Sovjetunionen en kvote på 600 tonn som bifangst til sei. I kvoteavtalen mellom Norge og Færøyane er det satt som vilkår at det færøyske makrellfisket ikke skal starte sør for 60° n.br. "før det norske oppmalingsfisket starter i samme område medio august".

Av Norges andel på 109.000 tonn av totalkvoten i Nordsjøen og Skagerrak i 1979 vil det på bakgrunn av forannevnte være et disponibelt kvantum på 96.800 tonn til norske fiskere. Dersom en antar at kystflåten vil ta et kvantum på anslagsvis 12.000 - 15.000 tonn vil det i Nordsjøen øst for 4^ov.l. og i Skagerrak være til disposisjon for den norske ringnotflåten et kvantum på i underkant av 84.000 tonn. Kystflåten tok i 1978 et kvantum på ca. 11.600 tonn. Det antas at kvantumet vil bli høyere i år, særlig på grunn av forventet høyere deltakelse i fisket. Norges Makrellag S/L har beregnet behovet for konsummakrell i 1979 til ca. 55.000 tonn inklusiv kystfisket. Da hele kystflåtens kvantum vil gå til konsum skulle det dersom en går ut fra Makrellagets antydede behov til konsum på 55.000 tonn, i utgangspunktet følgelig gjenstå til ringnotflåten ca. 42.000 tonn til konsum og ca. 42.000 tonn til oppmaling.

Kvantumet til disposisjon for ringnotflåten var i 1978 80.000 tonn. Reguleringen var fra administrasjonens side lagt opp slik at makrellfangster som det ikke var avtak for til konsum kunne gå til oppmaling. Det samlede oppmalingskvantum var likevel begrenset til 40.000 tonn. Nord for 60^on.br. ble fisket åpnet 17.juli. På det tidspunktet var det forutsetningen at fisket sør for 60^on.br. ikke skulle åpnes før tidligst i første halvdel av september. Denne forutsetningen ble imidlertid ikke opprettholdt i og med at det i perioden 14.-31.august ble tillatt å fiske inntil 16.000 tonn i norsk sone sør for 60^on.br. I dette tidsrommet ble det i området sør for 59^on.br. forbudt for ringnotfartøyer å fiske innenfor 40 n.mil av grunnlinjene. Da kvantumet på 16.000 tonn var oppfisket den 25.august ble det satt forbud mot fiske i norsk sone sør for 60^on.br. inntil 31.august. I makrellreguleringen i 1978 var det overlatt til salgslagene å fastsette fartøyenes turkvote avpasset etter avtaket. Det ble operert med turkvoter på 100 tonn og 80 tonn.

Samlet oppfisket makrellkvantum i Nordsjøen øst for 4^ov.l. og i Skagerrak i 1978 var i følge de foreløpige oppgaver ca. 89.400 tonn. Av dette utgjorde kystfanget makrell ca. 11.600 tonn og havfanget makrell 77.800 tonn. Ca. 52.700 tonn gikk til konsumanvendelse og ca. 36.700 tonn til oppmaling."

I det forberedende dokument var det gjengitt Norges Fiskarlags landstyrevedtak i SAK 223/78, og vedlagt dokumentet var kopi av brev av 20.2.79 fra Norges Makrellag S/L til Norges Fiskarlag, kopi av brev av 6.12.78 fra Østlandske Fiskeriselskap til Norges Fiskarlag, kopi av brev av 28.3.79 fra Fiskebåtrederne's Forbund til Fiskeridirektøren og kopi av brev av 29.3.79 fra Sør-Norsk Fryseriforening til Reguleringsutvalget.

I det forberedende dokument var det skissert et reguleringsopplegg for årets fiske med følgende hovedinnhold:

1. Fortsatt adgang til konsumfiske i juni i norsk sone både sør og nord for 60° n.br. og i EF-sonen nord for 60° n.br.
2. Åpning av fisket nord for 60° n.br. og vest av 2° ø.l. i første uke av juli, eventuelt i midten av juli, uten vesentlige begrensninger i fartøyenes adgang til å levere til oppmaling. Samtidig fastsettes forbud mot både konsum- og oppmalingsfiske i norsk sone.
3. Åpning av konsumfiske i norsk sone både sør og nord for 60° n.br. og i EF-sonen sør for 60° n.br. fra 15.august dersom ikke kvantumet på 70.000 tonn i Shetlandsområdet er fisket før denne dato.

Formannen viste til at i utgangspunktet gjorde flere hensyn seg gjeldende ved utformingen av et reguleringsopplegg for fisket:

1. Forskernes forutsetning ved anbefalingen om et totalkvantum på 145.000 tonn er at 100.000 tonn skal tas nord for 60° n.br. og vest av 2° ø.l. (Shetlandsområdet). Havforskningsinstituttet har presisert at dersom dette oppfylles vil en reguleringsgrense på 60° n.br. øst for 2° ø.l. (d.v.s. norsk sone) ha liten biologisk, bestandsmessig betydning.
2. Hensynet til at kvantumet kan utnyttes slik at det bidrar til et best mulig resultat for flåten.

3. Hensynet til å nå opp i et størst mulig kvantum til konsumanvendelse innenfor målsettingen på ca. 42.000 tonn.

Det var klart at det ikke ville være mulig å fastlegges en reguleringsordning som i samme grad ivaretok de 3 ovennevnte hensyn.

Det skisserte opplegget måtte anses som et kompromiss med utgangspunkt i forskernes forutsetning.

Leine var innledningsvis interessert i å høre forskernes oppfatning av nordsjømakrellens utbredelsesmønster og aldersfordeling.

Nakken redegjorde for de merkeforsøk som var gjennomført ved Irland og i Nordsjøen og som viste at i gjenfangstene i Shetlandsområdet i juli var irske merker dominerende. Andelen av irske merker reduseres etter hvert som en kommer sørover i Nordsjøen. Om overvintringsområdet for nordsjømakrellen vet forskerne lite. Det er imidlertid ikke tvil om at det eksisterer to helt adskilte gyteområder: Ekofisk-feltet og feltet sørvest av Irland. Dette faktum er hovedgrunnen til at en biologisk opererer med to bestander. De to bestandene er blandet. Bakgrunnen for å skyve fisket nordvestover til Shetlandsområdet er at det i dette området er størst innblanding av irsk makrell. Dersom en ikke skulle få gyting i Ekofisk-området ville nordsjømakrellen være i en meget alvorlig situasjon.

Leine hevdet at fiskernes erfaring er at nordsjømakrellen har et overvintringsområde vest av 4^ov.l. I fangstene fra dette området hadde det i år vært opp til 50-60% innblanding av nordsjømakrell. Han var for sin del tilbøyelig til å tro at nordsjøbestanden var større enn forskernes anslag. Han stilte spørsmål om møtet 23.april i ICES' arbeidsgruppe for makrell kunne føre til endring av forskernes anbefaling for 1979.

Nakken antok at ICES revurdering av bestandssituasjonen til nordsjømakrellen ikke ville medføre noen realitetsendring av den foreliggende anbefaling. Han opplyste at Havforskningsinstituttet i sommer i gytetida ville drive et begrenset forsøksfiske i Ekofisk-området. Inntil resultater forelå fra dette toktet måtte forskerne bygge på det materialet som i dag er

tilgjengelig. Han pekte på at det svakeste punktet i bestandsvurderingen av nordsjømakrellen var rekrutteringen. Instituttets undersøkelser var først og fremst opplagt på undersøkelser av rekrutteringsårsklassene. Han understreket for øvrig sterkt at forskerne på mange felt var avhengig av et best mulig samarbeid med fiskerne.

Ulltang opplyste at en hadde ~~sett~~ forskjell på makrell fra nordsjøbestanden og irsk makrell både når det gjaldt vekst og alderssammensetning. Han hevdet at opplysningene om innblandingen av nordsjømakrell i vinterfisket vest av 4^ov.l. ikke representerte noe vesentlig nytt for forskerne. Vinterfisket var imidlertid en kompliserende faktor i bestandsberegningene i det disse hovedsaklig var bygd på forutsetningen om sommer- og høstfiske.

På spørsmål fra Krog svarte forskerne benektene på om det eksisterte merkegjenfangster fra gytetid fra området sørvest av Irland og fra Kanalen. Han hevdet at hovedspørsmålet var tvilen om det eksisterer en eller to bestander. Gyting i Ekofisk-området måtte sikres. Dette var et av hovedgrunnlagene for Norges Fiskarlags landstyrevedtak i saken, og forskernes forutsetning om fisket i Shetlandsområdet måtte imøtekommes så lang som mulig.

Raasok understreket at avtalen med EF om nordsjømakrellen var basert på forskernes anbefaling og forutsetning. EF-avtalen var godkjent av norske myndigheter og kunne ikke endres nå. Forskernes forutsetning om 100.000 tonn i Shetlandsområdet måtte legges til grunn ved utformingen av den norske reguleringen.

Leine, med tilslutning fra Birkeland, mente at det skisserte reguleringsopplegg etter omstendighetene var et akseptabelt kompromiss mellom de forskjellige hensyn som gjorde seg gjeldende.

Bolstad hevdet at en ved en slik reguleringsordning ville ta altfor lite hensyn til industriens behov både når det gjaldt kvantum til konsum og når det gjaldt kvalitet på fisken.

Utvalget tilrådte at reguleringen av ringnotfisket etter makrell i Nordsjøen og i Skagerrak i 1979 ble lagt opp i samsvar med formannens forslag i det forberedende saksdokument:

1. Fortsatt åpent konsumriske både sør og nord for 60°n.br. og i EF-sonen nord for 60°n.br.
2. Åpning av oppmalingsfiske i området nord for 60°n.br. og vest av 2°ø.l. 2.juli. Samtidig fastsettes forbud mot både konsum- og oppmalingsfiske i norsk sone.
3. Åpning av konsumfiske i EF-sonen sør for 60°n.br. fra 15.august. Åpning av konsumfiske i norsk sone både nord og sør for 60°n.br. fra 15.august dersom ikke kvantumet på 70.000 tonn i Shetlandsområdet er oppfisket før denne dato.

SAK 8/79 EVENTUELT.

Neste møte i utvalget ble fastsatt til 30.april 1979.

R E F E R A T
.....

fra møte i Reguleringsutvalget den 26.juni 1979.

Møtet ble holdt i Fiskeridirektoratet og varte fra kl.10.00 til kl.14.15.

Følgende av utvalgets medlemmer møtte:

Fra administrasjonen:

Fiskeridirektør Hallstein Rasmussen, formann
Avdelingsdirektør Per L. Mietle, Fiskeridirektoratet
Ekspedisjonssjef Gunnar H. Gundersen, Fiskeridepartementet
Underdirektør Kjell Raasok, Fiskeridepartementet
Direktør Gunnar Sætersdal, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt.

Fra fiskernes organisasjoner:

Fiskebåtreder Leidulf Grønnevet, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Oddvar J. Majala, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Reidar Johansen, Norges Fiskarlag
Disponent Arnold Reinholdtsen, Norges Fiskarlag
Advokat Ivar Nes, Norsk Sjømannsforbund.

Som sekretærer for utvalget møtte konsulent Arne Wåge og førstesekretær Egil Lekven, Fiskeridirektoratet.

Dessuten møtte:

Assisterende direktør Viggo Jan Olsen, Fiskeridirektoratet
Byråsjef Egil Kvammen, Fiskeridepartementet
Avdelingsdirektør Aslak Aasbø, Fiskeridirektoratet
Kontorsjef Torben Foss, Fiskeridirektoratet
Kontorsjef Arthur Holm, Fiskeridirektoratet
Forskningssjef Arvid Hysten, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
Forsker Øyvind Ulltang, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
Konsulent Sigmund Engesæter, Fiskeridirektoratet
Konsulent Peter Gullestad, Fiskeridirektoratet
Konsulent Tom Titlestad, Fiskeridirektoratet
Konsulent Knut A. Skogstad, Fiskeridirektoratet
Førstesekretær Lidvard Grønnevet, Fiskeridirektoratet.

Som observatører møtte generalsekretær Jørn Krog, Norges Fiskarlag, og under behandlingen av sak 15/79 fiskeskipper Ole Strand, Norske Fabrikkskips Forening, direktør Petter L. Fladmark, Norske Fiskeprodusenters Forening og forbundsformann Einar Hysvær, Norsk Nærings- og Nytelsesmiddelarbeiderforbund.

Møtet ble ledet av utvalgets formann som la fram følgende forslag til sakliste:

Sak 12/79	Rekefisket ved Grønland.
Sak 13/79	Regulering av makrellfisket i 1979.
Orientering.

- Sak 14/79 Orientering om vinterloddefisket (sluttresultat) og regulering av sommerloddefisket 1979.
- Sak 15/79 Regulering av fisket etter norsk-arktisk torsk:
a. Orientering om bestandssituasjonen.
b. Eventuell justering av fartøykvoter.
c. Eventuell overføring av kvoter.
- Sak 16/79 Rapport fra ICNAF's årsmøte 1979.
- Sak 17/79 Eventuelt.

Det kom ingen merknader til innkallingen til møtet eller forslaget til sakliste.

SAK 12/79 REKEFISKET VED VEST-GRØNLAND.

Rasmussen viste til det forberedende saksdokument der det gikk fram at det pr.20.6.79 var fisket 2.214 tonn av den norske totalkvoten på 5.016 tonn. Vedlagt dokumentet var tabell som viste status for de enkelte fartøy.

Alt fiske i 1979 hadde foregått øst for midtlinjen i Davisstredet. Norske fartøy kan imidlertid fiske inntil 13% av fartøykvotene i kanadisk sone. Fisket i kanadisk sone hadde vært hindret av isforholdene og av problemer med å få utferdiget nødvendige lisensdokumenter fra Canada. Isforholdene var nå bedre, og det ble arbeidet med å få orden på lisensproblemene slik at fisket i kanadisk sone var ventet å kunne ta til med det første.

På bakgrunn av Reguleringsutvalgets tilråding i møte 2.april 1979 hadde Fiskeridirektøren fastsatt forskrifter om regulering av rekefisket ved Vest-Grønland i 1979 som bl.a. bestemte at fartøyer som ikke hadde avgått for fiske innen 15.mai ville miste den delen av fartøykvoten som oversteg 1 last. Disse fartøyene skulle ikke få del i eventuelle tilleggs-kvoter.

I alt var det 7 av de 26 rekefartøyene som ikke var avgått norsk havn innen 15.mai. Av disse hadde 3 fått utsettelse av skjæringsdatoen p.g.a. havari, nødvendig klassing o.l. Et av de gjenstående fartøyene hadde en lastekapasitet som oversteg fartøyets tildelte kvote slik at det ikke ble berørt av nevnte bestemmelse i forskriftene. De øvrige 3 fartøy hadde fått reduserte fartøykvoter slik det fremgår av nedenstående tabell:

	Tildelt kvote	Laste- kapasitet	Kvote reduksjon
Ben Hur	104 t	52 t	52 t
Nyhorizont	170 "	99 "	71 "
Leiranger	108 "	54 "	54 "
			<u>177 t</u>

Til sammen blir det frigitt 177 t ved denne inndragningen.

"Remøytrål" hadde fått oppjustert fryselererkapasiteten i konsesjonsvilkårene slik at fartøyet kom i gruppe 2 d. Dette hadde medført en kvoteøkning på 27 tonn. Samtidig hadde en inndradd ufisket andel av "Remtoft"s kvote (ca. 20 tonn) etter at fartøyet ble solgt til Canada slik at det sto igjen 170 tonn til fordeling på de deltakende fartøy.

Fordelt etter samme prinsipp som den opprinnelige kvotetildelingen ville dette gi følgende tilleggskvoter:

Gruppe 2a	8 t	(7.84)
" 2b	9 t	(8.56)
" 2c	10 t	(9.66)
" 2d	11 t	(10.73)

Det var forutsatt at fartøy i gruppe 1 fortsatt ikke ble tildelt kvoter utover 170 tonn.

Da det var tale om så vidt små kvoteøkninger hadde Fiskeridirektøren i det forberedende saksdokument gått inn for å vente med å tildele tilleggskvoter inntil en hadde til disposisjon et større kvantum i forbindelse med neste skjæringsdato og en eventuell tildeling av ekstrakvoter fra EF eller Canada.

Rasmussen viste videre til gjenpart av brev av 22.juni 1979 fra Den norske ambassade i Brussel til Fiskeridepartementet. Av brevet som ble utdelt under møtet, gikk det fram at EF-kommisjonen på uformell forespørsel fra ambassaden ennå ikke var i stand til å gi opplysninger om hvor meget Grønland og Canada hadde fisket av sine kvoter og kommisjonen hadde ikke på noen måte kunnet antyde muligheten av en økning av den norske kvoten utover de avtalte 5.016 tonn. Kommisjonen ville nå rette forespørsel til Canada og Danmark om hittil oppfisket rekekvantum og en vurdering av rekefisket resten av året.

Grønnevet hevdet at de reelle mulighetene for å få økt den norske totalkvoten var små. Av hensyn til de mindre fartøyene som var interessert i å kunne avslutte rekefisket, burde tilleggskvoten på 170 tonn fordeles nå.

Han viste til Melding fra Fiskeridirektøren J. 65/79 der det var opplyst at det foreløpig var tatt sikte på å fastsette 1.september som siste

frist for å avgå for fiske av eventuelle restkvoter, og spurte om ikke en kategorisk regel om 1.september ville være i tidligste laget. For et fartøy som kun hadde en liten restkvote syntes 1.september å være unødvendig tidlig ; annerledes for fartøy som ville ha relativt stor restkvote igjen pr. denne dato.

Rasmussen hadde ingen problemer med å slutte seg til forslaget om å fordele tilleggskvoten på 170 tonn nå. Når det gjaldt spørsmålet om siste frist for avseiling for fiske av eventuelle restkvoter, mente han at hensynet til nødvendig oversikt over utviklingen i fisket med sikte på oppfisking av totalkvoten gjorde det vanskelig å fastsette en senere avseilingsdato enn 1.september.

Foss opplyste at arbeidet med å løse problemene med lisensiering av fartøyene i kanadisk sone forhåpentligvis ville gi positiv avklaring i løpet av kort tid.

Engesater påpekte at fartøyene i gruppe 1 ikke var forutsatt å skulle omfattes av fordelingen av tilleggskvoten på 170 tonn.

Utvalget tilrådte at tilleggskvoten på 170 tonn burde fordeles nå.

Fartøyene i gruppe 1 burde ikke omfattes av fordelingen av tilleggskvoten.

Spørsmålet om mulighetene for en økning av den norske totalkvoten burde has under nøye observasjon utover høsten.

SAK 13/79 REGULERING AV MAKRELLFISKET I 1979.ORIENTERING.

Rasmussen viste til det forberedende dokument i saken der det var gitt følgende orientering:

"Denne sak ble behandlet av Reguleringsutvalget 2.april d.å. (sak 7/79). Utvalget tilrådte da:

- "1. Fortsatt åpent konsumfiske både sør og nord for 60°n.br. og i EF-sonen nord for 60°n.br.
2. Åpning av oppmalingsfiske i området nord for 60°n.br. og vest av 2°ø.l. 2.juli. Samtidig fastsettes forbud mot både konsum- og oppmalingsfiske i norsk sone.
3. Åpning av konsumfiske i EF-sonen sør for 60°n.br. fra 15.august. Åpning av konsumfiske i norsk sone både nord og sør for 60°n.br. fra 15.august dersom ikke kvantumet på 70.000 tonn i Shetlandsområdet er oppfisket før denne dato. Åpning av makrellfisket i norsk sone kan skje før 15.august dersom kvantumet på 70.000 tonn i Shetlandsområdet blir nådd før denne dato."

Norge disponerer i alt 109.000 tonn makrell i Nordsjøen og Skagerrak i 1979. Av dette kvantum er i alt 12.200 tonn avgitt til andre land. Dermed disponerer norske fiskere i alt 96.800 tonn. Av dette kvantum skal minst 70.000 tonn tas i Shetlandsområdet (nord for 60°n.br. og vest av 2°ø.l.). Utenom dette området kan det altså tas maksimalt 26.800 tonn, og herav kan maksimalt 5.000 tonn tas i EF-sonen syd for 60°n.br. Dette kvantum kan imidlertid overføres til norsk sone hvis ønskelig. En slik overføring vil eventuelt medføre at norske fiskere kan ta inntil 26.800 tonn i norsk økonomisk sone syd for 62°. Fisket nord for 62°n.br. i norsk sone kommer i tillegg.

Ringnotflåtens kvantum vil avhenge av kystfiskets utvikling. Hittil i år er det i alt tatt 2.300 tonn mot 3.500 tonn til samme tid ifjor. Hvis vi anslår kystfisket til 10.000 tonn makrell, vil ringnotflåten totalt disponere 86.800 tonn hvorav minst 70.000 tonn skal tas i Shetlandsområdet.

I norsk sone syd for 62° n.br. disponerer dermed ringnotflåten maksimalt 16.800 tonn, forutsatt at det tas nøyaktig 70.000 tonn i Shetlandsområdet og at kvoten på 5.000 tonn i EF-sonen syd for 60° n.br. overføres til norsk sone.

Ringnotflåtens kvantum vil avhenge av kystfiskets utvikling. Hittil i år er det i alt tatt 2.300 tonn mot 3.500 tonn til samme tid ifjor. Hvis vi anslår kystfisket til 10.000 tonn makrell, vil ringnotflåten totalt disponere 86.800 tonn hvorav minst 70.000 tonn skal tas i Shetlandsområdet. I norsk sone syd for 62° n.br. disponerer dermed ringnotflåten maksimalt 16.800 tonn, forutsatt at det tas nøyaktig 70.000 tonn i Shetlandsområdet og at kvoten på 5.000 tonn i EF-sonen syd for 60° n.br. overføres til norsk sone.

TURKVOTEORDNING.

Fiskeridirektøren har foreslått følgende turkvoteordning:

"Fra området øst for 4° v.l. er det fra 2.juli 1979 forbudt å føre i land større fangstmengder makrell pr. tur enn det Fiskeridirektøren fastsetter for hvert enkelt deltagende fartøy.

Det deltagende fartøys turkvote fastsettes til 1.000 hl + 40% av fartøyets godkjente lastekapasitet. Lastekapasiteten pr. fartøy begrenses dog oppad til 7.000 hl, slik at største tillatte turkvote utgjør 3.800 hl. I tillegg kan det ilandføres inntil 1.000 hl til konsum pr. tur når avtak for denne anvendelse foreligger.

Turkvotene fastsatt i medhold av denne paragraf suspenderes i den tid salgslagene fastsetter mindre turkvoter i medhold av paragraf 5 i lov av 14.desember 1951 om omsetning av råfisk.

Fiskeridirektøren kan i særlige tilfeller etter søknad gi tillatelse til oppmaling av tilleggsfangster nevnt i andre ledd siste punkt".

Konsesjonsutvalget behandlet denne sak 5.juni d.å.. I tillegg til Fiskeridirektørens forslag ble det der alternativt foreslått at turkvoten ble maksimalt 2.400 hl + 1.200 hl til konsum. Konsesjonsutvalget var delt i synet på disse to alternative forslag.

Det må i alle fall presiseres at turkvotens størrelse vil kunne justeres hvis det viser seg at deltakelsen og/eller makrelltilgjengelighet blir svært endret i forhold til forhåndsanslag. I denne forbindelse er det overordnede mål å sikre at minst 70.000 tonn makrell kan tas i Shetlandsområdet."

Krogh opplyste at Arbeidsutvalget i Norges Fiskarlag hadde sluttet seg til Fiskeridirektørens forslag når det gjaldt turkvoteordningen.

Kvammen opplyste at departementets forskrifter nå var fastsatt i samsvar med dette.

Rasmussen presiserte at reguleringsområdet ikke omfattet området nord for 62°n.br.

Krogh hevdet at det var få som var klar over at fisket ville være fritt nord for 62°n.br., og Raasok reiste spørsmål om ikke det ville skape kontrollproblem at fisket var fritt her.

Majala påpekte at det var søkt om midler til leitetjeneste i området nord for 62°n.br.

Rasmussen opplyste at det var avsatt midler til slik leitetjeneste.

Mietle opplyste at det pr. 16.juni d.å. var fisket 3.800 tonn kystmakrell.

Utvalget tok for øvrig orienteringen om reguleringen av makrellfisket i 1979 til etterretning.

SAK 14/79. ORIENTERING OM REGULERING AV SOMMERLODDEFISKET I BARENTSHAVET 1979.

Rasmussen viste til det forberedende saksdokument der det var gitt følgende orientering:

"Totalkvote

I henhold til kvoteavtalen med Sovjetunionen er den totale kvote av sommerlodde i Barentshavet 525.000 tonn. Dette tilsvarer ca. 5.400.000 hl lodde.

Åpningsdato

Fiskeridirektøren har anbefalt at sommerloddefisket i Barentshavet kan åpnes 15. august. Dette er den tidligst mulige åpning etter kvoteavtalen med Sovjetunionen.

Fartøykvoter

Fiskeridirektøren har også anbefalt at hvert fartøy i utgangspunktet blir tildelt en kvote. Denne kvoten blir basert på en såkalt basiskvote som er anbefalt utregnet etter formelen:

1000 hl + 30%	av konsesjonskapasitet	0-8000 hl
+ 15%	"	" 8000-12000 hl
+ 5%	"	" over 12000 hl

Denne basiskvote blir så multiplisert med en faktor som utregnes ved at totalkvoten for hele flåten divideres med summen av alle deltakende fartøyers basiskvoter. Basiskvote multiplisert med denne felles faktor gir kvoten til det enkelte fartøy. Hvis det viser seg at totalkvoten er for stor i forhold til fangstkapasiteten, kan fartøykvoteordningen bli opphevet på kort varsel.

Ingen avkortning for makrellbåter

Dette standpunkt er bl.a. begrunnet med at delingen av flåten på kolmule og makrell vil medføre at fartøyene vil ha et forholdsvis likt utgangspunkt foran sommerloddefisket. De store kolmulebåtene vil dessuten ha de beste fangstmulighetene ved Jan Mayen.

Avkortning for kolmule ved Færøyane

I forbindelse med kvoteforhandlingene med Færøyane var det en forutsetning at det skulle gjøres et fradrag på til sammen 10.000 tonn i loddekvotene for fartøyer som har levert kolmule fra færøysk sone i 1979. Fradraget i loddekvoten bør prosentvis være likt for de aktuelle fartøyer. Fradraget vil for det enkelte fartøy utgjøre ca. 5% av full loddekvote.

I den grad Færøyane ikke måtte utnytted sin loddekvote på 10.000 tonn i Barentshavet, vil fradraget falle bort eller reduseres. Innen 20.9. skal Færøyane orientere om sitt loddefisket.

Foreløpig kvoteutregning

Hvis denne fartøyskvotereguleringen settes i verk og det forutsettes at i alt 195 fartøyer vil delta i sommerloddefisket, vil disse fartøyenes basiskvoter samlet utgjøre ca. 540.000 hl. En bør kalkulere med en viss "overkvote" for å ta hensyn til at noen båter ikke fullt ut vil utnytte kvoten sin. Med en "overkvote" på 5% vil faktoren bli:

$$\text{Faktor} = \frac{\text{Totalkvote} \times 1,05}{\text{Sum basiskvoter}} = \frac{5400.000 \times 1,05}{540.000} = \underline{10,5}$$

<u>Konsesjon (hl)</u>	<u>Basiskvote</u>	<u>Kvote (hl)¹⁾</u>	
2.000	1.600	16.800	
4.000	2.200	23.100	
6.000	2.800	29.400	1) Kvote =
8.000	3.400	35.700	basiskvot
10.000	3.700	38.850	x faktor
12.000	4.000	42.000	
14.000	4.100	43.050	
16.000	4.200	44.100	

I den ovenstående foreløpige kvoteutregning er fradraget for kolmulebåtene/Færøyane ikke innarbeidet. Som nevnt vil dette fradraget utgjøre ca. 5% for den enkelte båt hvis Færøyane utnytter sin loddekvote i norsk sone helt ut."

Rasmussen opplyste at de fastsatte forskrifter om regulering av sommerloddefisket var i samsvar med Fiskeridirektørens forslag og at en i tillegg etter forslag fra Norges Fiskarlag hadde fastsatt 15. september som siste startdato i fisket.

Majala reiste kritikk mot at saken ikke var blitt realitetsbehandlet i Reguleringsutvalget, men kun forelagt utvalget som referatsak. Utvalgsmedlemmene hadde følgelig ikke fått anledning til å øve innflytelse på saken. For sin del ville han prinsipielt ha gått mot fartøyskvoteregulering av fisket.

Gundersen viste til at spørsmålet om fartøyskvoteregulering var behandlet av Konsesjonsutvalget og etter anmodning fra Norges Fiskarlag, også av lagets arbeidsutvalg. Han presiserte at det var departementets forutsetning at fartøyskvote-

reguleringen skulle oppheves dersom utviklingen i fisket tilsa dette.

Rasmussen understreket at dette også var hans forutsetning og at spørsmålet om behovet for fartøykvoteregulering var avhengig av hvordan utviklingen i loddefisket ved Jan Mayen ville bli. Jo bedre fiske ved Jan Mayen jo mindre ville behovet for å opprettholde fartøykvotereguleringen i Barentshavet være.

I forbindelse med at Norges Fiskarlag hadde bedt om å få uttale seg om den foreliggende saken etter at den var behandlet av Konesjonsutvalget, uttale Krog at Norges Fiskarlag ikke hadde noe generelt ønske om etterbehandling av saker som var utvalgsbehandlet. I spesielt vanskelige saker kunne imidlertid behov for etterbehandling være til stede. Han mente for øvrig at en burde se nærmere på arbeidsdelingen mellom Reguleringsutvalget og Konesjonsutvalget med sikte på å vurdere om det ikke ville være mer hensiktsmessig å behandle alle reguleringsaker i Reguleringsutvalget.

På spørsmål fra Majala opplyste Sætersdal at det i prinsippet ikke var noe biologisk til hinder for å overføre eventuell uoppfisket del av sommerloddekvoten i 1979 til vinterfisket i 1980. Fastsettelsen av sommerloddekvoten i år er basert på en foreløpig anbefaling om en totalt tillatt fangst på 1,8 mill. tonn i tidsrommet 15. august 1979 til 30. april 1980. Anbefalingen vil bli revurdert på grunnlag av loddeundersøkelsene til høsten. Forutsatt at anbefalingen blir opprettholdt vil det norske vinterloddekvantumet i 1980 bli i samme størrelsesorden som i år. Han understreket at det ikke var biologisk grunnlag for overføring av kvantum fra vinterfisket til sommerfisket.

Krog pekte på at selv om det ikke var biologisk grunnlag for slik overføring, var det grunnlag i avtalen mellom Norge og Sovjetunionen. Dette var et problem. Sætersdal viste til at Sovjetunionen var interessert i et høyt sommerloddekvantum mens Norge var interessert i et høyt vinterloddekvantum. En tanke til overveielse var å foreslå at totalkvoten i tidsrommet august - april skulle oppfattes som en sesongkvote med overføringsadgang fra sommer- til vinterfisket.

Gundersen understreket at en på norsk side måtte foreta en grundig drøftelse av disse spørsmålene før neste forhandlingsrunde med Sovjetunionen.

Majala understreket behovet for tidligst mulig å gi oversikt over sommer- og vinterkvantumet til orientering for fiskerne.

Utvalget tok for øvrig orienteringen om reguleringen av sommerloddefisket i Barentshavet i 1979 til etterretning.

SAK 15/79. REGULERING AV FISKET ETTER NORSK-ARKTISK TORSK.

a) Orientering om bestandssituasjonen.

Hylen gav en orientering om bestandssituasjonen. Han opplyste at det var foretatt undersøkelser angående norsk-arktisk torsk i Barentshavet og at en hadde hatt kontakt med sovjetiske forskere i den forbindelse. ICES' arbeidsgruppe for torsk hadde hatt møte i slutten av mai d.å. En avventet nå rapport fra ICES' rådgivende komité. Arbeidsgruppens rapport inneholdt beregninger av bestanden av torsk og hyse, men kom ikke med anbefalinger. Beregningene var foretatt på grunnlag av endelige data for 1977 og foreløpige data for 1978. Den totale fangstmengde av norsk-arktisk torsk var for 1977 beregnet til 905.000 tonn og for 1978 til 684.000 tonn. Det hadde vært en nedgang i fangstmengden i alle tre områdene (Bjørnøya-området, Barentshavet og Norskehavet). Nedgangen hadde vært særlig stor i Bjørnøya-området, ca. 90.000 tonn. Basis for bestandsberegningene hadde vært data over aldersfordeling i fangstene fra de forskjellige land spesifisert på redskapstyper og områder.

Når det gjaldt bearbeiding av toktdata for beregning av rekrutteringen til bestanden hadde det oppstått vansker fordi data for 1975-årsklassen ikke passet inn i helhetsbildet. Andelen av denne årsklassen var mindre enn forventet. Uoverensstemmelsene skrev seg først og fremst fra fisket i Barentshavet. Det kunne se ut som Sovjet hadde oppgitt en aldersfordeling som forskjøvet seg mot større fisk enn det en hadde ventet å finne. På den annen side stemte Sovjets data for 1978 godt overens med britenes data over alderssammensetningen for 1978.

Beregninger av ventet fangst i de kommende år var usikre. Bestanden var i dag i dårligere forfatning enn det forskerne tidligere hadde regnet med. Forskerne var særlig bekymret for gytebestanden de nærmeste årene og en måtte regne med en redusert TAC-anbefaling for 1980 i forhold til 1979. Det ble antatt at anbefalingen ville ligge mellom 300.000 - 400.000 tonn. Arbeidsgruppen hadde brukt mye tid på å foreta beregninger av effektiv maskevidde for å se på hva som kunne vinnes ved en økning av effektiv maskevidde. Det var svært viktig at maskevidden ble økt i de kommende år. Dette for å hindre at fisket ble basert på én årsklasse. Dersom fisket skulle bli basert på én årsklasse kunne fisket variere sterkt og grunnlaget for beregningene bli svært usikkert.

Når det gjaldt virkning av en eventuell økning av den effektive maskevidden var det foretatt alternative beregninger. Ett alternativ var å sette maskevidden til 135 mm for trål og 125 mm for snurrevad. En ville da normalt ikke ta torsk under 49-50 cm. Det andre alternativet var å sette maskevidden til 150 mm for trål og 135 mm for snurrevad. Da ville torsk under ca. 55 cm ikke bli tatt. Med den nåværende maskevidde på 120 mm ville torsk under ca. 43 cm gå gjennom trålen. Ved beregningene var det medregnet at 25% av undermåls-fisk ville bli tatt. Med en maskevidde på 135 mm ville hyse under 44 cm ikke bli tatt.

Sætersdal understreket at dersom fisket ble basert på én årsklasse, ville dette nærmest bety slutten på det norske skreifisket. For å prøve å oppnå den nødvendige endringen i beskatningsmønsteret, burde det vurderes å øke minstemålet for torsk sammen med en økning av maskevidden. Minstemålet kunne brukes i 2 sammenhenger: I kommersiell sammenheng og som kriterium fra stenging av yngelområder. En økning av maskevidden ville ha meget stor betydning for gjenoppbygging av gytebestanden.

Når det gjaldt maskevidden mente han det trolig hadde lite for seg å øke denne i norsk sone dersom Sovjet ikke vil gjennomføre en tilsvarende økning i sin sone. Likevel burde en overveie å øke maskevidden i norsk sone og ved Svalbard, selv om det ikke ble øket maskevidde i sovjetisk sone.

Han påpekte at det kunne være en tanke å få i stand en felles forskning og overvåkning med Sovjet av lukkede yngelområder. Norge hadde full forskningsfrihet i sovjetisk sone. Det var viktig å få en kontinuerlig overvåkning av bestanden og å følge de enkelte årsklasser.

Fladmark hevdet at uten bedre kontroll i Barentshavet gjennom norsk-sovjetisk inspeksjonsrett ville det ha lite for seg å gjennomføre en økning av maskevidden. Han henstilte til fiskeridministrasjonen å prøve å få gjennomslagskraft for grundig inspeksjonsrett og bedre kontroll hos andre norske politiske organer med innflytelse i saken. Han mente at det ikke ville ha noen hensikt med en økning av maskevidden bare i norsk sone. Det burde vurderes å øke minstemålet, men en økning til 43 cm ville skape store vansker for Finnmarksfisket.

Gundersen viste til at det særlig utenfor fiskeridministrasjonen var sterke motforestillinger mot norsk-sovjetisk fellesforvaltning i Barentshavet. Han påpekte at stenging av yngel-områder kunne skape vansker i forhold til andre land dersom disse ikke ble underrettet i tide. En hurtig etablering av forbudssoner i norsk område kunne slå tilbake på norske fiskere ved at lignende ble gjort i andre lands soner.

Reinholdtsen understreket at Norges Fiskarlag tidligere hadde avgitt prinsipputtalelse om at en økning av maskevidden måtte skje på grunnlag av internasjonale avtaler. Han fremholdt at en økning av maskevidden ville få konsekvenser for fangstmulighetene på andre fiskeslag som bifangst, særlig sei og hyse. Han mente det burde gjøres praktiske forsøk i forbindelse med eventuell økning av maskeviddestørrelsen.

Majala mente at det måtte være en klar forutsetning at en eventuell gjennomføring av en økning av maskevidden ikke bare skulle gjelde for norske fartøy.

Utvalget tok for øvrig havforskernes orientering om bestandssituasjonen for norsk-arktisk torsk til etterretning.

b) Eventuell justering av fartøykvoten.

Rasmussen viste til saksdokumentene og refererte brev av 22. juni 1979 fra Norske Trållerrederiets Forening der styret hadde gjort følgende vedtak:

"Styret i Norske Trållerrederiets Forening viser til fangstoversikt pr. 7. juni 1979 hvor det framgår at trålerne i gjennomsnitt har fisket 486 tonn sløyd/hodekappet torsk i perioden 1.1.-7.6. 1979. Fartøykvoten i 1. periode er 700 tonn. Det framgår videre av oversikten hvilke trålere som må stoppe fisket i juni av mangel på kvote. Under en samlet vurdering av trålfisket og fisket generelt, vil styret henstille til myndighetene etter søknad å tillate den enkelte tråler å overfiske sin kvote med 15 %".

Fiskeridirektøren hadde vurdert spørsmålet om justering av fartøykvotene for de ulike grupper:

Av fabrikktrålernes gruppekvote på 25.000 tonn rund vekt var 15.393, dvs. 62% oppfisket pr. 3.6. De enkelte fartøys fangster varierte mellom 840 og 1.532 tonn med et gjennomsnitt på 1.184 tonn. I de 2 første ukene av juni hadde fabrikktrålerne fisket meget godt med flytetral. Et av fartøyene som pr. 3.6. bare hadde fisket 988 tonn hadde f.eks. tatt over 350 tonn på de 2 ukene. På det nåværende tidspunkt måtte en anta at samtlige fabrikktrålere ville ha en reell mulighet til å ta de tildelte fartøykvoter for 1979. Fiskeridirektørens forslag gikk derfor ut på ikke å foreta justeringer av fartøykvotene for denne gruppen.

Saltfisk-/rundfrysetralergruppen vil kunne få problemer med å fylle fartøykvotene. De 12 helårsdrevne fartøyene i denne gruppen hadde pr. ca. 15.6 i alt fisket ca. 10.200 tonn (i tillegg kom "Koralhav" som kom i fiske i mai måned). Fangstene varierte mellom 536 og 1.475 tonn, i gjennomsnitt ca. 850 tonn eller 58% av årskvoten på 1.475 tonn. En del av fartøyene i denne gruppen ville kunne få problemer med å fylle fartøykvotene. Anslagsvis ville dette gjelde 3-4 fartøyer som samlet ville ha i underkant av 1.000 tonn uoppfisket av fartøykvotene. Da det knyttet seg betydelig usikkerhet til dette anslag, ville en være noe varsom med å utvide tilleggskvoter på det nåværende tidspunkt.

Fiskeridirektøren hadde derfor foreslått at det skulle gis en tilleggskvote på 50 tonn pr. båt.

Det måtte antas at ferskfisktrålergruppen neppe ville klare å ta den tildelte kvote på 90.860 tonn, selv med det tillegg i kvoten på 50 tonn pr. fartøy som gruppen allerede hadde fått. Antakelsen var basert på oppgaver fra Norske Trålerrederier Forening. En hadde beregnet at fartøyene i denne gruppe i alt hadde fisket ca. 52.000 tonn pr. 7.6. Fangstene varierte mellom 403 og 958 tonn med et gjennomsnitt på 676 tonn, dvs. 57% av den opprinnelige kvoten på 1.180 tonn. På grunn av den store spredningen i fangstenes størrelse ville gruppen neppe klare å ta den tildelte gruppekvote.

Fiskeridirektøren hadde derfor i sitt forslag gått inn for at det skulle gis et ytterligere tillegg på 50 tonn pr. fartøy.

Rasmussen var kommet i tvil om det var riktig å fremme forslag om tilleggskvote på bakgrunn av de opplysninger om bestands-situasjonen.

Fladmark var opptatt av forholdene for ferskfisktrålerne. Det har vært en dårlig sesong hittil i år, og han var redd for at denne gruppen ikke skulle klare å ta sin kvote. En del av fartøyene hadde tatt sin kvote og det var fare for at disse måtte gå i opplag.

Nes mente at det kunne se ut som Sovjet ikke var interessert i en rasjonell utnyttelse av bestanden, og sett på bakgrunn av at det var store sjangser for at ferskfisktrålerne ikke ville klare å ta sin kvote mente han det var anstaltmakeri å lage vansker for trålerne. Dette gjaldt også for fabrikktrålerne som burde gis tillegg på lik linje med de andre.

Strand påpekte at det var en reduksjon i fangst på ca. 30% på de passive redskaper hittil, og at en måtte vente en stor reduksjon også resten av året. Han fremmet derfor forslag om å øke kvoten med 5% for alle grupper.

Hysvær gikk inn for Fiskeridirektørens forslag om ikke å øke kvoten for fabrikktrålerne.

Reinholdtsen viste til brevet fra Norske Trålerrederiers Forening om at den enkelte tråler etter søknad burde få overfiske sin kvote med 15%.

Majala mente det var naturlig at fabrikktrålerne også fikk en økning i sin kvote i og med at en har disse, og at de er akseptert. Han mente det var urimelig med en forskjellsbehandling av de ulike grupper av trålere.

Rasmussen reiste tanken om en overføring av 100 tonn fra høstkvoten for ferskfisktrålerne, og uten ekstratildeling. For fabrikktrålerne ville han ikke foreslå endringer.

Fladmark mente at en overføring av 100 tonn fra høstkvoten ikke ville være nok. En måtte ikke forholde seg slik at kvoten på 90.000 tonn ikke ville bli tatt.

Krog mente også at det kunne tillates disponert mer av høstkvoten nå, så fikk en komme tilbake til spørsmålet om økning av fartøykvotene senere.

Reinholdtsen pekte på at de som er avhengig av disse kvotene måtte få anledning til å planlegge sitt fiske. Han viste også til forrige møte i Reguleringsutvalget der det ble gjort prinsippvedtak om at gruppekvotene skulle kunne oppfiskes.

Raasok var enig i at det av hensyn til trålernæringen og sysselsetingen måtte gis signal om når gruppekvotene skulle kunne tas. Han var villig til å være med på en justering av høstkvoten hvis dette ville være nødvendig for å nå gruppekvoten. Rasmussen oppsummerte og la fram de forslag som forelå for de ulike trålergruppene.

Fiskeridirektørens forslag om at det ikke skulle foretas justering av kvotene for fabrikktrålerne ble vedtatt mot Nes' stemme.

For saltfisk-/rundfrysetrålergruppen ble det vedtatt, mot Sætersdals stemme, å anbefale ytterligere et tillegg på 50 tonn pr. fartøy.

Utvalget var enig om at det for ferskfisktrålerne etter søknad burde tillates overføring av ytterligere inntil 100 tonn fra 2. kvoteperiode til 1. kvoteperiode for det enkelte fartøy.

C. Eventuell overføring av kvoter.

Rasmussen viste til sakens dokumenter og den utredning som der var gitt. Fiskeridirektøren hadde i det forberedende saksdokument ikke funnet å burde tilrå at det ble gitt generell adgang til overføring av kvoter innenfor samme rederi eller driftsenhet. I tilfeller hvor et fartøy p.g.a. havari o.l. ikke ville ta den tildelte kvote burde det imidlertid gis adgang til å benytte annet fartøy.

Utvalget vedtok at saken skulle tas opp igjen på neste møte etter at den var utredet noe mer.

Sak 16/79. Rapport fra ICNAF's årsmøte 1979.

Saken ble besluttet utsatt.

Sak 17/79. Eventuelt.

1. Orientering om regulering av rekefisket i Barentshavet.
Saken ble besluttet utsatt.

2. Neste møte i utvalget ble besluttet holdt i første uke av september 1979.

R E F E R A T

UTKAST

FRA MØTE I REGULERINGSUTVALGET DEN 10. SEPTEMBER 1979.

Møte ble holdt i Fiskeridirektoratet og varte fra kl. 09.00 til kl. 15.30.

Følgende av utvalgets medlemmer møtte:

FRA ADMINISTRASJONEN.

Fiskeridirektør Hallstein Rasmussen, formann.
Avdelingsdirektør Per L. Mietle, Fiskeridirektoratet.
Ekspedisjonssjef Gunnar H. Gundersen, Fiskeridepartementet.
Underdirektør Kjell Raasok, Fiskeridepartementet.
Direktør Gunnar Sætersdal, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt.

FRA FISKERNES ORGANISASJONER.

Fiskebåtreder Leidulv Grønnevet.
Disponent Arnold Reinholdtsen.
Fiskeskipper Reidar Johansen.
Fiskeskipper Anton Leine.
Fiskeskipper Olav Nakken.
Avdelingsleder Bjørklund, Norsk Sjømannsforbund

Som sekretærer for utvalget møtte konsulent Arne Wåge og førstesekretær Egil Lekven, Fiskeridirektoratet.

Dessuten møtte:

Assisterende direktør Viggo Jan Olsen, Fiskeridirektoratet.
Byråsjef Egil Kvammen, Fiskeridepartementet.
Kontorsjef Torben Foss, Fiskeridirektoratet.
Kontorsjef Artur Holm, "
Kontorsjef Øystein Moberg, "
Nestleder Odd Nakken, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt.
Forsker Øyvind Ulltang. - " - - " -
Forsker Ole Østvedt. " "

Konsulent Sigmund Engesæter, Fiskeridirektoratet.
Konsulent Petter Gullestad, "
Konsulent Knut Skogstad, "
Konsulent Sigbjørn Lomelde, "
Førstesekretær Jørgen Borthen, "
Førstesekretær Lidvard Grønnevet, "
Førstesekretær Eivind Reiten, Fiskeridepartementet.

Som observatør møtte generalsekretær Jørn Krog, Norges Fiskarlag og under behandling av sak 19/79, fiskeskipper Ole Strand, Norsk Fabrikkskips Forening, Petter Fladmark, Norske Fiskeprodusenters Forening og Rolf Frøysland, Norsk Nærings- og Nytelsesmiddelforbund.

Møtet ble ledet av utvalgets formann som la fram følgende forslag til sakliste:

Sak 18/79 Tilrådinger for 1980 fra ICES' rådgivende komité for fiskerireguleringer. Orientering.

- Sak 19/79 Reguleringer av fisket etter norsk-arktisk torsk 1979/80:
- a) Oversikt over utviklingen i fisket i 1979. Eventuell justering av fartøykvotene.
 - b) Spørsmålet om adgang til overføring av fartøykvoter.
 - c) Foreløpig drøfting av reguleringsopplegget for 1980.
 - d) Regulering av fisket med passive redskaper.
- Sak 20/79 Regulering av fisket etter sommerlodde i Barentshavet 1979. Spørsmålet om eventuell oppheving av fartøykvotereguleringen.
- Sak 21/79 Regulering av rekefisket i 1979:
- a) Orientering om fisket ved Vest-Grønland.
 - b) Orientering om fisket i Barentshavet.
- Sak 22/79 Regulering av fisket etter makrell i Nordsjøen i 1979. Orientering.
- Sak 23/79 Eventuelt.

Det kom ingen merknader til innkallingen til møtet eller forslaget til sakliste.

SAK 18/79 TILRÅDINGER FOR 1980 FRA ICES' RÅDGIVENDE KOMITÉ FOR
FISKERIREGULERINGER.
ORIENTERING.

Rasmussen viste til de forberedende dokumenter i saken der det var gitt
følgende oversikt over ICES' tilrådinger for 1979 og 1980:

	ICES TAC anbefalinger: (1000 tonn)	
	1979	1980
<u>Nord for 62°N</u>		
Torsk (inkl. Murmansk)	600 ¹⁾	390 ²⁾
Hyse	206	50 ¹²⁾
Sei	153 ⁴⁾	129 ³⁾
Uer	157 ⁴⁾	100 ⁵⁾
Blåkveite	25	14
<u>Nordsjøen</u>		
Torsk	183 ⁶⁾	200
Hyse	83	66 ⁷⁾
Sei	200 ⁷⁾	129 ⁷⁾
Hvitting	85 ⁸⁾	100
Rødspette	120 ⁷⁾	112
Makrell	145 ⁷⁾	50 ⁹⁾
Brisling	400	400 ¹⁰⁾
Makrell (vestlig)	435	335 ¹¹⁾
Sild	0	0

- 1) Hovedalternativ inklusive murmanskorsk. TAC fastsatt til 660.000 tonn, eksklusiv murmsnaktorsk.
- 2) Maskevidde 155 mm, økt minstemål, stengning av ungfiskområder.
- 3) Notfiske begrenset til 38.000 tonn.
- 4) 135.000 tonn snabeluer (sebastus mentella) og 22.000 tonn vanlig uer (sebastus marinus).
- 5) 81.000 tonn mentella og 19.000 tonn marinus.
- 6) TAC anbefalt økt til 247.000 tonn.
- 7) Inklusive IIIa.
- 8) TAC anbefalt økt til 111.000 tonn.
- 9) Total fangststopp ønskelig.
- 10) Forebyggende.
- 11) Fangstforbud i VIa 1.november - 30.april.
- 12) Intet direkte fiske."

Ulltang opplyste at for atlanto-skandisk sild var det tilrådd totalforbud for 1980 i likhet med for 1979. På spørsmål fra Leine opplyste Østvedt at den forventede økning i gytebestanden av nordsjøsild ennå ikke var inntrådt. I sommer hadde det vært gjennomført akustiske undersøkelser i Shetlandsområdet, men resultatene fra undersøkelsene var ennå ikke framlagt. Også de 2 kommende årsklassene var svake. I ICES hadde en vært inne på tanken om å tilrå et kvantum i størrelsesorden 25.000 tonn for 1980. P.g.a. av de problem en formentlig ville ha med å kontrollere at kvoten ikke ble vesentlig overfisket og hensett til det relativt utstrakte sildefiske som skjer i forbindelse med andre fiskerier, hadde en imidlertid funnet det uforsvarlig å tilrå en kvote for 1980.

Når det gjaldt norsk-arktisk torsk reiste Raasok spørsmål om hvilke konsekvenser det ville ha for gytebestandens størrelse i 1980 dersom Sovjet ikke skulle komme til å ta sin kvote for 1979. Ulltang antok at det ville ha liten innflytelse på gytebestandens størrelse i 1980, men det kunne ha virkning på lengre sikt. At kvoten ikke skulle bli tatt kunne bety at 1975-årsklassen var svakere enn det som forskerne hadde lagt til grunn ved sine beregninger.

På spørsmål fra Gundersen og Raasok uttalte forskerne at dersom en ikke fikk en økning av maskevidden i 1980 ville en fortsatt få en for sterk beskatning av ungfisken og det ville være nødvendig å redusere innsatsen i fisket og å tilrå en kvote for 1980 som ville være lavere enn de 390.000 tonn som var tilrådd under forutsetning av en økning av maskevidden til 155 mm. Bakgrunnen for forskernes tilråding om en maskevidde på 155 mm var å få en beskyttelse av 1975-årsklassen. En økning av maskevidden til 135 mm ville ikke ha vesentlig betydning når det gjaldt å beskytte denne årsklassen. En slik økning ville imidlertid selvsagt ha generell betydning framover. Det ville være vanskelig å få en effektiv beskyttelse av en såvidt stor fisk som 1975-årsklassen. Det viktigste virkemiddel ville være å operere med et økt minstemål som kriterium for fredning av ungfiskområder. Gundersen og Krog påpekte at dette kunne bety betydelige reduksjoner i kystfisket etter torsk og hyse, spesielt vårtorskfisket på Finnmarkskysten. Det ville derfor være behov for differensierte fredningskriterier.

Fladmark var opptatt av det reduserte sovjetiske fisket i Barentshavet i år, og antok at det hadde sammenheng med 1975-årsklassens svakhet og redusert innsats. Foss bekreftet at den sovjetiske innsatsen i norsk sone var kraftig redusert i løpet av de siste par måneder. Administrasjonen hadde imidlertid ikke oversikt over hvor og i hvilket omfang den sovjetiske flåten fisket utenom Barentshavet.

Forskerne opplyste at ICES på møte i høst skulle revurdere bestandssituasjonen fra norsk-arktisk torsk på grunnlag av de seneste data. Det var imidlertid ikke trolig at revurderingen ville føre til endring i tilrådingen for 1980. Når det gjaldt tilrådingen for hyse nord for 62° n.br. stilte Krog og Bjørklund spørsmål om bakgrunnen for tilrådingen om forbud mot direkte fiske sammenholdt med de gode utsiktene for inneværende år.

Forskerne opplyste at det utstrakte fiske av ungtorsk hadde gått sterkt ut over hysebestanden. Det hadde i tillegg vist seg at en hadde vært vel optimistiske når det gjaldt anslaget over styrken på hyseårsklassene. Generalet hadde en hatt for dårlig oversikt over fisket på ungtorsk og unghyse både med hensyn til kvanta og hvilke størrelser som fiskes i de aktuelle områder.

Utvalget tok for øvrig orienteringen om tilrådingene for 1980 fra ICES' rådgivende komité for fiskerireguleringer til etterretning.

Sak 19/79.

Reguleringer av fisket etter norsk-arktisk torsk 1979/1980.

a. Oversikt over utviklingen i fisket.
Eventuell justering av fartøykvotene.

Rasmussen viste til sakens dokumenter og pekte bl.a. på at totalt oppfisket kvantum pr. l.8. var kommet opp i ca. 260.000 tonn mot ca. 329.000 tonn til samme tid i 1978. Totalkvantumet i 1979 var anslått til å bli ca. 315.000 tonn, d.v.s. ca. 10.000 tonn under den norske kvoten på 325.000 tonn.

Sett i lys av den vanskelige bestandssituasjonen for norsk-arktisk torsk ba Rasmussen utvalget å vurdere om en burde liberalisere kvoteordningen for de to trålergruppene som ville ha problemer med å ta sine gruppekvoter.

Hvis utvalget anbefalte en liberalisering kunne denne foretas enten ved at man

- a) opphevet fartøykvotereguleringen for ferskfisktrålerne og saltfisk-/rundfrysetrålerne resten av året, dvs. fritt fiske innenfor gruppekvote, eller at
- b) fartøykvotereguleringen for fartøygruppene nevnt under punkt a) ble opprettholdt, men de enkelte fartøy i de to gruppene kunne etter individuell søknad til Fiskeridirektøren gis tillatelse til å overfiske den tildelte kvote.

Rasmussen antok at av hensyn til forhandlings- og reguleringsopplegget for 1980 ville alternativ b) være å foretrekke ved en eventuell liberalisering. Han fremhevet også den psykologisk uheldige effekt en oppheving av ordningen ville ha.

Strand mente at en ikke ville greie å fiske den norske totalkvoten, men med den vanskelige økonomiske situasjonen i næringen nå, var det spesielt viktig at forholdene ble lagt best mulig til rette for at kvoten skulle kunne tas. Han foreslo at også fabrikkskipene ble gitt tilleggskvoter innenfor rammen av den totale trålerkvoten.

Rasmussen hevdet at en ikke kunne likestille de ulike gruppene av trålere. Fabrikkrålerne hadde i motsetning til ferskfisktrålerne kunnet fiske uten periodeoppdeling av fangstene. Johansen gikk inn for alternativ b). Han gikk mot tilleggskvote til fabrikk-skipene.

Gundersen reiste spørsmålet om det var noe poeng i å holde på fartøykvotene lenger. En burde legge vekt på formålet med reguleringen. Han mente at det ville være et alternativ å gi fritt fiske innenfor de enkelte gruppekvoter.

Forskerne påpekte at totalkvoten var 100.000 tonn over den anbefalte TAC og viste til at bestanden var sterkt presset. Dersom noen av trålergruppene ikke skulle klare å ta sin kvote, burde dette komme bestanden tilgode. Forskerne reiste spørsmål om det ikke burde legges opp til at økt fiske på konsumfiskartene i Nordsjøen i den vanskelige bestands-situasjonen for norsk-arktisk torsk.

Strand opplyste at flere fabrikktrålere hadde forsøkt å drive i Nordsjøen, men det var ikke mulig å få lønnsom drift. Han mente at fabrikktrålerne burde få et tillegg på 100 tonn filét pr. fartøy, noe som tilsammen ville tilsvare 2.500-3.000 tonn rund vekt.

Fladmark mente at dersom forhandlingsopplegget med Sovjetunionen tilsa det, burde alternativ b) være akseptabelt. Hvis ikke dette var tilfelle, gikk han inn for alternativ a).

Leine mente at også fabrikktrålerne burde gis tilleggskvoter innenfor trålerkvoten, men at endelig standpunkt til dette først burde tas på et noe senere tidspunkt.

Raasok pekte på at eventuelle tillegg til fabrikktrålerne måtte gis innen trålergruppens del av totalkvoten.

Holm mente at gruppekvotene egentlig burde vært satt ned sett ut fra bestandssituasjonen slik den er i dag. Det var etter hans mening opplagt at kvotene var altfor høye og det kunne ikke være riktig å gi tilleggskvoter bare for at totalkvoten skulle kunne bli nådd.

Grønnevet mente at det var beklagelig dersom torskekvoten ikke skulle taes. Så en på andre fiskerier så skulle kvotene absolutt tas. Han sluttet seg til Strands forslag om å gi den enkelte fabrikktråler et tillegg på 100 tonn filét.

Raasok var enig med Leine i at avgjørelsen om eventuelle tilleggskvoter til fabrikktrålerne kunne utsettes ca. 1 måned.

Frøysland kunne ikke gå inn for at det skulle gis tillegg til fabrikktrålerne på bekostning av ferskfisktrålerne. Det viktigste var at ferskfisktrålerne ble gitt anledning til å ta sin kvote, om en valgte alternativ a) eller b) var mindre viktig.

Strand hevdet at det her ikke var snakk om å ta noe fra noen. En fordelte kun til andre den del av totalkvoten som ikke ble tatt av de andre trålergruppene.

Rasmussen oppsummerte drøftelsene og flertallet i utvalget, gikk inn for følgende tilrådning:

Ferskfisktrålerne og saltfisk- og rundfrysetrålerne gis fritt fiske innenfor sine gruppekvoter resten av året. Fiskeridirektøren bør etter 15. oktober vurdere om utviklingen i de ulike trålergruppens fiske har vært slik at det vil være rom for å overføre 3.000 tonn til fabrikktrålerne. Forutsetningen for en slik overføring må være at den totale norske trålerkvoten ikke overfiskes.

Sætersdal gikk inn for at det ikke skulle gjøres noen endringer i den nåværende kvoteordning.

EL/MS
21.9.79
Sak 19/79.

052774

b. Spørsmål om adgang til overføring av fartøykvoter.

Rasmussen viste til de dokumenter som forelå og foreslo at saken eventuelt kunne diskuteres under pkt. c), hvis ønskelig.

Sak 19/79

c. Foreløpige drøftinger av Reguleringsopplegget for 1980.

Rasmussen viste til redegjørelsen i det forberedende dokument. ICESs rådgivende komité for fiskerireguleringer hadde anbefalt en totalkvote i 1980 for norsk-arktisk torsk på 390.000 tonn (inklusive murmansktorsk) under forutsetning av at maskevidden i trål økes til 155 mm. Selv om en måtte avvente resultatet av forhandlingene med Sovjet før en kunne ta endelig stilling til reguleringsopplegget for 1980, var det etter hans oppfatning viktig at Reguleringsutvalget allerede nå startet diskusjonen om 1980-reguleringen. Han presiserte at det ikke var forutsetningen at det skulle gjøres noe vedtak i saken.

Gundersen mente at det ville være nødvendig både med innsatsbegrensninger og andre tiltak i reguleringsopplegget for 1980. Han antok at det fortsatt burde fastsettes en trålkvote. Spørsmålet ville bl.a. være hvordan en skulle fordele kvotene på de ulike fartøy og hvorledes man skulle få en distriktsmessig fordeling av råstoffet. En måtte bl.a. se på råstoffbehovet for de ulike regionene.

Fladmark uttalte at han særlig var opptatt av gruppen av ferskfisktrålerne. Han opplyste at en allerede nå hadde hatt en svikt på 20% i kvantumet som var ilandført i Finnmark. En burde finne fram til en løsning gjennom et samarbeid mellom Produsentforeningen og Trålerforeningen. Rederiene måtte bli enige seg imellom om hvilke fartøy som skulle tas ut av fisket. Dette måtte også vurderes regionsvis. De fartøy som ble tatt ut burde gis tilfredsstillende økonomisk kompensasjon.

Bjørklund støttet tanken til Fladmark. Han mente dessuten at spørsmålet om en eventuell turnusordning for mannskap på de fartøy som ville være i drift burde drøftes.

Sætersdal framhevet at det var forskernes forutsetning at reguleringen måtte gjennomføres for alle redskapsgrupper, også for de passive redskaper.

Reinholdsen viste til fellesmøte mellom styret i Trålerforeningen og Notfiskersamskipnaden der det var foreslått et regionalt opplegg for innsatsregulering i Vesterålen-regionen. En var særlig opptatt av fordeling av råstoffet til fabrikkene innen regionen.

Gundersen understreket at en i utgangspunktet måtte legge seg på ICES tilråding. En måtte regne med at kvoten ville bli på rundt 200.000 tonn. Det burde da bli like stor reduksjon på alle redskapsgrupper. Den mer konkrete reguleringen av redskapsgruppene burde overveies til neste møte.

Rasmussen fant ikke grunnlag for å trekke noen konklusjon av drøftelsene. En ville komme tilbake til de konkrete reguleringsopplegg for 1980 i et senere møte i utvalget i 1979.

Sak 19/79.

d. Regulering av passive redskap i torskefisket.

Rasmussen viste til dokumentene som forelå i saken. Dette var foruten et notat fra Fiskeridirektoratet av 15. februar 1979, brev fra Norges Fiskarlag av 22. august 1979 der det ble vist til følgende vedtak av landsstyret:

- "1. Norges Fiskarlag kan ikke gå inn for noen av Fiskeridirektørens foreslåtte tiltak for å regulere passive redskap av hensyn til bestandssituasjonen.

Norges Fiskarlag mener at fiske med passive redskaper må få fortsette også etter at Norges totale torskekvote er nådd.

2. Bestemmelser for minste maskestørrelse i torskegarn for å hindre fangst av småfisk, og begrensning av aktive redskap som snurrevad og snurpenot til fangst av småfisk på fjordene, må i alle fall innføres før det kan komme på tale å innføre begrensning i redskapsmengde- og driftstid for passive redskaper.

Slike bestemmelser kan ha ulik virkning i de forskjellige distrikt og under forskjellige sesongfiskerier og må derfor sikres tilfredsstillende behandling på lokalt nivå.

3. Norges Fiskarlag er av den mening at det til en hver tid må etterstrebtes å oppnå best mulig kvalitet på fisken som bringes i land.

Norges Fiskarlag mener derfor at det bør gjennomføres en reduksjon i redskapsinnsatsen ut fra kvalitetshensyn.

4. Selv om et påbud om å trekke alle garn hver dag ikke fullt ut lar seg gjennomføre både på grunn av værforhold, helg og andre forhold, vet man likevel hvor stor garnmengde det er mulig å trekke pr. dag under normale forhold på de enkelte felt.

Den maksimale garnmengde vil imidlertid variere fra felt til felt og fra båt til båt, slik at det vil være vanskelig å komme fram til en bestemt garnmengde pr. mann pr. båt for hele kysten.

5. En skjerpet kvalitetskontroll med prisreduksjon på kvalitetsforringet fisk vil kunne gi tilnærmet det samme resultat.

Norges Fiskarlag vil be Fiskeridirektoratet ta initiativ til, i samarbeid med salgslagene og Norges Fiskarlag, å vurdere hvordan man gjennom prisfastsetting etter kvalitetsbedømmelse kan oppnå en generell kvalitetsforhøyning."

Krog viste til Langtidsplanens målsetting om å gi økte driftsmuligheter for kystfisket. En regulering av de passive redskaper ville i realiteten være et spørsmål av økonomisk karakter. Han viste videre til pkt. 5 i landsstyrevedtaket når det gjaldt regulering utfra kvalitetshensyn.

Rasmussen opplyste at en i direktoratet ville komme med konkrete opplegg for regulering av de passive redskaper utfra kvalitetshensyn. Begrensning av garnmengde ville her være det mest sentrale virkemiddel som måtte nøyere vurderes.

Utvalget tok forøvrig saken til foreløpig etterretning.

SAK 20/79. REGULERING AV FISKET ETTER SOMMERLODDE I BARENTSHAVET 1979.

a) Spørsmålet om eventuell oppheving av fartøykvotereguleringen.

Rasmussen viste til det forberedende dokument der det bl.a. var gitt følgende bakgrunn for og innstilling i saken:

"I Fiskeridepartementets forskrifter om regulering av sommerloddefiske i 1979 er som kjent totalkvoten fastsatt til ca. 5,4 mill. hl. og åpningsdatoen til 15.august. Totalkvoten er fordelt på de deltakende fartøy etter samme fordelingsnøkkel som i sommerloddefisket i 1978. I forskriftene er også fastsatt at fartøy som har levert kolmule fra færøysk fiskerisone i 1979 skal ha til sammen et fradrag på 10.000 tonn i sine fartøykvoter.

Ved vurderingen av spørsmålet om å gjennomføre fartøykvoteregulering i årets sommerloddefiske ble det bl.a. lagt vekt på følgende forhold. I det uregulerte sommerloddefisket i 1977 ble det fisket 7,2 mill. hl. Deltakerantallet var da 186 båter. Antall påmeldte fartøyer i årets fiske er ca. 225, mens den faktiske deltakelsen antas å ville ligge på ca. 190. Med et så vidt stort fangstpotensial på et totalkvantum på ca. 5,4 mill. hl. vurderte administrasjonen det slik at hensynet til en kontroll med utviklingen i fisket tilsa gjennomføring av fartøykvoteregulering. Dette hensynet ville i særlig grad gjøre seg gjeldende dersom det norske loddefisket ved Jan Mayen skulle bli kortvarig slik at hele flåten ville starte fisket i Barentshavet 15.august på store forekomster av tilgjengelig lodde. Bak innføringen lå også hensynet til en rimelig fordeling av totalkvoten på de enkelte fartøy.

Ved innføringen av fartøykvotereguleringen var det administrasjonens forutsetning at reguleringen burde oppheves dersom utviklingen i fisket skulle tilsi at reguleringsbehovet ikke lenger ville være til stede.

Det norske loddefisket ved Jan Mayen ble tillatt fra 23.juli og ble stoppet 22.august. Første innmeldte fangst fra Barentshavet var 20.august. Ifølge opplysninger fra Feitsildfiskernes Salgslag deltar pr. dato ca. 140 fartøy i fisket og samlet fangstkvantum er ca. 0,9 mill. hl. pr.

6.9. Det faktiske deltakerantallet vil en ikke få full oversikt over før etter 15.september som er siste frist for å påbegynne fisket.

Ut fra antatt deltakelse pr. dato og utviklingen i fisket kan fangstpotensialet i årets sommerloddefiske anslås til oppimot 6 mill. hl. Dermed foreligger det et sannsynlig reguleringsbehov, og dette behovet er foreløpig dekket ved en fartøykvoteordning. Hvis det skulle vise seg at forutsetningene om deltakelse og fangstutvikling reduserer mulighetene for å ta totalkvoten, må fartøykvoteordningen straks endres eller oppheves."

Vedlagt saksdokumentet var brev av 30.august 1979 fra Feitsildfiskernes Salgslag med en redegjørelse for mottakskapasiteten. Redegjørelsen konkluderte med at det trolig ville bli vanskelig å få fisket årets sommerloddekvote p.g.a. fabrikkenes mottaks- og produksjonskapasitet.

"Fiskeridirektøren er av den oppfatning at mottakskapasiteten i land ikke er vesentlig endret i forhold til 1977. Derimot betyr "Norglobal"s fravær en reell forverring for de minste båtene. Imidlertid er det momenter som også bedrer situasjonen sammenliknet med 1977, ved at total lastekapasitet er økt og ved tekniske forbedringer. Videre ser det ut som om loddefisket i år er mer vestlig enn tidligere år på samme tid, og dette reduserer gangtid til og fra feltet.

Fiskeridirektøren finner etter en samlet vurdering av spørsmålet ikke tilstrekkelig grunn til å oppheve fartøykvotereguleringen på det nåværende tidspunkt. Spørsmålet bør imidlertid revurderes så snart den faktiske deltakelsen i fisket pr. 15.september er kjent med det siktemål at totalkvoten skal oppfiskes. Selv om det ville være biologisk grunnlag for overføring av kvantum fra sommerloddefisket til vinterloddefisket 1980, anser Fiskeridirektøren ikke det tilrådelig å opprettholde en reguleringsform som ikke med rimelig sikkerhet medfører oppfisking av den norske sommerloddekvoten. Bakgrunnen er at spørsmålet om en fordeling av eventuelt overføringskvantum ikke er avklart med Sovjetunionen og at sommerlodka representerer større verdi enn vinterlodka.

Ved revurderingen av spørsmålet om opphevelse av fartøykvotereguleringen etter at deltakelsen i fisket pr. 15.september er kjent antas 2 alternative løsninger eventuelt å være aktuelle:

- a) Opprettholdelse av fartøykvotereguleringen med en generell økning av fartøykvotene.
- b) Opphevelse av fartøykvotereguleringen."

Leine tok utgangspunkt i mottakssituasjonen og pekte på at det er mye åte i sommerlodda og at produksjonen dermed går senere inn under vinterloddefisket. Han hevdet at det ikke ville kunne produseres mer enn ca. 400.000 hl. pr. uke framover. Det faktum at "NORGLOBAL" ikke var på feltet i år ville bety mye gangtid for de mindre fartøyene. Når det gjaldt sammenlikningen med fisket i 1977 hevdet han at det ikke kunne påregnes at årets fiske ville vare så lenge som da, henimot midten av november. Den generelle erfaring tilsa at fisket ikke ville kunne pågå lengre enn til ca. 15. oktober. Han understreket at reguleringsopplegget ikke måtte legges opp slik at det ville redusere mulighetene for at totalkvoten ble tatt. På denne bakgrunn mente han at situasjonen nå tilsa en økning av faktoren ved fartøykvoteberegningen fra 10,25 til 12. I begynnelsen av oktober burde utviklingen i fisket vurderes på ny med sikte på eventuelt å oppheve fartøykvotereguleringen.

Rasmussen understreket at det var en klar forutsetning at fartøykvotereguleringen skulle oppheves dersom utviklingen i fisket skulle tilsi at reguleringsbehovet ikke lenger var til stede. Han understreket videre at administrasjonen ikke var innstilt på å opprettholde en reguleringsform som ikke med rimelig sikkerhet ville medføre at totalkvoten ble oppfisket.

Olav Nakken hevdet at administrasjonens forutsetning om en eventuell oppheving av fartøykvotereguleringen ikke var gjort tilstrekkelig klar overfor fiskerne. Han antok at mottakskapasiteten ville kunne virke begrensende når det gjaldt å fiske opp totalkvoten, og mente at beregningsfaktoren for fartøykvotene burde heves, eventuelt at det ble gitt et prosenttillegg til fartøykvotene.

Bjørklund gikk også inn for en økning av beregningsfaktoren.

Utvalget tilrådte at Fiskeridirektøren, når den faktiske deltakelsen i fisket pr. 15. september var kjent, skulle vurdere utviklingen i fisket med sikte på å heve beregningsfaktoren for fartøykvoten. Rundt 1. oktober burde situasjonen vurderes på ny med sikte på å oppheve fartøykvoteordningen dersom det da ville være overveiende sannsynlig å anta at totalkvoten ikke ville bli nådd med nåværende kvoteordning.

- b) Spørsmål om frafall av fradrag i sommerloddekvoten for fartøy som har fisket kolmule ved Færøyane i 1979.

Rasmussen viste til forberedende saksdokument som ble utdelt under møtet. I saksdokumentet var det gitt følgende redegjørelse for saken:

"I kvoteavtalen mellom Færøyane og Norge er som kjent Færøyane tildelt en loddekvote på 10.000 tonn i 1979. Færøyane skal innen 20.september 1979 underrette Norge om de vil utnytte kvoten. Fra Norges Fiskarlag ble det under kvoteforhandlingene stilt vilkår om at et loddekvantum til Færøyane måtte belastes loddekvoten til de fartøyene som fisket kolmule ved Færøyane i 1979. Kravet fra Norges Fiskarlag ble tatt til følge og inntatt i § 4 i forskriftene om regulering av sommerloddefisket. Kvantumet på 10.000 tonn er belastet kolmulefartøyene slik at det enkelte fartøys kvote er redusert med 5%."

Vedlagt saksdokumentet var kopi av brev av 20.august 1979 fra Norges Fiskarlag til Fiskeridirektøren med gjengivelse av lagets landsstyrevedtak i saken i møte 14.-18.august 1979. I vedtaket ba landsstyret om at fradraget i kolmulefartøyenes loddekvote ble frafalt.

"Fiskeridirektøren har fra en rekke kolmulefartøyer senere mottatt klage over vedtaket om fradrag i loddekvoten. Begrunnelsene for klagene er i tråd med fiskarlagets begrunnelse for at fradraget bør frafalles.

Fiskeridirektøren har vært i underhåndskontakt med Færøyane med forespørsel om Færøyanes fiske på den tildelte kvoten. En har fått opplyst at det arbeides med å legge forholdene til rette for fiske, men at det ennå er usikkert om fiske vil komme i gang og eventuelt i hvilket omfang.

Fiskeridirektøren er enig i Fiskarlagets standpunkt i denne saken. En slutter seg til landsstyrevedtaket om at fradraget på 5% i kolmulefartøyenes loddekvote frafalles. Dersom fartøykvotereguleringen av loddefisket skulle bli opphevet eller Færøyane ikke skulle

benytte seg av sin kvote, vil under enhver omstendighet fradraget falle bort."

Utvalget tilrårde at fradraget på 5% i kolmulefartøyenes sommerloddekvote burde frafalles.

SAK 21/79. REGULERING AV REKEFISKET I 1979.

a) Orientering om rekefisket ved Vest-Grønland.

Rasmussen viste til det forberedende saksdokument der det bl.a. framgikk at det pr. 1.9. var innrapportert rekefangster på til sammen 3.317 tonn fra feltene ved Vest-Grønland og i Davisstredet. Dette var 2/3 av den norske totalkvoten på 5.016 tonn. Det gjenstående kvantum for perioden 1.9.-31.12.1979 (ca. 1.700 tonn) var vel halvparten av oppfisket kvantum i tilsvarende periode de siste årene, med unntak av 1977. Nedenstående tabell viser oppfisket kvantum i årene 1975-1978 fordelt på perioden før og etter 1.9. Til sammenligning er tatt med totalkvoten i 1979 og oppfisket kvantum pr. 1.9.1979. Alle kvanta er angitt i tonn.

År	Kvantum pr. 1.9.	Kvantum 1.9.-31.12.	Total kvantum
1975	5574	3104	8678
1976	8215	3508	11723
1977	6133	1370	7503
1978	5936	3038	8974
1979	3592		5016 kvote

Når en så på oppfisket kvantum i perioden etter 1.9. tidligere år måtte en kunne gå ut i fra at det ikke vil by på problemer å få oppfisket totalkvoten på 5.016 tonn under forutsetning av fritt fiske. Som følge av skjæringsdatoen var det frigjort 153 tonn til omfordeling.

De siste kvaoteinndragningene hadde ført til at fartøygruppe 1 var redusert til 4 fartøy med gjennomsnittlig lastekapasitet 90 tonn. Ved fordeling av tilleggskvoter hadde Fiskeridirektoratet foreslått at fartøyene i gruppe 1 skulle få en andel på lik linje med fartøyene i gruppe 2, og at fordelingen ellers skulle foregå etter samme prinsipp som ved den opprinnelige kvotetildelingen hvor 50% av kvoten var delt som like basiskvoter til de deltakende fartøy, og 50% var delt etter gruppens gjennomsnittlige lastekapasitet i tonn.

Utrechnet ga dette følgende tilleggskvoter:

Fartøygruppe: (lastekapasitet i tonn)	Tilleggskvote i tonn:
1. under 100	5,54
2a. 100-129,9	6,00
2b. 130-159,9	6,58
2c. 160-199,9	7,46
2d. Over 200	8,32

Avrundet til nærmeste hele tonn ga dette:

Fartøygruppe (lastekapasitet i tonn)	Antall fartøy	Tilleggskvote	Gruppekvote
1. under 100	4	5	20
2a. 100-129,9	5	6	30
2b. 130-159,9	3	7	21
2c. 160-199,9	2	7	14
2d. over 200	8	8	64
			<u>149</u>

Tilleggskvoten skulle prinsipielt fordeles mellom EF-sone og kanadisk sone i forholdet 87/13. Da det her kun var snakk om marginale kvotetillegg hadde en foreslått at det ikke ble foretatt en slik fordeling.

Etter møtet i reguleringsutvalget 26.6. hadde Fiskeridirektøren mottatt brev fra Fiskebåtrederens Forbund angående siste skjæringsdato i.e. siste frist for å avgå for fiske på eventuelle restkvoter. Spørsmålet hadde vært behandlet i de berørte lokalforeningene og forbundet hadde foreslått at skjæringsdatoen ble forskjøvet slik at fartøyene måtte være på feltet ved Vest-Grønland i slutten av september for å beholde kvoten. Forslaget var begrunnet med at flere fartøyet hadde relativt små kvoter igjen ved Vest-Grønland og at restkvotene uten vansker kunne fiskes i løpet av årets tre siste måneder. Etter forbundets oppfatning var det derfor ønskelig at fartøyene fisket mest mulig på andre felter før det gikk til Grønland for å ta restkvoten der.

På bakgrunn av denne henvendelsen og av hensyn til mest mulig å utnytte rekeforekomstene ved Jan Mayen hadde Fiskeridepartementet 17.8.1979 bestemt å opprettholde 1.9. som siste skjæringsdato for de fartøy som fisket i Barentshavet, og å utsette skjæringsdatoen til: innseilt i EF-sonen kl.2400, 24.9., for de fartøy som fisket på andre felter.

Den 31.8. hadde Fiskeridirektøren mottatt følgende søknad fra Brødrene Daviks Rederi om en ytterligere utsettelse av siste skjæringsdato:

"Rederiets båt m/s "Kap Farvel" ønsker å drive eksperimentelt rekefiske ved Øst-Grønland. Fartøyet ligger nå ved Jan Mayen og er interessert i å få gjennomført prøvefiske før båten går til Vest-Grønland for å ta reskvote.

P.g.a. bunkers- og proviantsituasjonen kan prøvefisket ikke gjennomføres fortløpende med fiske ved Vest-Grønland. Vi må peke på at eventuell påvisning av nye rekefelter ved Øst-Grønland kan gi kvoter senere. Vi ber om at fristen for å seile inn i Vest-Grønlandssonen blir utsatt til 15.10.1979 for vår båt."

Det var sannsynlig at 3-4 av de største fartøyene i tillegg til "Kap Farvel" var interessert i en tilsvarende ordning. Dersom det ble gitt utsettelse til 15.10. og fartøyene likevel ikke skulle ta restkvoten ved Vest-Grønland ville siste omfordeling finne sted i slutten av oktober. Dette kunne være i seneste laget for de gjenværende båtene å ta restkvoten, spesielt i kanadisk sone.

Når det gjaldt fisket i kanadisk sone, ble det i 1978 fisket i alt 650 tonn av den norske kvoten på 1.390 tonn. Grunnen til at kvoten ikke ble tatt skulle ha vært isforholdene som gjorde fisket umulig etter at kvotene i de øvrige områdene var oppfisket. I 1978 foregikk fisket i kanadisk sone fra slutten av juni til første uke i november, med hovedtyngden i slutten av august. Pr. 1.9.1979 var det innrapportert 67 tonn fra kanadisk sone.

To forhold talte for at det nå burde vurderes om kvoteordningen i kanadisk sone burde oppheves slik at fartøyene kunne fiske fritt innenfor rammen at totalkvoten på 650 tonn. Det ene var hensynet til at reguleringsordningen

skulle sikre at totalkvoten ble tatt. Det andre var hensynet til de fartøy som på grunn av utsettelse av skjæringsdatoen 1.9. ville få tildelt eventuelle restkvoter ca. 1 måned senere enn tidligere antatt. Ved fritt fiske i kanadisk sone ville disse kunne komplettere fangsten og avslutte turen uten å måtte vente på ekstratildeling. På den andre side var det klart at en del fartøy regnet med å ta sin andel i kanadisk sone når de selv fant tiden inne.

Fiskeridirektøren hadde foreslått at utvalget anbefalte å oppheve kvoteordningen i kanadisk sone fra 1.10.1979. Dette forslag var i samsvar med uttalelse fra Fiskebåtredernes Forbund.

På spørsmål om det nå var definitivt avgjort at Norge ikke ville få tilleggskvote ved Vest-Grønland, svarte Raasok at dette ikke var formelt avgjort, men at det ikke var gitt noen form for tilsagn om tilleggskvote fra EF's side. Utsiktene til å oppnå tilleggskvote fra EF måtte vurderes som minimale. Det var helt klart at tilleggskvote fra Canada ikke kunne påregnes.

Utvalget ga sin tilslutning til Fiskeridirektørens opplegg til fordeling av innsparte kvoter og oppheving av fartøykvotereguleringen i Canadisk sone. Utvalget fant ikke å burde tilrå utsettelse av siste innseilingsdato 24.september for fartøy som drev prøvefiske etter reker ved Øst-Grønland. Utvalget tok for øvrig orienteringen om rekefisket ved Vest-Grønland til etterretning.

Sak 22/79.
Regulering av fisket etter makrell i Nordsjøen i 1979.
Orientering.

Rasmussen viste til de forberedende saksdokumenter der det var gitt følgende orientering:

"Utvalget gjorde følgende tilråding i møte den 2.april d.å.
(sak 7/79).

1. Fortsatt åpent konsumfiske både sør og nord for 60°n.br. og i EF-sonen nord for 60°n.br.
2. Åpning av oppmalingsfiske i området nord for 60°n.br. og vest av 2°ø.l. 2.juli. Samtidig fastsettes forbud mot både konsum- og oppmalingsfiske i norsk sone.
3. Åpning av konsumfiske i EF-sonen sør for 60°n.br fra 15.august. Åpning av konsumfiske i norsk sone både nord og sør for 60°n.br. fra 15.august dersom ikke kvantumet på 70.000 tonn i Shetlands-området er oppfisket før denne dato. Åpning av makrellfisket i norsk sone kan skje før 15.august dersom kvantumet på 70.000 tonn i Shetlands-området blir nådd før denne dato.

Norge disponerer i alt 109.000 tonn makrell i Nordsjøen og Skagerrak i 1979. Av dette kvantum er i alt 12.200 tonn avgitt til andre land. Dermed disponerer norske fiskere i alt 96.800 tonn. Av dette kvantum skal minst 70.000 tonn tas i Shetlandsområdet (nord for 60°n.br. og vest av 2°ø.l.). Utenom dette området kan det altså tas maksimalt 26.800 tonn, og herav kan maksimalt 5.000 tonn tas i EF-sonen syd for 60°n.br. Dette kvantum kan imidlertid overføres til norsk sone hvis ønskelig. En slik overføring vil eventuelt medføre at norske fiskere kan ta inntil 26.800 tonn i norsk økonomisk sone syd for 62°. Fisket nord for 62°n.br. i norsk sone kommer i tillegg.

Fisket i Shetlands-området ble åpnet den 2.juli kl.00.00. Fra samme tidspunkt ble makrellfisket for konsum med ringnot-fartøy på 90 fot l.l. og derover i Norges økonomiske sone forbudt.

Fiskeridepartementet fastsatte i forskrifter av 21.juni 1979 regler om turkvoter i samsvar med Fiskeridirektørens forslag. Det heter i disse forskrifter at fra "området øst for 4°v.l. er det fra 2.juli forbudt å føre i land større fangstmengder makrell pr. tur enn det Fiskeridirektøren fastsetter for hvert enkelt deltakende fartøy.

Det deltakende fartøys turkvote fastsettes til 1.000 hl + 40% av fartøyets godkjente lastekapasitet. Lastekapasiteten pr. fartøy begrenses dog oppad til 7.000 hl, slik at største tillatte turkvote utgjør 3.800 hl. I tillegg kan det ilandføres inntil 1.000 hl til konsum pr. tur når avtak for denne anvendelse foreligger.

Turkvotene fastsatt i medhold av denne paragraf suspenderes i den tid salgslagene fastsetter mindre turkvoter i medhold av § 5 i lov av 14. desember 1951 om omsetning av råfisk."

Fiskeridirektøren kan i særlig tilfeller etter søknad gi tillatelse til oppmaling av tilleggsfangster.

Bl.a. på grunnlag av en henvendelse fra Sekretariatet i Fiskebåtredernes Forbund ble spørsmålet om de fartøy som hadde deltatt i kolmulefiske skulle kunne delta i makrellfisket, tatt opp til vurdering. Fiskeridepartementet opphevet den 23. juli det nevnte forbud slik at disse fartøyene kunne delta i makrellfisket.

Fra samme dato opphevet Fiskeridirektøren forbudet mot å fiske etter makrell for oppmaling nord for 62° n.br. Bakgrunnen for dette var at en hadde fått flere henvendelser fra ringnotfartøy der det var opplyst å være registrert forekomster av makrell på Halten- og Frøyabanken. Det var grunnlag for å anta at forekomstene var dominert av vestlig makrell.

På bakgrunn av en henvendelse fra Norges Fiskarlag om å åpne fiske til konsum for fartøy over 90 fot l.l. sør for 60° n.br. og øst for 2° ø.l., tok Fiskeridirektøren saken opp til vurdering. En foreslo overfor Fiskeridepartementet at dette fiske burde tillates sør for 62° n.br. fra 8. august kl. 00.00. Sør for 59° n.br. ble dette fiske bare tillatt utenfor 40 n.m. av grunnlinjene.

I samråd med departementet ble kvantumet satt til 13.000 tonn. Fisket i dette området ble stoppet lørdag 18. august kl. 24.00. Fisket utviklet seg på en eksplosiv måte 17. og 18. august, slik at kvoten på 13.000 tonn ble overfisket med ca. 4.000 tonn.

Det er pr. 1. september tatt ca. 44.000 tonn makrell i Shetlands-området og ca. 12.000 tonn kystfisket makrell. Dette betyr at kystfiskerne allerede har passert forårets kvantum på 11.600 tonn. I tillegg kommer så ca. 17.000 tonn tatt av fartøy over 90 fot l.l. i området øst av 2° og sør av 62° n.br.

Totalt er det til nå tatt ca. 75.000 tonn."

Rasmussen opplyste at ifølge oppgaver fra Norges Makrellag gjensto det pr. dato ca. 17.000 tonn av kvoten på 70.000 tonn i området vest av 2° ø.l. nord for 60° n.br. (Shetlandsområdet).

Han opplyste ellers at det var kommet en del muntlige henvendelser med forespørsel om det var mulig å overføre en del av restkvoten til norsk sone. Det var i den forbindelse av interesse å høre hva forskerne hadde å si til dette.

Forskerne opplyste at det ikke forelå noen nye opplysninger som kunne peke hverken i den ene eller den andre retning når det gjaldt å tilrå overføring av kvantum til norsk sone fra Shetlandsområdet.

Raasok mente at så lenge forskerne ikke kunne si noe mer om den biologiske situasjonen, måtte en bygge på den tidligere anbefaling. Han gjorde også oppmerksom på at EF måtte konsulteres før eventuell overføring av kvantum til norsk sone ble iverksatt.

Forskerne sa seg villig til, på bakgrunn av den foreliggende situasjon i makrellfisket, å se nærmere på overføringsspørsmålet.

Utvalget tok for øvrig orienteringen om regulering av makrellfisket til etterretning.

b) ORIENTERING OM FISKET I BARENTSHAVET.

Rasmussen viste til det forberedende saksdokument der det var gitt følgende redegjørelse for saken:

"1. GJENNOMFØRING AV REGULERINGEN.

Reguleringen av rekefisket i Barentshavet ble innført ved forskrifter av 7.juni 1979. - - - -

Innholdet i reguleringen var innføring av en totalkvote sammen med fartøykvoter gruppert etter bruttotonnasje. Det kunne gis tillegg på 20% til fartøykvotene for de som hadde ilandført minst 80% av kvoten ved innføringen av reguleringen (§ 3, 2.ledd). Forskriftene ble endret 10.juli. - - - - Kvoten for den minste fartøygruppen ble da hevet til 100 tonn. Samtidig ble vilkåret for tildeling av tilleggskvote endret, slik at det kunne gis et tillegg på 30% til fartøy som hadde ilandført minst 70% av kvoten pr. 13.august. Dessuten fikk Fiskeridirektøren en utvidet adgang til å gi ytterligere tilleggskvoter (§ 3, 1.ledd).

De gjeldende fartøykvoter for fartøy uten frysekonsesjon er:

1. 35,0 - 59,9 BRT : 100 tonn
2. 60,0 - 124,9 BRT : 130 tonn
3. 125,0 - 249,9 BRT : 200 tonn
4. over 250 BRT : 250 tonn

Etter forskriftenes § 3, 2.ledd, har Fiskeridirektøren gitt tilleggskvote til i alt 41 fartøy. De fordeler seg slik:

- Gruppe 1: tillegg 30 tonn: 10 stk.
- Gruppe 2: tillegg 39 tonn: 16 stk.
- Gruppe 3: tillegg 60 tonn: 13 stk.
- Gruppe 4: tillegg 75 tonn: 2 stk.

Ett fartøy i gruppe 1 har gitt beskjed om at tilleggskvoten ikke vil bli brukt. En må gå ut fra at det samme vil være tilfelle med flere av de fartøy som har fått tilleggskvote.

Dessuten er det gitt tillegg ut fra driftsmessige forhold (§ 3, 1.ledd) til i alt 10 fartøy.

Gruppe 1: 1 fartøy tillegg på 15 tonn

Gruppe 2: 3 fartøy tillegg på til sammen 95 tonn

Gruppe 3: 6 fartøy tillegg på til sammen 195 tonn.

Etter § 2, 2.ledd kan det gis tillegg til fartøy uten frysekonsesjon som leverer frosne fangster, men det er ingen som har søkt om tillegg på det grunnlag.

Fartøy med frysekonsesjon har disse kvotene:

1. under 250 BRT: 250 tonn

2. over 250 BRT: 300 tonn

Fartøy med frysekonsesjon kommer ikke inn under regelen om tillegg ved oppfisket 70% av kvoten, men de som ikke deltar i fisket ved Vest-Grønland har en 30% høyere kvote etter § 2, 4.ledd.

Det er i alt 3 fartøyer som er tildelt kvote på dette grunnlag.

2. FANGSTSTATISTIKK.

Reker. - Kvantum i 1.000 tonn.

	1975	1976	1977	1978	1979
Totalt oppfisket	19	25	26	32	(27)
I Nord-vestlige Atlanterhav	9	12	9	9	5
Ved Jan Mayen (anslag)	-	-	0	0	(2)
<u>Barentshavet</u>	<u>10</u>	<u>13</u>	<u>17</u>	<u>23</u>	<u>(20)</u>

Reguleringen i Barentshavet gjelder utenfor 12 n.mil (jfr. § 1). Råfisklagets statistikk er ikke oppbygd ut fra dette hensynet, og en har derfor i samråd med Råfisklaget anslått fangsten innenfor 12 n.mil til 10% av det totalt ilandførte kvantum. En totalkvote på 18.000 tonn i det regulerte området i Barentshavet innebærer dermed et totalt ilandført kvantum på 20.000.

Utviklingen i fisket i 1979 har vært følgende:

Barentshavet, ilandført kvantum reker til pilling
(ikke medtatt 10% anslått fisket innen for 12 n.mil).

uke 27 (8.7.)	10.233 tonn
uke 28 (15.7.)	10.460 tonn
uke 29 (22.7.)	11.245 tonn
uke 30 (29.7.)	12.050 tonn
uke 32 (12.8.)	13.990 tonn
uke 33 (19.8.)	15.373 tonn
uke 34 (25.8.)	16.670 tonn
uke 35 (2.9.)	16.900 tonn

I tillegg kommer ilandført kvantum til konsum (skallreker). Dette blir av Råfisklaget og Havreker oppgitt til å være respektive 250 og 100 tonn, til sammen 350 tonn.

Pr. 2.9. er det dermed ilandført 17.250 tonn av totalkvoten på 18.000 tonn.

Under forutsetning av et framtidig fangstkvantum pr. uke på 250 tonn, vil totalkvoten være oppfisket ved utgangen av uke 38 (23.september).

Fiskeridirektøren har på anmodning fra Fiskeridepartementet vurdert spørsmålet om økning av totalkvoten, og har foreslått en økning på 2.000 tonn. I påvente av departementets avgjørelse i den forbindelse, vil Fiskeridirektøren ikke stanse rekefisket i Barentshavet i henhold til forskriftenes § 1 uten forutgående konsultasjoner med Fiskeridepartementet."

Gundersen pekte på at det var tatt svært lite av den norske kvoten på 2.000 tonn i sovjetisk sone. Han var tilbøyelig til å mene at det norske fisket i Barentshavet ikke burde stoppes før fartøyene var gitt anledning til å ta mer av det norske kvantumet i sovjetisk sone.

Utvalget tok for øvrig orienteringen om rekefisket i Barentshavet til etterretning.

Sak 23/79. Eventuelt.

Neste møte i utvalget ble foreløpig fastsatt til første uke i november d.å.

R E F E R A T
.....

FRA MØTE I REGULERINGSUTVALGET DEN 30. NOVEMBER 1979.

Møte ble holdt i Fiskeridirektoratet og varte fra kl. 09.00 til kl. 16.30.

Følgende av utvalgets medlemmer møtte:

FRA ADMINISTRASJONEN.

Fiskeridirektør Hallstein Rasmussen, formann.
Fung. avdelingsdirektør Arthur Holm, Fiskeridirektoratet som varamann
for Avdelingsdirektør Per L. Mietle, Fiskeridirektoratet.
Ekspedisjonssjef Gunnar H. Gundersen, Fiskeridepartementet.
Underdirektør Kjell Raasok, Fiskeridepartementet.
Direktør Gunnar Sætersdal, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt.

FRA FISKERNES ORGANISASJONER.

Fiskebåtreder Leidulv Grønnevet,	Norges Fiskarlag
Disponent Arnold Reinholdtsen,	" "
Fiskeskipper Reidar Johansen,	" "
Fiskeskipper Oddvar Majala.	" "
Fiskebåtreder Harald Birkeland.	" "
Advokat Ivar Nes, Norsk Sjømannsforbund	

Som sekretærer for utvalget møtte konsulentene Arne Wåge og Egil Lekven, Fiskeridirektoratet.

Dessuten møtte:

Assisterende direktør Viggo Jan Olsen, Fiskeridirektoratet.
Avdelingsdirektør Aslak Aasbø, Fiskeridirektoratet
Byråsjef Egil Kvammen, Fiskeridepartementet.
Kontorsjef Torben Foss, Fiskeridirektoratet.
Kontorsjef Øystein Moberg, "
Forskningssjef Arvid Hylén, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
Forskningssjef Johs. Hamre, " "
Forskningssjef Ole Østvedt. " "
Forsker Øyvind Ulftang, " "
Konsulent Sigmund Engesæter, Fiskeridirektoratet.
Konsulent Petter Gullestad, "
Konsulent Knut Skogstad, "
Førstesekretær Jørgen Borthen, "
Førstesekretær Lidvard Grønnevet, "
Førstesekretær Eivind Reiten, Fiskeridepartementet.

Som observatør møtte fiskeskipper Ole Strand, Norske Fabrikkskips Forening, Petter Ludv. Fladmark, Norske Fiskeprodusenters Forening og sekretær Rolf Frøysland, Norsk Nærings- og Nytelsesmiddelarbeiderforbund.

Møtet ble ledet av utvalgets formann som la fram følgende forslag til sakliste:

- Sak 24/79 Orientering om høstens forhandlinger.
- Sak 25/79 Regulering av fisket etter norsk-arktisk torsk og hyse
i 1980.
- Sak 26/79 Regulering av loddefisket 1979/80.
a) Orientering om årets sommerloddefiske.
b) Regulering av vinterloddefisket 1980.
c) Åpningsdato og siste startdato for fisket.
d) Spørsmålet om reservering av bestemte områder
for loddefiske til konsum.
- Sak 27/79 Regulering av rekefisket 1979/80.
a) Vest- og Øst-Grønland og Davidstredet.
- Orientering om fisket i 1979.
- Foreløpig drøfting av reguleringsopplegget for 1980.

b) Barentshavet
- Orientering om fisket i 1979.
- Reguleringsopplegget for 1980.
- Sak 28/79 Bruk av sorteringsnett i rekestrål.
- Sak 29/79 Foreløpig orientering om regulering av forskjellige
fiskerier i 1980.
a) Sildefisket i Nordsjøen.
b) Sildefisket i Skagerrak og Kattegat.
c) Fiske etter brisling i Nordsjøen.
d) Fiske etter brisling i Skagerrak og Kattegat.
e) Fiske etter atlanto-skandisk sild.
f) Makrellfiske.

Etter forslag fra Gundersen vedtok utvalget å stryke sak 24/79 som eget punkt på dagsordenen og at orientering om høstens forhandlinger ble gitt i forbindelse med behandlingen av andre aktuelle saker på saklista.

Det ble også vedtatt å behandle sak 26/79 før sak 25/79 da Reinholdtsen var forhindret fra å møte før kl. 12.00.

Sak 25/79.

REGULERING AV FISKET ETTER NORSK-ARKTISK TORSK OG HYSE 1980.

a) Innledning.

Gundersen orienterte innledningsvis om forhandlingene med Sovjet. Det var avholdt to møter, det første på embetsmannsplan, det andre på ministerplan.

Norge hadde i første forhandlingsrunde gått inn for en TAC på 350.000 tonn eksklusiv murmansk-torsk sammen med en økning i maskevidden i trål nyttet nord for 64° n.br. til 155 m.m. og et minstemål for torsk på 56 cm. Sovjets hadde gått inn for en TAC på 180.000 eksklusiv kyst-torsk og en maskevidde på 130 m.m. De ønsket også en streng regulering av skreifisket og foreslo en egen TAC for dette fisket.

I annen forhandlingsrunde hadde Sovjet vært innstilt på å godta en maskevidde på 125 m.m. i trålfiske etter torsk og hyse nord for 64° n.br. sammen med TAC på 350.000 tonn eksklusiv murmansk-torsk.

Etter en samlet politisk vurdering hadde Fiskeriministeren funnet å kunne godta avtalen på dette grunnlag.

Partene ble også enige om at: "de vil utføre et relevant arbeid for ytterligere å perfektionere de langsiktige reguleringstiltak for torske- og hysefisket i Barentshavet."

En kom videre fram til enighet om fordeling av tredjelandskvoten av torsk. med 60% til Norge og 40% til Sovjet. 48.000 tonn ble avsatt til tredjeland, derav 8.000 tonn i Svalbard sonen.

Det ble avtalt en midlertidig endring av minstemålet for torsk fra 34 cm til 39 cm og for hyse fra 31 cm til 35 cm, gjeldende fra 1.1.1980.

Den norske torskekvote er ifølge avtalen 151.000 og 40.000 tonn kyst-torsk med adgang til å fortsette fiske med garn, line og håndredskap etter at kvoten var oppfisket.

For hyse ble det fastsatt en TAC på 75.000 tonn hvorav 33.500 tonn til hver av partene og en tredjelandskvote på 8.000 tonn. Det ble videre avtalt at bruk av pelagisk trål bare kan skje på forsøksbasis.

I avtalen er det også tatt inn en passus om at det fra norsk side ville bli satt i verk nødvendige tiltak for å forbedre gyteforholdene under hovedinnsiget av torsk til gytefeltene.

Havforskerne framhevet at når det gjaldt de avtalte reguleringstiltak for torskefisket hadde instituttet meget alvorlige innvendinger. Avtalen syntes på dette punkt å være en så dårlig løsning på de problemer en står ovenfor i forbindelse med beskyttelse av den norsk-arktiske torskebestanden at instituttet fant å måtte anbefale at denne del av avtalen ble avvist. De understreket meget sterkt den prekære bestandssituasjonen som gjorde det uomgjengelig nødvendig med reguleringstiltak som kunne medføre en drastisk omlegging av beskatningsmønsteret i fisket. De reguleringstiltak som var nedfelt i avtalen var ikke på noen måte tilfredsstillende i denne sammenheng.

Det avtalte minstemålet for torsk måtte kunne karakteriseres som en misforståelse. En maskevidde på 120 m.m. tilsvarer et minstemål på 43 cm, ikke 39 cm.

Når det gjaldt kriteriene for lukking av fangstområder (mer enn 15% i vekt under det fastsatte minstemål for torsk og hyse) ville en ikke være bedre stilt enn med et absolutt minstemål på 34 cm. En kunne for eksempel ikke ha foretatt stenging av områder ved Nordkappbanken på dette grunnlag.

Forskerne mente at utsiktene, for i samarbeide med Sovjet, å oppnå positive resultater med å bevare ungfisken var meget dårlige. Norge burde nå se på hva som kunne gjøres i egen sone og i Svalbardsonen.

Som institusjon hadde Havforskningsinstituttet plikt til å si fra om dette ut fra ansvaret for bestanden av norsk-arktisk torsk. Man stilte seg tvilende til om en hadde innsett de biologiske konsekvenser av avtalen.

Gundersen hevdet at Reguleringsutvalget ikke var rette forum for drøftelse av spørsmålet om godkjenning eller avvisning av avtalen som sådan. Havforskerne hadde på vanlig måte uttalt seg i forbindelse med forberedelsene til avtaleforhandlingene. Det tillå Fiskeriministeren å ta standpunkt til om avtalen etter omstendighetene måtte anses som tilfredsstillende ut fra en samlet politisk vurdering.

Raasok sa at det var klart at tilrådingen for maskevidden fra havforskerne var 155 m.m. Men det var lite realistisk å tro at Sovjet ville gå med på dette. Norge hadde derfor gått ut med en økning av maskevidden til 135 m.m. Han mente likevel at en på sikt kunne få Sovjet med på større maskevidde og andre beskyttelsesfremmende reguleringer. Der var etter hans mening også tvilsomt om en ville få den norske regjering med på strengere reguleringer i Svalbardsonen på det nåværende tidspunkt.

Rasmussen pekte på at hensikten ikke hadde vært å åpne for en generell debatt. om Reguleringsutvalget skulle gi noe råd om godkjenning eller avvisning om avtalen. Han mente en derfor burde gå over til å drøfte selve reguleringen på basis av de forslag Fiskeridirektøren hadde kommet med.

b) Prognoser for torskefisket i 1980.

Rasmussen viste til de forberedende saksdokumenter der det bl.a. het:

" En viser til sak 19/79 C hvor en hadde en foreløpig drøfting av reguleringsopplegget for 1980.

I tabell 1 nedenfor er det gitt oppfisket kvantum torsk fordelt på redskap i 1976-1978. For 1979 har en gitt et revidert anslag over fordelingen på trål og konvensjonelle redskaper. Videre er det stilt opp reviderte prognoser for fritt fiske i 1979 og 1980.

For 1980 er det gitt 2 alternative prognoser. Alternativ I forutsetter en reduksjon i forhold til fritt fiske i 1979 på 10% på ungfisk og 30% på skrei. Alternativ II forutsetter 30% reduksjon på skrei og ingen endring for ungfisk. Havforskningsinstituttet vil på møtet redegjøre nærmere for de 2 prognosene. I det følgende har en lagt alternativ I til grunn for beregningene.

Prognosealternativ I for fritt fiske i 1980 gir et totalkvantum på 260.000 tonn fordelt med 115.000 tonn på trål og 145.000 tonn på konvensjonelle redskaper. Prognosene tar kun hensyn til forventet endring i bestandssituasjonen. Den forutsetter således at tilgjengelighet, deltagelse og effektivitet i flåten forblir uendret fra 1979 til 1980.

Prognosen ligger 69.000 tonn over kvoten på 191.000 tonn.

I de senere år har trålerne vært regulert på årsbasis. Passusen i avtalen med Sovjet om at konvensjonelle redskaper kan fiske fritt etter at totalkvoten er nådd, har vært tolket slik at Norge i tillegg til kvoten kan fiske det kvantum konvensjonelle redskaper ville ha fisket etter at totalkvoten var nådd. Med et uregulert fiske i 1980 kan en regne med at totalkvoten på 191.000 tonn ville ha blitt nådd i løpet av juni måned.

Oppfisket kvantum i 2.halvår har i de senere år fordelt seg med i underkant av 50% på trål og vel 50% på passive redskaper. Grovt regnet kan en dermed anslå at konvensjonelle redskaper i 1980 kunne fiske ca. 35.000 tonn etter at kvoten på 191.000 tonn er nådd.

Hvis en på denne måten benytter seg av adgangen til å overfiske kvoten blir det norske fisket å regulere innen rammen av ca. 225.000 tonn. I forhold til prognosen for fritt fiske på 260.000 tonn blir "reguleringsbehovet" etter dette 35.000 tonn.

Tabell 1

Norsk-arktisk torsk inkludert kyst-torsk. Tusen tonn rund vekt.

	Oppfisket kvantum				Prognoser fritt fiske		Reguleringsalternativ i 1980	
	1976	1977	1978	1979	1979	1980		
					Alt.I	Alt.II		
Trål i alt	158,4	165,2	148,3	125	130	115	125	85
Herav:								
Trålere under 250 BRT	4,8	7,7	5,7					
Ferskfisk-/-rundfrysetrålere over 250 BRT	110,2	114,5	103,2					
Saltfisktrålere	6,5	7,5	9,5					
Fabricktrålere	36,9	35,5	29,9					
Konvensjonelle redskaper i alt	226,6	263,8	246,7	190	190	145	150	140
Herav:								
Garn og not	98,4	124,1	121,2					
Line og juksa	92,4	100,7	95,9					
Snurrevad/andre redskaper	34,8	39,0	29,6					
Totalt	385,0	429,0	395,0	315	320	260	275	225

Som det vil fremgå av pkt.e Regulering av passive redskaper, ber Fiskeridirektøren utvalget om å vurdere reguleringstiltak under Lofotfisket. Hvor stor den kvantumsbegrensende effekt vil kunne bli er vanskelig å si, men med det begrensede kvantum en regner med å få under det kommende Lofotfisket kan det neppe utgjøre mer enn 5.000 tonn.

I så fall står en tilbake med et "reguleringsbehov" på 30.000 tonn som må dekkes av trålerne. I forhold til trålerens prognose for fritt fiske på 115.000 tonn får en etter dette 85.000 tonn til disposisjon for trålerflåten i 1980.

Resultatene av dette regnestykket er ført opp som reguleringsalternativ i 1980 i kolonnen til høyre i tabell 1."

Videre viste Rasmussen til brev av 16 oktober 1979 fra Norges Fiskarlag der landsstyrevedtak 132/79 var referert:

"Landsstyret viser til vedtak i sak 28/79 vedrørende reguleringer i fisket etter norsk-arktisk torsk, i sak 44/79 vedrørende trålfrie soner, regulering av det norske fiske innenfor Norges økonomiske soner og i sak 71/79 vedrørende regulering av passive redskaper i torskefisket.

Landsstyret vil uttale følgende med hensyn til internasjonale reguleringer i fisket etter norsk-arktisk torsk i 1980.

1. Totalkvoten må i overensstemmelse med anbefalingene fra det internasjonale havforskningsråd settes til 390.000 tonn inkl. murmansk-torsk.
2. Adgangen til fiske med passive redskaper etter at den norske kvoten er nådd må opprettholdes. Dette er nødvendig for å kunne gjennomføre en fornuftig regulering i trålfisket.

Når det gjelder regulering av passive redskap, vises forøvrig spesielt til vedtak i sak 71/79.

3. Kvoten til tredje land må reduseres proratarisk for EF og Færøyenes vedkommende. Dette av hensyn til gjensidighetsinteressene. Øvrige tredje land bør ikke tildeles torskekvote 1980.
4. Maskevidden i trålrødsaker må økes. Landsstyret anser det imidlertid som lite realistisk at det er mulig på det nåværende tidspunkt å øke maskeviddene så mye som foreslått av ICES. Landsstyret vil derfor akseptere at maskeviddene i første omgang økes til 135 mm. Forbud mot fiske med flytetral må gjennomføres.

Landsstyret må presisere at alle anstrengelser må gjøres for å få etablert bedre kontrollordninger med det totale fisket på torskebestanden. Det vises dessuten spesielt til pkt. 11 nedenfor.

5. Landsstyret er klar over at enhver maskeviddeøkning vil nødvendigvis gjøre at en større andel av torskekvoten må fiskes i den norske sone. Som uttalt i vedtak i sak 28/79 kan Norges Fiskarlag akseptere dette dersom kontrollen med fiske utenfor den norske sone kan bedres i tilstrekkelig grad.

Dette punkt ble vedtatt mot en stemme.

6. Landsstyret kan ikke akseptere at slik utvidet adgang for andre lands fiskere til å fiske i den norske sone skal føre til innskrenkninger - verken i tid eller rom - i de trålfrie soner. Landsstyret viser til vedtak i sak 44/79 og vil uttale at en relativ økning av internasjonalt fiske i norsk sone ikke foranlediger endringer i nevnte vedtak.
7. Landsstyret vil uttale at dersom maskevidden i trålredskaper økes, bør tilsvarende gjennomføres også for snurrevad. 120-125 mm synes å være en rimelig maskevidde for dette redskap i områder der norsk-arktisk torsk beskattes.
8. Landsstyret går inn for et minstemål korresponderende til en forhøyet maskevidde.

Det samme minstemål nyttes som kriterium for stenging av områder med konsentrasjon av fisk under et slikt minstemål.

En slik stenging må gjelde for fiske med alle typer redskap. En ber Fiskeridirektøren vurdere betydningen av et slikt minstemål for fiske i fjordene.

9. Landsstyret støtter forslaget fra det internasjonale havforskningsråd om at det søkes etablert et system for kontinuerlig overvåking av de unge årsklasser, slik at områder der disse opptrer i større konsentrasjoner kan lukkes for alt fiske på kort varsel. Et slikt system må etableres i samarbeid mellom norske og sovjetiske fiskerimyndigheter. Landsstyret vil antyde at en del av de norske ferskfisktrålere som likevel må trekkes ut av kommersielt fiske neste år, bør kunne delta i et slikt overvåkingsprogram.
10. Som et ledd i arbeidet for bevaring av torskebestanden bør også utviklingen i havrekefisket i Barentshvaet følges nøye. Et opplegg som foreslått av havforskerne med kontinuerlig overvåking av de enkelte rekefelt - og stenging når bifangstene blir for store, må søkes etablert på internasjonalt nivå.
11. Som nevnt under punkt 4 og 5 må kontrollen med at alle deltakende nasjoner i torskefiske overholder gjeldende avtaler skjerpes. Landsstyret er kjent med at Sovjetunionen har foreslått en ordning med utveksling av inspektører. - Landsstyret må be om at myndighetene på ny vurderer mulighetene for og hensiktsmessigheten ved en gjensidig inspeksjonsrett. Mulige indirekte kontrolltiltak må vurderes.
12. Når det gjelder de nasjonale reguleringer i torskefisket 1980 vises til vedtak i sak 71/79 vedrørende regulering av passive redskap.

Landsstyret vil gå inn for at det søkes gjennomført en innsatsregulering av trålerne fiske i 1980, og at det over fiskeriavtalen for 1980 blir stilt tilstrekkelige midler til disposisjon for en opplagsordning for trålere.

Landsstyret finner det forøvrig rimelig om den norske trålerkvoten for neste år deles på de enkelte trålgrupper etter samme forholdstall som for inneværende år. Landsstyret vil komme tilbake til de nasjonale reguleringer når forhandlingene i den blandede kommisjon er avviklet.

13. Utviklingen i tørskebestanden som bl.a. har medført et press i retning av omlegging av det totale trålfisket til andre områder og bestander enn de som tradisjonelt har vært beskattet, vil nødvendigvis gjøre en svært streng praktisering med hensyn til lisensiering av utenlandske trålere i norsk økonomisk sone i 1980.

Når det gjelder punkt 4, framsatte Arctander slikt forslag:

"Landsstyret vil presisere behovet for å få et riktigere beskatningsmønster for torsk og hyse. Det første tiltak må være at russerne i egen sone i Svalbardsonen og i "gråsonen" respekterer de vedtatte maskevidder på 120 mm. Før dette blir gjort, kan det ikke aksepteres at norske fiskere blir pålagt en ytterligere maskeviddeøkning."

"

Arctanders forslag fikk 3 stemmer.

Strand viste til at det under møte var framlagt brev av 28. november 1979 fra styret i Fiskebåtredernes Forbund om regulering av torskefisket i 1980 der det bl.a. het:

"I august antok styret at med utgangspunkt i den rå avtalte TAC, ville det være rom for et norsk fiske på ca. 240-250.000 tonn. Det ble da regnet med et russisk fiske på ca. 150.000 tonn og et tredjelandskvantum på ca. 50.000 tonn. Med basis i et anslått fritt kystfiske på 150-160.000 ville dette gi rom for en trålkvote på 80-100.000 tonn.

Det forhold at det russiske fisket i 1979 nå viser seg å bli vesentlig lavere enn antatt, trolig bare ca. 100.000 tonn, gir grunn til å tro at fisket heller ikke blir særlig større i 1980. Utifra målsettingen om å utnytte den avtalte TAC fullt ut skulle dette gi rom for et samlet norsk fiske på nivå av 280.000 tonn i 1980.

Dette må antas å tilsvare fritt fiske for hele den norske tørskeflåten.

Det kan være naturlig å ta et noe forsiktigere utgangspunkt fra årets begynnelse. Styret vil foreslå at det legges opp til en trålkvote på 110.000 tonn i 1980. Sammen med et antatt fritt fiske med passive redskap på 140-150.000 tonn gir dette en god margin på den totale TAC.

Ved et slikt opplegg vil reduksjonen i fisket i forhold til 1979 bli på nivå med 15% både for de passive redskaper og for trålere.

Styret finner grunn til å understreke at den formelle norske kvoten på 151.000 tonn pluss 40.000 tonn kysttorsk under alle omstendigheter må overfiskes. Dette er det adgang til, jfr. avtalens bestemmelse om passive redskaper. Denne adgangen har tidligere vært benyttet for å overfiske avtalt TAC. For 1980 vil bestemmelsen kun bli nytt for å overfiske norsk kvote, mens avtalt TAC forblir underfisket. I en slik situasjon finner styret det fornuftig å overfiske den formelle norske kvoten med 50-60.000 tonn. Det vil under enhver omstendighet bli nødvendig å overfiske totalkvoten med 30-40.000 tonn for å få en trålkvote på ca. 80.000 tonn og fritt fiske for passive redskap. En økt trålerkvote på 20-30.000 tonn gjør svært stor forskjell for de berørte trålere og kan neppe skape prinsipielle betenkeligheter."

Han ba om at Reguleringsutvalget vurderte å anbefale 110.000 tonn som foreslått av styret i Fiskebåtrederens Forbund.

Fladmark viste til at også produsentene står overfor en svært vanskelig periode. Særlig bekymringsfullt var det at kvoten til ferskfisktrålerne var foreslått så lav. En måtte etter hans mening se på fordelingen innen de ulike grupper slik at det ville få minst mulig skadevirkninger. Man måtte også stille strenge krav til kvalitet og kvantumet måtte fordeles over året. Filét-industrien var avhengig av ferskfisktrålerne og det er først og fremst den som ville bli skadelidende.

Han reiste spørsmål om hvorfor en ikke kunne øke trålerkvoten 10.000 tonn i forhold til Fiskeridirektørens forslag mot en tilsvarende reduksjon på de faststående redskap.

Frøysland støttet Fladmark og mente at det ville oppstå betydelige problemer for de som arbeider i filét-industrien.

Rasmussen pekte på at dersom en kunne trekke ut ca. 30 båter fra fisket skulle de gjenværende båtene etter de beregninger som forelå kunne fiske fritt. Han framhevet imidlertid at det i første omgang måtte ta standpunkt til var hvor stor kvote som skulle tildeles trålerne.

Nes var enig med det som Strand tidligere hadde hevdet og foreslo at totalkvoten for trålerne ikke ble satt under 110.000 tonn og forutsatte tilsvarende øket overfiske for passive redskap. Han mente at en ikke kunne gå så drastisk til verks i ett drag for å redusere kvotene, slik som Fiskeridirektøren hadde gjort i sitt forslag.

Reinholdtsen viste til styrevedtak i Norske Trålerrederiers Forening og ba om at utvalget vurderte å anbefale en trålerkvote på 110.000 tonn som foreslått av foreningsstyret.

Raasok framhevet at det ikke var avtalemessig grunnlag for å sette trålerkvoten uforsvarlig høyt.

Rasmussen hevdet at det i praksis var svært vanskelig å foreta regulering av de passive redskaper. En kunne etter hans mening ikke øke trålerkvoten utover 85.000 tonn, da det allerede var lagt opp til et overfiske 35.000 tonn.

Sætersdal viste til at det var en forutsetning når TAC ble anbefalte at fangsttinningsatsen ville bli redusert 30% i forhold til i fjor. Dette var ment å gjelde alle redskapsgrupper, også for konvensjonelle redskaper.

Majala ville også gå inn for en økning av trålerkvoten, men ikke så mye som Nes. Han fremmet forslag om kvote på 90.000 tonn.

Rasmussen refererte de tre foreliggende forslag:

- a) Fiskeridirektørens forslag om en trålerkvote på 85.000 tonn.
- b) Majalas forslag på 90.000 tonn
- c) Nes's forslag på 110.000 tonn.

Tilslutningen fra Reguleringsutvalgets medlemmer til de enkelte forslag var følgende:

- a) Fiskeridirektørens forslag ble støttet av Holm og Johansen

- b) Majalas forslag fikk tilslutning av Reinholdtsen, Birkeland og Grønnevet.
- c) Nes's forslag fikk en stemme.

Sætersdal avholdt seg fra å stemme.

Fiskeridepartementets to representanter Gundersen og Raasok fant ikke å ville ta endelig standpunkt til forslagene.

Sætersdal ba om å få protokollert følgende framlagte avtemningsforslag:

"Under henvisning til Havforskningsinstituttets vurdering av verdien av de maskevidde- og minstemålsbestemmelser som er foreslått i den sovjet-russisk/ norsk fiskeriavtaler for 1980 anmoder Reguleringsutvalget om at denne delen av avtalen ikke ratifiseres."

- c) Fordeling mellom trålergrupper.

Rasmussen viste innledningsvis til de forberedende saksdokumentene der trålerflåten var foreslått inndelt i følgende grupper:

- " I. Trålere under 250 BRT eller 115' l.l. samt alle typer kombinasjons fartøy.
- II. Helårsdrevne trålere over 250 BRT og 115' l.l.
- a) Ferskfisktrålere over 250 BRT og 115' l.l.
 - b) Saltfisk- og rundfrysetrålere over 400 BRT.
 - c) Fabriktrålere.

Forskjellen fra 1979-reguleringen er at en av rent reguleringstekniske grunner har plassert alle typer kombinasjonsfartøy, også de over 250 BRT og 115' l.l., i gruppe med småtrålerne."

Han viste ellers til de forslag til regulering som forelå for de enkelte grupper:

" Gruppe I.

Gruppen består av en forskjelligartet og uoversiktlig masse. I 1979 ble det avsatt 8.000 tonn til gruppen. I og med at gruppen blir utvidet med kombinasjonsfartøy over 250 BRT og 115' l.l. bør en som absolutt minimum avsette 5.000 tonn til gruppen i 1980. Fiskeridirektøren vil foreslå at fartøyene i gruppene reguleres etter samme retningslinjer som i 1979:

- 1) Fartøyer under 150 BRT kan fiske maksimum 175 tonn rund vekt (225 tonn i 1979), ellers uregulert.
- 2) Fartøyer i gruppen som er over 150 BRT tildeles en basiskvote på 200 tonn rund vekt (250 tonn i 1979).

Fiskeridirektøren bemyndiges til å fastsette individuelle kvoter for fartøyer over 150 BRT basert på fartøyets størrelse, konsesjonsvilkår tidligere deltakelse og alternative driftsmuligheter.

Fartøyer innen denne gruppen kan maksimalt tildeles 75% av ferskfisktrålerkvoten, eller dersom ikke slik kvote fastsettes av en beregnet ferskfisktrålerkvote. Maksimalkvote skal kun gis til de største fartøyene som driver trålfiske hele året.

"Kombifartøyene" kan maksimalt få 60% av en ferskfisktrålerkvote.

Kombinasjonsfartøye over 250 BRT og 115' l.l. (reke-trålerne o.s.v.) kan maksimalt få 50% av en ferskfisktrålerkvote.

Gruppe II. Helårsdrevne trålere over 250 BRT og 115' l.l.

Avsetter en 5.000 tonn til trålerne i gruppe I blir kvoten for de helårsdrevne trålerne i gruppe II 80.000 tonn etter det foreslåtte reguleringsalternativet.

Hvorvidt en i 1980 kan få en innsatsregulering av ferskfisktrålerflåten er ennå ikke avklart. Under pkt. d vil det bli gjort rede for hvordan ulike reduksjoner i innsatsen vil påvirke fartøyskvotene for de gjenværende ferskfisktrålerne.

Rasmussen foreslo at en ved fordelingen av trålerkvoten på 80.000 tonn benytter samme fordelingsnøkkel som i 1979. Det vil si at omregningsfaktoren for fabrikktrålerne, saltfisk-/rundfrysetrålere og ferskfisktrålerne foreslås satt til henholdsvis 1.62, 1.25 og 1.00. Han viste i denne forbindelse til brev av 16. oktober 1979 fra Norges Fiskarlag hvor det heter under pkt. 12:

"Landsstyret finner det for øvrig rimelig om den norske trålerkvoten for neste år deles på de enkelte trålergrupper etter samme forholdstall som for inneværende år."

Fra saksdokumentene sitertes følgende:

"Registrering for deltakelse i trålfisket i 1980 var ennå ikke avsluttet. En hadde således ikke oversikt over endelig forventet deltakelse (før en eventuell innsatsregulering). I tabell 2 nedenfor har en satt opp et foreløpig anslag over forventet deltakelse i 1980 sammenholdt med deltakelsen i 1979. En har videre som en illustrasjon ført opp hvilke fartøy- og gruppekvoter en vil få basert på 80.000 tonn i totalkvote og det foreløpige anslaget på deltagelsen.

Tabell 2.

Helårsdrevne trålere over 250 BRT og 115' l.l. i 1979 og 1980.
Fordeling av kvote på 80.000 tonn i 1980 basert på en foreløpig oversikt over deltakelsen.

	1979		1979-80		1980		
	Deltagelse antall årsverk	Målt i fersk- fisk- tråler årsverk	Omreg- nings- faktor	Forventet deltakelse antall årsverk	Målt i fersk- fisk- tråler årsverk	Fartøy- kvoter tonn	Gruppe- kvoter tonn
Fabrikktrålere	13	21,06	1,62	12	19,44	1.175	14.100
Saltfisktrålere	7,5	9,38	1,25	8	10,00	905	12.220
Rundfrysetrålere	5	6,25	1,25	5,5	6,88	725	53.650
Ferskfisktrålere	76	76,00	1,00	74	74,00		
SUM	101,5	112,69			110,32		79.970

Fiskeridirektøren vil foreslå at når den totale trålerkvote og prinsippene for dens fordeling er fastsatt, så gis Fiskeridirektøren i oppdrag å beregne de nøyaktige fartøy- og gruppekvoteer når oversikten over deltakelsen er klar.

Fiskeridirektøren vil be utvalget vurdere om en med den knappe trålerkvoten en har til disposisjon i 1980 bør opprettholde ordningen med rundfryse-tillegg på 10% for fartøyene under 400 BRT."

Reinholdtsen hevdet at utvalget ikke nå burde ta standpunkt til fordelingen mellom trålergruppene. Et standpunkt nå ville medføre mulighet for at en begrenset handlefriheten når det gjaldt valg mellom alternative muligheter i relasjon til innsatsreguleringen.

Grønnevet hevdet at for å få en realistisk drøftelse av opplagsordningen ville det være nødvendig å få fastsatt fordelingsnøkkel mellom trålergruppene.

Gundersen sa at det var behov for at man fikk klargjort hvilken fordeling mellom de ulike grupper som var ønskelig.

Rasmussen var enig i dette og mente det var godt mulig å ta standpunkt til en fordelingsnøkkel selv om trålerkvoten ikke var nøyaktig fastslått. Dette ble også støttet av Nes som også gikk inn for Fiskeridirektørens forslag.

Majala viste til Norges Fiskarlags landsstyrevedtak som var blitt referert tidligere. På dette punkt hadde et enstemmig landsstyre gått inn for samme fordelingsnøkkel som i 1979.

Frøysland spurte om man hadde foretatt en konsekvensanalyse av dette og bl.a. sett på hvilke virkninger en slik fordelingsnøkkel ville få for industrien i land. Han foreslo at man utsatte dette punkt til en hadde fått vurdert dette.

Strand fremhevet at det ikke bare var industrien i land som led under disse små kvotene. Han viste til at kvoteandelen for fabrikktrålerne var blitt redusert fra år til år.

Rasmussen oppsummerte diskusjonen og konkluderte med at Reguleringsutvalgets tilrådning var:

Gruppe I.

En gikk inn for Fiskeridirektørens forslag slik at det avsettes minimum 5.000 tonn til gruppen i 1980 på basis av 85.000 tonn total trålerkvote. Utvalget gikk også inn for den fordeling innen gruppen slik det framgikk av de forberedende saksdokument.

Gruppe II.

Den delen av trålerkvoten som faller på denne gruppen fordeles etter samme fordelingsnøkkel som i 1979.

Han viste videre til at Frøysland hadde foreslått at det burde nyttes en fordelingsnøkkel som ville gi større andel av kvoten til ferskfisktrålerne.

d) Fartøykvoter til ferskfisktrålerne ved forskjellig reduksjon i innsatsen.

Rasmussen viste til de forberedende saksdokumenter der det het:

"d) Fartøykvoter til ferskfisktrålerne ved forskjellig reduksjon i innsatsen. Med utgangspunkt i den foreløpige oversikten over deltakelsen ble ferskfisk-

trålerkvoten beregnet til 725 tonn. I tabellen nedenfor har en regnet ut hvilke kvoter de gjenværende fartøy vil få under ulike reduksjoner i deltakelsen:

Antall deltagende fartøy	. Antall trukket ut	Fartøykvote tonn
74	0	725
64	10	838
54	20	994
49	25	1.095
44	30	1.219

Ved vurderingen av en eventuell opplagsordning vil det ha interesse å vite hvor mange fartøyer som må trekkes ut for at de gjenværende skal ha et faktisk fritt fiske. Dette er det imidlertid vanskelig å gi noe godt anslag for før en har en skikkelig oversikt over årets fiske.

I tillegg kommer det problem at selv om forskjellen mellom prognosealternativ I og II ikke får avgjørende betydning for fastsettelsen av den totale trålerkvote, så vil forskjellen mellom de to alternativene ha relativt stor betydning når en skal vurdere trålerens fangstmuligheter i 1980.

En tredje kompliserende faktor er at det sannsynligvis er de mest effektive fartøyene som blir igjen i fisket slik at gjennomsnittlig oppfisket kvantum vil kunne øke av den grunn.

Som et foreløpig grovt anslag vil en imidlertid kunne anslå at den gjennomsnittlige ferskfisktrålerfangst ved fritt fiske i 1980 vil kunne bli 1100-1200 tonn rund vekt. Det vil si at minst 25 fartøyer må trekkes ut av fisket før de gjenværende fartøyer kan fiske fritt innen en gruppekvote på 53.650."

Reinholdtsen gjorde oppmerksom på at det forelå forslag fra Norske Trålerrederiers Forening der styret hadde fattet følgende vedtak:

"På bakgrunn av den nedtrapping av fangstinnsatsen som har funnet sted den senere tid nord for 62°, spesielt fra Sovjetsamveldets side, går styret i Norske Trålerrederiers Forening prinsipielt inn for at ferskfisktrålerflåten gis anledning til et mest mulig fritt fiske i 1980.

Torskefisket i Barentshavet er av vital betydning for Nord-Norge. Den norske andel av fangsten må derfor ikke reduseres til under 240.000 tonn.

Dersom myndighetene likevel finner å måtte regulere trålfisket i 1980, vil Norske Trålerrederiers Forening gå inn for en innsatsbegrensning som fremholdt i styremøte 2. august 1979 sak 49/79. En slik begrensning av rimelig omfang må medføre et fritt fiske for de øvrige trålerne i gruppen.

Det foreliggende forslag til innsatsregulering av trålerflåten i Vesterålen vil bli tatt opp til nærmere drøftelse straks en er kjent med fiskeriopplegget for 1980 og de økonomiske rammer for fisket."

Videre viste han til at Samarbeidsnemnda for fiskeriene i Vesterålen hadde drøftet situasjonen i trålernæringen. Det var nedsatt et eget utvalg som hadde utformet forslag til innsatsregulering av trålerflåten i Vesterålen. I dette forslag het det bl. annet:

" 1. Anbefalinger 1980.

Det internasjonale havforskningsråd (ICES) har enstemmig anbefalt drastiske tiltak for å bevare og på sikt bygge opp viktige bestander. For 1980 foreligger slike anbefalinger:

- Totalkvantum (TAC) norsk-arktisk torsk bør ikke overstige 390.000 tonn (inkludert Murmanskorsk).
- Seikquantum nord for 62° bør settes til 129.000 tonn.
- Hysekvoten foreslås satt til 50.000 tonn.
- Maskevidden i trål bør økes til 155 mm.
- Minstemålet på torsk bør heves fra 34 mm til 55 cm.
- Det bør etableres fiskeforbudssoner for å beskytte ungfisk.

Med bakgrunn i ovenstående totalkvantum, og da spesielt den norsk/arktiske torsken, er det klart at kvotene for 1980 vil bli sterkt beskåret. Dette vil igjen medføre at de enkelte trålerne vil få en økonomisk situasjon sterkt forverret, noe som også vil gi et nesten tilsvarende utslag for bedriftene på land. På denne bakgrunn er det klart at en innsatsregulering og en ordning for de trålere som vil være i fisket bør gi minst mulig skadevirkninger for landanleggene og sysselsettingen.

Reguleringer/kvoter 1980.

Dersom TAC for 1980 blir fastlagt til 390.000 tonn norsk-arktisk (inkludert Murmanskorsk) og det i tillegg blir gitt anledning til å fiske 40.000 tonn norsk kysttorsk, kan følgende oppstilling gis:

<u>1980</u>	<u>1978</u>	<u>1979</u>	
(anb.)			
TAC	890000	740000	430000
Norge	370000	325000	195000
Sovjet	370000	325000	195000
3. land	150000	90000	40000
	<u>890000</u>	<u>740000</u>	<u>430000</u>
Norsk trålerkvote	195000	143000	86000
Ferskfisktrålere	136000	90000	57000
Andre trålere	59000	53000	29000

På samme beregningsgrunnlag som i 1979 vil dette kunne bety følgende fartøykvoter i 1980 sammenholdt med 1978/79 (tonn rund vekt):

	<u>1978</u>	<u>1979</u>	<u>1980</u>
Ferskfisktrålere	1750	1180/1230	700
Saltfisktrålere etc.	2170	1475	875
Fabrikktrålere	2840	1910	1135

Dette baseres på TAC 430000 tonn. I rimelig grad forventes denne å bli økt noe.

En fartøykvote til ferskfisktrålerne på 700 tonn er 480/530 tonn mindre enn i 1979, dvs. en reduksjon på vel 40%.

Med utgangspunkt i ovenstående beregninger med en fartøykvote for ferskfisktrålerne på 700 tonn rund fiske er dette ikke på noen måte økonomisk tilstrekkelig. En reduksjon i ferskfiskflåten med 20 fartøyer kan ut fra ressursmessige vurderinger bety et "fritt" fiske i 1980 for de resterende ferskfisktrålerne. Derved vil en anspore den individuelle innsats og bedre lønnsomhetsforholdene også for mannskapene.

Havforskerens anbefalinger om ressurs situasjonen i 1980 kjenner vi foreløpig bare gjennom pressemeldinger etc. Materialet må således studeres nærmere for bl.a. å vurdere grunnlaget for anbefalingene. Dersom det er svikt i fiskerikligheten (antall individer) som anbefalingene begrunnes i, kan dette nødvendigvis gjøre at hele trålerflåten må være operativ for å fange den tildelte kvoten (industrien og arbeidstakerne kan komme til å stille krav om dette). Bygger anbefalingene derimot på alene hensynet til å bygge opp bestanden av torsk o.l., kan en innsatsbegrensning i fiske synes som den beste løsning for å sikre et rimelig driftsgrunnlag for den operative del av flåten. Selvfølgelig kan det foreligge en kombinasjon av forannevnte hensyn."

Han spurte om det kunne gis en åpning for rundfrysetrålere over 400 tonn til å gå inn i samme gruppe som rundfrysetrålere under 400 tonn og ferskfisktrålere når det gjaldt innsatsregulering.

Gundersen opplyste at det ville bli fremmet en proposisjon for Stortinget der også en kompensasjonsordning for trålere som blir trukket ut av fisket, ville bli behandlet.

Utvalget tok ellers dette punkt til etterretning.

e) Regulering av passive redskaper i torskefisket.

Rasmussen viste til de forberedende saksdokumenter der det var redegjort for følgende:

"Det vises til tidligere behandling av saken, sist i møtet 10.9. d.å. (sak 19/79 D).

I Fiskeridirektoratets notat av 15.2.79 ble det pekt på følgende fire alternative reguleringer:

1. Begrensning av antall garn pr. mann pr. fartøy.
2. Påbud om å trekke garna hver dag.
3. Forbud mot å ha garn stående i sjøen under helligdagsfredning.
4. Fredning av gytefelt i Lofoten.

Som redegjort for i notatet er de foreslåtte reguleringer kompliserte og vil være vanskelig å gjennomføre.

Landsstyret i Norges Fiskarlag har gått mot de foreslåtte tiltak for å regulere passive redskap av hensyn til bestandssituasjonen, men går inn for at det bør gjennomføres en reduksjon i redskapsinnsatsen ut fra kvalitetshensyn.

I protokollen fra 8. sesjon i den norsk-sovjetiske fiskerikommisjon heter det:

"Under hovedinnsiget av torsk til gytefeltene, vil den norske side iverksette nødvendige tiltak for å forbedre gyteforholdene."

På bakgrunn av disse forhold ber Fiskeridirektøren utvalget vurdere følgende reguleringstiltak for passive redskap for 1980:

Stopp i Lofotfisket i en nærmere fastsatt periode i forbindelse med påsken."

Han mente at det på det nåværende tidspunkt var vanskelig å foreta en vurdering av dette reguleringstiltak og foreslo saken utsatt.

f) Andre reguleringsbestemmelser.

Rasmussen viste til de forberedende dokumenter i saken. Det var der gitt en orientering om de forskjellige reguleringsbestemmelser som var inntatt i avtalen med Sovjet:

1. Minstemålsbestemmelser.

I den norsk-sovjetiske fiskerikommisjon er det enighet om å øke minstemålet for torsk og hyse fra 1.1.80 til henholdsvis 39 cm (fra 34 cm) og 35 cm (fra 31 cm). Det skal være adgang til å ha inntil 15% undermåls fisk i vekt i de enkelte fangster.

Fiskeridirektøren ber utvalget om å vurdere spørsmålet om å sette en indre grense for økningen i minstemålet, og vil i den sammenheng antyde at den beste løsningen er å opprettholde de nåværende minstemål innenfor 4 mils-grensen.

2. Lukking av områder.

Det er enighet i kommisjonen om lukking av områder der det blir fastslått at mer enn 15% i vekt av torsk og hyse er under det fastsatte minstemål. Dersom det er mulig skal den annen part underrettes innen 15 dager før lukkingen trer i kraft.

3. Maskeviddebestemmelser.

I den norsk-sovjetiske fiskerikommisjonen er det enighet om i løpet av 1980 å øke maskevidden i trålposer fra 120 mm til 125 mm.

De någjeldende norske maskeviddebestemmelsene nord for 64° n.br. for snurrevad, trål eller annen not som slepes gjennom sjøen er:

- a) 120 mm i trål av hamp, bomull, polyester og polyamid.
- b) 130 mm i trål av annet materiale enn nevnt under a).

Den omforente økning i maskevidden innebærer at de norske maskeviddebestemmelsene nord for 64° n.br. må endres til å lyde:

- a) 125 mm i trål av hamp, bomull, polyester og polyamid.
- b) 135 mm i trål av annet materiale enn nevnt under a).

(Det framgår ikke klart av protokollen at maskevidden for trål av materiale som kommer inn under b) skal økes til 135 mm. En slik økning til 135 mm følger likevel naturlig av økningen fra 120 mm til 125 mm for hamp, bomull, polyester og polyamid.)

Fiskeridirektøren har foreløpig ikke tatt stilling til fra hvilket tidspunkt i 1980 økningen i maskevidden bør gjennomføres.

4. Pelagisk trål.

Fra 1.1.80 må det innføres forbud mot bruk av pelagisk trål ved fiske av norsk-arktisk torsk og hyse nord for 64° n.br. En tar sikte på en nærmere presisering av innholdet i dette forbudet."

Hamre mente at Fiskeridepartementet med dette hadde overtatt det videre ansvar for den norsk-arktiske torskebestanden. Han spurte om man i departementet hadde prøvd å vurdert hvilke konsekvenser disse reguleringsbestemmelser ville få for bestanden og om man eventuelt ville innhente en slik utredning fra havforskerne.

Gundersen opplyste at det ikke var noe nytt i denne situasjon. Fiskeridepartementet har i alle år hatt avgjørelsesmyndighet i disse saker og dermed også ansvaret for utviklingen av bestanden. Departementet har også rådført seg med de faglige organ.

Raasok forstod det slik at havforskerne særlig hadde betenkeligheter med den del av avtalen som omhandlet innblandingsprosenten regnet i vekt, dette burde vært innbaldingsprosent regnet i individ. Han mente at en kunne prøve å ta det opp med Sovjet for å få presisert dette.

Sætersdal foreslo primært at iverksettelsen av dette punkt i avtalen burde utsettes inntil videre. Subsidiert mente han at Reguleringsutvalget ba om en utredning fra havforskerne om de biologiske konsekvensene av tiltakene som var referert under dette punkt i de forberedende saksdokumenter.

Utvalget anbefalte at Sætersdals forslag om å få en utredning fra havforskerne, ble fulgt.

g) Regulering av fisket etter norsk-arktisk hyse.

Rasmussen viste innledningsvis til de forberedende saksdokumenter i saken der det het:

"Den norske kvoten av norsk-arktisk hyse er fastsatt til 33.500 tonn. I tillegg kommer kyst-hyse syd for Lofoten som anslagsvis utgjør ca. 3.000 tonn. Nord for 62° n.br. har en således ca. 36.500 hyse til disposisjon i 1980.

Fisket nord for 62° n.br. i 1977 og 1978 var i tusen tonn rund vekt fordelt på redskap:

	<u>1977</u>	<u>1978</u>
I alt	42,3	41,8
Trål	15,9	15,7
Konvensjonelle redskap	26,4	26,1
Herav line	20,4	21,0

I 1979 vil kvantumet øke og komme opp i ca. 50.000 tonn. En vil anta at det særlig er trålerne som har stått for økningen i oppfisket kvantum.

Bestandssituasjonen for hyse er meget usikker, og en har blant annet av den grunn ikke vært i stand til å lage en noenlunde pålitelig prognose for et fritt hysefiske i 1980. Det synes imidlertid å være åpenbart at en uten reguleringer vil kunne overfiske en kvote på 36.500 tonn.

Fiskeridirektøren finner det verken ønskelig eller praktisk mulig å regulere hyselinefisket i 1980.

Hvis en antar at fisket etter hyse med konvensjonelle redskap blir av noenlunde samme omfang som i 1977-78 har en vlt 10.000 tonn til disposisjon for trålerne i 1980.

Fiskeridirektøren vil foreslå at det for 1980 innføres forbud mot direkte trålfiske etter hyse. Videre, for ikke å vanskeliggjøre et praktisk fiske, at bifangsten av hyse reguleres på årsbasis til 15% av det enkelte fartøys torskekvote.

Med en totalkvote av torsk for trålerne på 85.000 tonn vil trålerne kunne fiske 12.750 tonn hyse dersom samtlige fartøy fyller kvoten på 15%."

Fladmark spurte hvorfor man ikke kunne regulere hyselinefisket når man begrenser trålfisket etter hyse gjennom bifangstbestemmelser om torsk. Han kunne vanskelig se hvordan man i praksis skulle kunne begrense trålfiske etter hyse.

Majala spurte om Fiskeridirektøren ville regulere det notfiske etter hyse som foregikk på Finnmarkskysten om sommeren.

Rasmussen forelso at Reguleringsutvalgets tilrådning også gikk ut på at det ble satt forbud mot notfiske etter hyse.

Reguleringsutvalget gikk inn for dette samt Fiskeridirektørens forslag om regulering av fisket etter norsk-arktisk hyse slik det var referert i de forberedende saksdokumenter.

SAK 26/79 REGULERING AV LODDEFISKET 1979/80.

- a) Orientering om kvoteavtalen for 1980 mellom Norge og Sovjetunionen forsåvidt gjelder lodde.

Gundersen redegjorde for forhandlingsresultatet og opplyste innledningsvis at det i høst hadde vært holdt 2 møter med Sovjetunionen, ett på embedsmannsplan og ett mellom de 2 lands fiskeriministre. I kvoteavtalen er anbefalingen fra den felles norsk-sovjetiske arbeidsgruppe for lodde på et totalt tillatt kvantum på 1,6 mill. tonn i 1980 lagt til grunn. Den sesongvise fordelingen er 900.000 tonn i vintersesongen og 700.000 tonn i sommer og høstsesongen. Vinteren 1980 kan Sovjetunionen fiske inntil 360.000 tonn og Norge inntil 540.000 tonn. I sommerloddefisket i 1980 kan Sovjetunionen fiske inntil 280.000 tonn og Norge inntil 420.000 tonn. Hver av partene kan tildele tredjeland inntil 15.000 tonn av sine nasjonale kvoter i 1980. Partenes gjensidige fiske i hverandres soner er i 1980 begrenset til et kvantum på 500.000 tonn. Ved eventuelt behov for økning av dette kvantumet er det enighet om å konsultere hverandre. Det ble videre enighet om en fredningstid i loddefisket fra 1.mai til 15.august og at bifangst av ungfisk under 11 cm begrenses til 15% av antall individ.

Dersom en part ikke tar ut sin kvote under sommer- og høstfisket, kan restkvoten med fradrag for naturlig dødelighet overføres til det etterfølgende vinterfiske og sommer- og høstfiske. Den part som således ikke tar ut sin kvote, skal gi den annen part rett til å fiske restkvoten. Partene skal meddele hverandre resultatet av sesongens fangst snarest mulig eller etter at sesongen er avsluttet.

Majala reiste spørsmål om det kunne bekreftes at Sovjetunionen ikke ville fiske sin kvote i høst, og om spørsmålet om fredning av ungloddefelt også under høstfisket i 1980 var tatt opp med Sovjetunionen.

Gundersen opplyste av Sovjetunionen fra 1.oktober på langt nær hadde fisket sin kvote, men at sovjetrusserne regnet med å ta en vesentlig del av det resterende kvantum innen utgangen av året.

Spørsmålet om eventuell overføring måtte tas opp når fangstoppene for det sovjetiske fisket var mottatt. Når det gjaldt spørsmålet om stengning av ungloddefelt under sommer- og høstfisket hadde ikke dette vært særskilt oppe under forhandlingene.

Forskerne pekte på at ved anbefalingen om et totalt tillatt kvantum på 1,6 mill. tonn i 1980 var det forutsatt bestemt aldersfordeling i fangstene. Norske fiskere hadde i høst fisket vesentlig mer modnende lodde enn forutsatt av forskerne. Dersom det samme var tilfelle for det sovjetrussiske fisket ville dette redusere det potensielle overføringskvantumet fra 1979 til 1980.

b) Orientering om årets sommerloddefisket.

Rasmussen viste til det forberedende dokument i saken der det var gitt følgende redegjørelse:

"Totalkvoten for sommerloddefisket i Barentshavet (5,4 mill. hl) ble fordelt etter en "nøkkel" basert på at hvert fartøy fikk en basiskvote på 1000 hl + 30% av konsesjonskapasitet fra 0-8000 hl, 15% fra 8000-12000 hl og 5% av konsesjonskapasitet over 12000 hl. Denne basiskvoten ble multiplisert med en faktor som ble beregnet på grunnlag av antall deltakende fartøyer. Da det før fisket startet var ulike oppfatninger hvorvidt det var mulig å ta 5,4 mill. hl, var det et overordnet mål å sikre at fartøykvotereguleringer ikke hindret fiskerne i å ta den norske totalkvote.

Faktoren ble den 20.7. foreløpig fastsatt til 10,25. Beregningen tok utgangspunkt i en antatt deltakelse på 200 båter.

Reguleringsutvalget ble i møte 10.september forelagt to alternative forslag til endring av kvoteopplegget:

a) Opprettholdelse av fartøykvoteordningen med en generell heving av fartøykvotene.

b) Oppheving av fartøykvotene.

Utvalget fant ikke grunnlag for å endre kvoteordningen før en hadde full oversikt over deltakelsen i fisket. Siste frist for utseiling til loddefeltene var satt til 15.september. Etter denne dato skulle utviklingen i fisket vurderes med sikte på å heve beregningsfaktoren for fartøykvotene.

Den 17.september besluttet Fiskeridirektøren å anbefale en økning av beregningsfaktoren fra 10,25 til 12,0. Denne beslutningen ble tatt på følgende grunnlag:

1. Deltakelsestallet ble 195 fartøyer som var litt lavere enn forutsatt.
2. Mottaksapparatet ble antatt å være en del dårligere enn tidligere år. Dette ble begrunnet med "Norglobal"s fravær og nedlegging av enkelte mottak. Feitsildfiskernes Salgslag anslo mottaket nord for Stad til ca. 400.000 hl pr. uke. (Etterskuddsvis kan en konstatere at dette anslag var ca.100.000 hl for lavt.)
3. I uken før beslutning om heving av beregningsfaktoren ble tatt (10.9.-16.9.), ble det bare innmeldt 300.000 hl, og dette lave ukekvantum bestyrket antakelsen om at det ville være vanskelig å nå den norske totalkvote.

Så sent som 10.oktober var det hevdet fra en rekke hold at fartøykvoteordningen burde oppheves hvis man ikke skulle risikere å sitte igjen med en betydelig uoppfisket del av sommerloddekvoten.

Imidlertid endret fisket seg og store fangster ble tatt. Dette førte til at man omkring 15.oktober måtte se i øynene at en stopp i fisket måtte innføres dersom kvoten skulle holdes.

Den 22.10. besluttet Fiskeridirektøren at fisket skulle stoppes 24.10. kl.2400. Imidlertid oppsto en såvidt betydelig slakk i fisket at man fant det nødvendig å utsette stoppen inntil videre.

Fisket tok seg imidlertid opp grunnet godt vær og stoppen trådte endelig i kraft 25.10. kl.2400. Det kan i denne sammenheng pekes på at kvoten i årets sommerloddefisket ble overfisket med hele 310.000 hl til tross for den nøye overvåking av utviklingen i fisket."

Majala etterlyste begrunnelse for at beregningsfaktoren var blitt hevet fra 10,25 til 12 og hevdet at en ville ha fått en bedre avvikling av fisket ved å beholde faktoren på 10,25. Han ville gjerne vite hvor mange fartøy som ikke fikk tatt sine kvoter innen fisket ble stoppet.

Borthen opplyste at i flg. oversikt fra Feitsildfiskernes Salgslag var det 84 fartøy som ikke hadde tatt sine kvoter. 56 av disse hadde restkvote på mer enn 2.000 hl. Vurdert i ettertid var han enig i at det hadde vært riktigst å beholde faktoren på 10.25. På avgjørelsestidspunktet hadde det imidlertid vært sterke grunner for å anta at å beholde denne faktoren ville virke reelt begrensende når det gjaldt målsettingen om å nå totalkvoten.

Rasmussen understreket også at en nå i ettertid kunne konstatere at gjennomføring av det opprinnelige kvoteopplegget hadde vært det riktigste. Vurderingsgrunnlaget hadde imidlertid vært et annet da avgjørelsen ble fattet. En hadde da mottatt en rekke henstillinger om at fartøykvoteordningen måtte oppheves dersom totalkvoten skulle nås. Han tilbakeviste den kritikk som var kommet over at det ikke fra starten av var uttrykkelig presisert i kvotetildelingsbrevet at adgangen til å fiske fartøykvotene var begrenset av totalkvoten. Hadde en holdt fast ved den opprinnelige regulering ville det ikke ha blitt noe overfiske utover totalkvoten. Det var først da en hevet totalkvoten og dette ble meddelt i tildelingsbrevet til hver enkelt fartøyeier.

Holm understreket at det ved reguleringen hadde vært et overordnet mål å ta totalkvoten. Dersom en skulle tildelt fartøykvoter uten overfordeling ville en risikert at totalkvoten ikke ble nådd. Det hadde derfor vært nødvendig med overfordeling. Hvor stor overfordeling det burde legges opp til var et vurderingsspørsmål og det var vanskelig å finne den perfekte løsning. Dersom det generelt skulle være adgang til å ta fartøykvoten fullt ut uten hensyn til totalkvoten, måtte en legge om til et annet reguleringssystem.

Gundersen understreket det utilfredsstillende i at vurderingen av spørsmålet om størrelsen på overfordelingskvantumet i praksis var såvidt usikker. Han hevdet at å operere med fartøykvoter uten totalkvote ville medføre risiko for underfisking av totalkvoten. Dersom en la opp til en liknende regulering av vinterfisket 1980 som av sommerloddefisket i år måtte det gjøres helt klart for fartøyene at adgangen til å fiske fartøykvotene var begrenset av totalkvoten.

Majala og Grønnevet etterlyste et bedre forhåndsvarsel om stopp i fisket enn det som hadde vært tilfelle i sommerloddefisket i år.

Rasmussen redegjorde for administrasjonens arbeid med iverksettelsen av stoppen i årets sommerloddefiske og hevdet at dersom en skal være sikret å ta totalkvoten og samtidig søke å unngå overskridelse av kvoten lar det seg ikke gjøre å stoppe fisket uten på relativt kort varsel.

Utvalget tok for øvrig orienteringen om årets sommerloddefiske til etterretning.

c) Regulering av vinterloddefisket 1980.

Rasmussen viste til de forberedende saksdokumenter der det var gitt følgende redegjørelse:

"a) Fastsettelse av totalkvote i Barentshavet

Totalkvoten for det norske vinterloddefisket i 1980 er foreløpig fastsatt til 540.000 tonn = 5.570.000 hl. Totalkvoten for sommerloddefisket i 1980 i Barentshavet er 420.000 tonn = 4.330.000 hl.

Den lave totalkvoten i vinter skulle dermed tilsi at vinterloddefisket må bli gjenstand for en streng fartøykvoteregulering, både for ringnotfartøyer og trålere.

b) Fordeling av totalkvoten på ringnotfartøy og trålere

Tabell 1. Deltakelse 1974-1979 (antall fartøyer). Vinterlodde.

	1974	1975	1976	1977	1978	1979
SNURP	253	243	254	252	247	251
TRÅL	170	172	184	178	133	98

Tabellen viser at deltakelsen av snurpere har vært ganske stabil i årene 1974-79, mens deltakelsen av trålere har variert fra 184 fartøyer i 1976 til 98 fartøyer i 1979. Den lave deltakelsen i 1978 og 1979 for trålerne hadde sammenheng med de vanskelige fangstforholdene for denne flåten i disse årene.

Øverste del av tabell 2 viser vinterloddefangstene i årene 1974-79 i Barentshavet fordelt på not og trål. Nederste halvdel av tabellen viser totalfangsten av lodde (vinter+sommer) i Barentshavet i årene 1974-79, og den kvantumsmessige og prosentvise fordeling på not og trål.

Tabell 2. Loddefiske not/trål 1974-79 (alle tall i tusen hl) (1 hl = 97 kg.)

	1974	1975	1976	1977	1978 ¹⁾	1979 ¹⁾	Gj.snitt. 1974-1979.
Vinterlodde total 2)	7.738	5.662	12.695	14.556	7.936	5.677	9.044
Herav not:	6.246	5.011	10.559	12.261	7.612	4.976	7.777
trål:	1.492	651	2.136	2.295	324	701	1.267
% not:	80.7	88.5	83.2	84.2	95.9	87.7	86.0
trål:	19.3	11.5	16.8	15.8	4.1	12.3	14.0
Sommerlodde+ vinterlodde 2)	10.172	9.719	20.094	21.811	11.571 ³⁾	11.402 ³⁾	14.128
Herav not:	8.680	9.068	17.958	19.516	11.247	10.701	12.861
trål:	1.492	651	2.136	2.295	324	701	1.267
% not:	85.3	93.3	89.4	89.5	97.2	93.8	91.0
trål:	14.7	6.7	10.6	10.5	2.8	6.2	9.0

1) Foreløpige tall

2) Ekskl. lodde fra Newfoundland

3) Ekskl. lodde fra Jan Mayen

Trålerne har gjennomsnittlig levert 9,0% av det totale loddekvantum fra Barentshavet i årene 1974-79. Fiskeridirektøren vil derfor foreslå at trålerne får 9% av den totale norske loddekvote også i 1980. Dette er tilsvarende prinsipp som ble brukt ved fordeling av kvoten ved vinterloddefisket i 1979.

Tabell 3.

	Vinterlodde- fisket 1980	Sommerlodde- fisket 1980.
TRÅL	890.000 hl	-
SNURP	4.680.000 hl	4.330.000 hl
TOTALKVOTE	5.570.000 hl	4.330.000 hl

c) Fordeling på fartøyene.

Trål:

En forutsetter her en totalkvote til loddetrålerne på 890.000 hl. Kvotene pr. tråler vil avhenge av deltakelsen som igjen avhenger av fangstmulighetene for trålerne kommende vinter.

Hvis fangstmulighetene blir gode, vil det være realistisk å kalkulere med 120-140 deltakende fartøyer. Det er i utgangspunktet nødvendig å kalkulere med stor deltakelse. Det forutsettes da at kvoteordningen for trål må revideres eller kanskje oppheves helt hvis fangstmulighetene og deltakelsen skulle vise seg å bli annerledes enn forutsetningene.

Fiskeridirektøren vil foreslå følgende kvoter for loddetrålerne, basert på en deltakelse på 130 trålere:

<u>Kapasitet</u>	<u>Kvote 1980.</u>	<u>Kvote 1979.</u>
Under 1.000 hl	6.000 hl	6.000 hl
1.000-1.499 hl	7.000 hl	7.500 hl
1.500-1.999 hl	8.000 hl	9.000 hl
Over 2.000 hl	9.000 hl	10.500 hl

Snurp.

En har altså kalkulert med 4,68 mill. hl. til snurperne totalt. Fartøykvotene er avhengige av antall deltakende fartøyer og hvilken fordelingsnøkkel en velger. I 1979 var det 251 deltakende snurpere. I det kommende vinter-

loddefisket vil deltakelsen antakelig bli noe mindre. En har i regneeksemplene kalkulert med en deltakelse på 245 fartøyer.

Nedenfor er gjengitt de fordelingsnøkler som ble nyttet under henholdsvis vinterloddefisket (alt. 3) i 1979 og sommerloddefisket (alt. 2.) i 1979. Dessuten har en laget en fordelingsnøkkel som vil gi omlag like mandater i de ulike fartøygruooer av snurpere (se tabell 5).

En har videre regnet ut kvote pr. fartøy i hl. for ulike fartøystørrelser forutsatt en deltaking på 245 fartøyer.

Stort sett gir alt.1 samme kvote vinterlodde i 1980 som i 1979 for fartøyene under 8000 hl. Over denne størrelse vil alt. 1 gi noe høyere kvote i 1980 enn året før. En vil i denne sammenheng peke på at totalkvoten for sommerlodde i 1980 er 20% lavere enn sommerlodden i 1979.

Eksempler på fordelingsnøkkel for ringnotsnurperne:

Alt. 1: 1000 hl + 40% fra 0-4000 hl
+ 20% fra 4-6000 hl
+ 10% fra 6-10000 hl
+ 5% over 10000 hl.

Alt. 2: 1000 hl + 30% fra 0- 8000 hl
+ 15% fra 8-12000 hl
+ 5% over 12000 hl

Lik fordelingsnøkkel som ble benyttet under sommerloddefisket 1979.)

Alt. 3: 1000 hl + 30% fra 0-4000 hl
+ 20% fra 4-6000 hl
+ 10% fra 6-8000 hl
+ 0% over 8000 hl

(Lik fordelingsnøkkel som ble benyttet under vinterloddefisket 1979)

Under forutsetning av en deltaking på 245 ringnotfartøyer, kan det anslås følgende tall for fartøykvoter ved de forskjellige fordelingsalternativer:

Beregningsfaktor (anslag)	<u>Alt. 1.</u> 7,3	<u>Alt. 2.</u> 7,7	<u>Alt. 3.</u> 8,5
Fartøystørrelse: 2000 hl	13.140 hl	92.320 hl	13.600 hl
4000 hl	18.980 hl	16.940 hl	18.700 hl
6000 hl	21.900 hl	21.560 hl	22.100 hl
8000 hl	23.360 hl	26.180 hl	23.800 hl
10000 hl	24.820 hl	28.490 hl	23.800 hl
12000 hl	25.550 hl	30.800 hl	23.800 hl
14000 hl	26.280 hl	31.570 hl	23.800 hl"

Majala pekte på at totalkvoten var liten i forhold til det som ville kunne fiskes ved fritt fiske og i forhold til fangst- og mottakskapasiteten. Det ville derfor være nødvendig med fartøykvoteregulering. Trålerne burde tildeles en totalkvote etter samme prinsipp som i vinterloddefisket i 1979. Når det gjaldt fordelingsnøkkel for kvotetildelingen for snurperne, viste han til at dette spørsmålet nylig var drøftet mellom representanter fra Notfiskarsamskipnaden og Fiskebåtredernes Forbund. Representantene hadde gått inn for en fordelingsnøkkel som ville være en mellomting mellom den som ble fastsatt i sommerloddefisket og vinterloddefisket 1979, slik at de større fartøyene ville få noe større kvoter enn i vinterloddefisket 1979.

Birkeland understreket også behovet for en streng fartøykvoteregulering. Ved fastsettelse av fordelingsnøkkel for snurpekvotene burde det tilstrebes en mest mulig lik mannlott i de ulike fartøygrupper.

Gundersen pekte på at fartøykvotereguleringen måtte behandles i Konesjonsutvalget. Det ble antatt at det vil være tidsnok med et utvalgsmøte 4.januar 1980. Han mente at dersom deltakelsen i trålfisket skulle vise seg å bli usedvanlig lav burde størrelsen på trålkvoten revurderes.

Når det gjaldt kvoteforslaget for trålerne opplyste Borthen at det var lagt opp til en overfordeling på ca. 10% basert på en deltakelse på 130 fartøy og en gjennomsnittsfangst på 7.500 hl.

Rasmussen reiste spørsmål om hvilket prinsipp som generelt burde legges til grunn ved reguleringen av fisket:

- a) fordeling av totalkvoten på de deltakende fartøy med adgang til å fiske fartøykvotene fullt ut, eller
- b) overfordeling av totalkvoten med fartøykvoter der adgangen til å fiske fartøykvotene var begrenset av totalkvoten.

Alternativ a) ville medføre en reel fare for at totalkvoten ikke ville bli nådd.

Majala hevdet i utgangspunktet at en burde tildele fartøykvoter for både snurpere og trålere med en overfordeling av totalkvoten på 5%. Adgangen til å ta fartøykvotene burde ikke være begrenset av totalkvoten.

Rasmussen fant det ikke forsvarlig å gå inn for en overfordeling av totalkvoten på %5 uten at adgangen til å ta fartøykvotene var begrenset av totalkvoten. Dersom fartøyene skulle gis adgang til å ta sine kvoter fullt ut uten hensyn til totalkvoten kunne kan ikke være med på en større overfordeling av totalkvoten enn 2%. Han presiserte at slik reguleringsordning ville innebære en fare for at totalkvoten ikke ville bli oppfisket. Det burde likevel ikke bli tale om å imøtekomme krav fra fartøyene om ekstratildeling av kvoter senere i sesongen.

Når det gjaldt fordelingnøkkel ved beregning av fartøykvotene til snurperne viste Rasmussen til de 3 alternative eksempler i de forberedende saksdokumenter og pekte på at alt. 1 ville ligge mellom de fordelingsnøkler som ble brukt i vinterloddefisket og sommerloddefisket i 1979 og ville gi om lag like mannslotter i de ulike fartøygrupper av snurpere i vinterloddefisket 1980.

Utvalget tilrådte at totalkvoten på 5.570.000 hl i vinterloddefisket 1980 fordeles med 4.680.000 hl til snurperne og 890.000 hl til trålerne (9%). Utvalget forutsatte at trålernes andel av totalkvoten blir revurdert dersom deltakelsen av trålere skulle bli vesentlig mindre enn ventet.

Utvalget tilrådte videre en fartøykvoteregulering av fisket med adgang for det enkelte fartøy til å fiske sin kvote fullt ut uten hensyn til totalkvoten. Ved beregningen av fartøykvotene burde det legges til grunn en totalkvote som var 2% høyere enn den reelle.

Utvalget tilrådte at fordelingsnøkkelen i regneeksempelet alt.1 ble benyttet ved beregning av snurpernes fartøykvoter. Under henvisning til at dette spørsmålet skulle behandles i Konesjonsutvalget reserverte Gundersen, Raasok og Holm seg, som medlemmer av Konesjonsutvalget, mot å ta standpunkt til dette spørsmålet.

d) Åpningsdato og siste startdato for fisket.

Rasmussen viste til det forberedende dokument der det var gitt følgende redegjørelse for saken:

"Tidligste startdato i vinterloddefisket var i 1978 og i 1979 fastsatt til henholdsvis 12. og 15. januar.

Når det gjelder spørsmålet om åpningsdatoen for fisket i 1980 har Norges Fiskarlag i brev av 15. oktober d.å. til Fiskeridirektoratet bl.a. referert følgende landsstyre-vedtak av 9. oktober d.å. i sak 133/79:

"Landsstyret viser til at Landsmøtet 1978 bl.a. uttalte følgende vedrørende reguleringer i loddefisket:" "Reguleringene må alltid ha som siktemål å spare smålodda, og sikre at tilstrekkelig mengde gytelodde får komme inn til kysten for gyting. Felter der det særlig opptrer smålodde må øyeblikkelig sperres. Yngelfiske må unngås.

Landsmøtet må kreve at vinterloddefisket ikke må påbegynnes for smålodda har skilt seg ut fra den øvrige bestand under innsiget mot kysten. Dette må nøye overvåkes av havforskningen."

På bakgrunn av Landsstyrets vedtak og havforskernes tidligere vurdering av 1977 årsklassen som svak, ber Landsstyret i brevet om at vinterens loddeinnsig blir nøye overvåket og at fisket ikke blir åpnet før det ved hjelp av tilstrekkelige prøver er vist at smålodda har skilt seg ut fra den øvrige bestand.

Utsettelse av åpningsdatoen til smålodda under innsiget har skilt seg fra den øvrige bestanden vil være gunstig sett fra et biologisk synspunkt.

Fiskeridirektøren har heller ikke prinsipielle innvendinger mot en slik utsettelse. Når det gjelder overvåking av vinterens lodde-innsig kan det opplyses at F/F "G.O.Sars" vil være på feltet i tidsrommet 5.januar -2.februar og F/F "Michael Sars" i tidsrommet 15. februar - 2. april. Fiskeridirektøren har i tillegg foreslått bevilget midler til leie av ett fartøy til loddeleting. Med den innsats som etter dette må kunne påregnes å være engasjert i overvåkingen av loddebestanden herunder innsiget til kysten, vil en anta at tidspunktet for når unglodda er utskilt fra den øvrige bestanden vil kunne bestemmes.

Fiskeridirektøren ser imidlertid praktiske betenkeligheter ved å knytte åpningstidspunktet for fisket direkte til tidspunktet når unglodda under innsiget har skilt seg fra den øvrige bestanden. Fraskillingstidspunktet vil kunne variere på feltet og det vil sett fra fiskernes synspunkt kunne medføre praktiske vansker med et starttidspunkt annonsert med såvidt kort varsel. I stedet for å knytte åpningstidspunktet for fisket direkte til tidspunkt når unglodda har skilt seg fra den øvrige bestanden vil Fiskeridirektøren foreslå at tidligste startdato for fisket fastsettes til en senere dato enn i de 2 foregående år. En vil foreslå ca. 25. januar. Det vises i denne forbindelse til at de første fangstene i 1978 og 1979 ble innmeldt rundt 20. januar. Samtidig antas at det som i tidligere år bør legges opp til sperring av område der fangstprøvene viser at det er vesentlig innblanding av unglodde. En viser forøvrig til anbefalingen fra den 8. sesjon i Den blandede norsk-sovjetiske fiskerikommisjon om at bifangst av unglodde under 11 cm bør begrenses til 15% av antall individer.

Fiskeridirektøren vil foreslå at seneste startdato i vinterloddefisket i 1980 i likhet med i 1979 fastsettes til 5. mars både for trålere og snurpere. Fartøy som ikke har begynt fisket innen nevnte dato vil miste retten til å delta. En antar imidlertid at det bør kunne gjøres unntak fra datoen for fartøy som p.g.a. av havari, nødvendig klassing o.l. ikke vil kunne komme i fisket før noe senere."

Forskerne framhevet at det ville være en fordel for rekrutteringen til bestanden med en senere åpningsdato enn 25.januar, og utvalget tilrårde

at åpningsdatoen for fisket burde fastsettes til 28.januar kl.0000.

Siste startdato i fisket burde fastsettes til 3.mars.

e) Spørsmålet om reservering av bestemte områder for loddefiske til konsum.

Rasmussen viste til det forberedende saksdokument der det var gitt følgende redegjørelse:

"I brev av 31. oktober d.å. fra fiskerisjefen i Finnmark til Feitsildfiskernes Salgslag er referert følgende vedtak i Finnmark fylkes fiskerstyre:

"Fangst av lodde for konsumproduksjon ansees viktig, og i området hvor det viser seg at lodden utfra kvalitetsmessige hensyn er brukbar til konsumproduksjon, bør det opprettes korttidssoner for fangst bare til konsum".

Når det gjelder den nærmere begrunnelse for forslaget vises til brevet som vedlegges i kopi. Likeledes vises til vedlagte kopi av brev av 6. november d.å. fra Norske Fiskeprodusenters Forening til Fiskeridirektoratet. Med henvisning til de 2 nevnte brev har departementet i brev av 9.d.m. bedt Fiskeridirektøren vurdere hensiktsmessigheten av å opprette korttidssonen fra fangst og konsumlodde.

Fiskeridirektøren er i prinsippet enig i at forholdene bør legges til rette for økt fangst av lodde til konsumproduksjon under vinterloddefisket - 1980. Den praktiske gjennomføringen av dette bør inidlertid drøftes nærmere mellom berørte parter. Fiskeridirektøren antar at sakens formelle og praktiske sider i første omgang bør drøftes mellom Fiskeridirektøren og Feitsildfiskernes Salgslag med sikte på snarest mulig å komme fram til en hensiktsmessig organisering og dirigering av konsumfisket."

Majala, med tilslutning fra Fladmark, understreket sterkt behovet for at forholdene ble lagt til rette for økt fangst av konsumlodde.

Utvalget sluttet seg til Fiskeridirektørens forslag i forbindelse med den videre behandling av saken.

Forskerne pekte på behovet for også i 1980 å frede Vardø/Kiberg-feltet som ville være hovedgytefeltet for lodda.

Utvalget tilrådte at det også under vinterloddefisket i 1980 burde være adgang til å frede begrensede gytefelt.

SAK 27/79 REGULERING AV REKEFISKET 1979/80.

a) Vest- og Øst-Grønland og Davidsstredet.

Rasmussen viste innledningsvis til de forberedende dokumenter der det bl.a. var redegjort for forhandlingssituasjonen med EF. Det var bl.a. vist til at EF-kommisjonen ville trenge forholdsvis lang tid før en eventuell kvoteavtale kunne bli formalisert. For at norsk fiske i EF-sonen ikke helt skulle stoppe opp ved årsskiftet hadde EF fremmet forslag om midlertidige kvoter for 1.kvartal 1980. For reker var det imidlertid ikke blitt fremmet noe slikt forslag.

EF-kommisjonen hadde vært innstilt på å fremme et tilleggsforslag om midlertidige kvoter også for reker dersom det ble enighet om en avtale 12.-14.desember. I motsatt fall ville det ikke bli mulig for de norske rekefiskerne å begynne fiske fra 1.januar 1980 som planlagt.

Det var i de forberedende saksdokumenter også gitt en oversikt over fisket i 1979 der det framgikk at det hadde vært fritt fiske til det ble stoppet 17.oktober. Pr. 15.november var det innrapportert fangster på tilsammen 3914 tonn av totalkvoten på 4366 tonn ved Vest-Grønland.

Videre var det gitt en tabellarisk oversikt over hvor mye det enkelte fartøy manglet på full last sammenholdt med fartøyets restkvote.

Selv om enkelte fartøy åpenbart ville ha problemer med å fiske restkvoten var Fiskeridirektøren av den oppfatning at en ikke kunne inndra kvoter fra fartøy som hadde rettet seg etter bestemmelsene om skjæringsdato m.m.

Utvalget sluttet seg til Fiskeridirektørens forslag på dette punkt og tok ellers orienteringen til etterretning.

Når det gjaldt reguleringsopplegget for 1980 viste Rasmussen til de forberedende dokumenter i saken der det bl.a. het:

"Dersom en midlertidig kvoteordning fører til ytterligere begrensning av det norske rekefisket ved Vest-Grønland, eller kvoten for 1980 blir vesentlig redusert i forhold til kvoten for 1979, tar Fiskeridirektøren sitke på å sammenkalle til et møte med representanter for fiskerimyndighetene og de berørte organisasjoner.

Et slikt møte må eventuelt komme så snart som mulig etter at kvotesituasjonen er klarlagt, og må ta sikte på å klarlegge alternativene for en reguleringsordning for 1980, som også må omfatte opplegget for Barentshavet.

Dersom kvotene for 1980 skulle bli satt til tilnærmevis samme kvantum som i 1979, vil Fiskeridirektøren gå inn for en tilsvarende regulering som i inneværende år. Det vil si en regulering med fartøykvoter og skjæringsdatoer for utseiling.

Både i 1978 og 1979 har Norge hatt adgang til å drive prøvefiske etter reker ved Øst-Grønland, EF tok opp spørsmålet om dette prøvefiske på siste forhandlingsrunde, og det er sannsynlig at spørsmålet vil bli drøftet på ny 12.-14.desember. Foreløpig er utsiktene for rekefiske ved Øst-Grønland usikre."

Utvalget tok denne orientering til etterretning.

b) Barentshavet.

Rasmussen viste innledningsvis til de forberedende dokumenter i saken der det het:

"- Orientering om fisket i 1979.

Fiskeridepartementets forskrift av 7.juni med seinare endringar fastsette ein totalkvote på 18.000 tonn i området utanfor 12 n.mil, nord for 67°10' nord og aust for 0-meridianen.

Den 4.oktober vart forskriftene endra slik at kvoten på 2.000 tonn i sovjetisk sone kan fiskast opp etter at totalkvoten på 18.000 tonn er nådd (jfr. J 159/79) (./.).

Fisket i sovjetisk sone har dermed halde fram etter at rekefisket i Barentshavet vart stoppa 12.oktober kl.18.00 (jfr. J 161/79) (./.).

Storparten av reka som vart fiska i Barentshavet er levert til anlegg i land for pilling (også kalla industrireke).

Landingane skjedde i Råfisklagets prissoner 1, 2 og 3. Dei få tonn som er registrert levert til Råfisklaget sør for prissone 3, er rekna som "fjord-reker" (altså fiska innanfor 12-mils grensa).

Reke levert frosen med skal til konsum (også kalla skal-reker) er oppgitt til 40 tonn.

Ein del frosne fangstar er levert i Sunnmøre og Romsdal Fiskesalgslags distrikt, og totalkvantumet (både til pilling og konsum) er oppgitt til 180 tonn (av dette 165 tonn gjennom Havreker A/S).

For å finne det oppfiska kvantum av totalkvoten, må ein dermed sette opp følgjande reknestykke (opplysninger pr.11.10.79):

Totalt ilandført til pilling (Råfisklaget)	20.032 tonn
- 10% fiska innanfor 12 n.mil	<u>2.003 tonn</u>
Ilandført til pilling, Råfisklagets distrikt	18.029 tonn
Ilandført til konsum, " "	40 tonn
Ilandført til pilling og konsum, Sunnmøre og Romsdals Fiskesalgslags distrikt	<u>180 tonn</u>
Totalt ilandført i det regulerte området i Barentshavet	<u>18.249 tonn</u>

Kvantum ilandført til pilling i Råfisklagets distrikt utgjer storparten av det ilandførte totalkvantum, og ein ser utviklinga i fisket ved å følgje dette kvantumet:

uke	27	(8.7.)	10.233 tonn
"	28	(15.7.)	10.460 "
"	29	(22.7.)	11.245 "
"	30	(29.7.)	12.050 "
"	32	(12.8.)	13.990 "
"	33	(19.8.)	15.373 "
"	34	(25.8.)	16.670 "
"	35	(2.9.)	16.900 "
"	36	(9.9.)	17.022 "
"	37	(16.9.)	17.318 "
"	38	(23.9.)	17.521 "
"	39	(30.9.)	17.708 "
"	40	(7.10.)	18.029 "

Frå sovjetisk sone var det pr.10.10.79 innrapportert 325 tonn. Utviklinga i innrapportert totalkvantum er følgjande:

pr.20.10	553,559 tonn
pr.29.10.	801,309 tonn
pr. 4.11.	1.135,809 tonn
pr.11.11.	1.317,649 tonn
pr.17.11.	1.615,049 tonn
pr.23.11.	ca.1.720,000 tonn

Det blir meldt at det no er 5-6 båtar på feltet, og det er lite truleg at kvoten blir oppfiska i dei første to vekene.

Etter at det no er bestemt at kvoten på 2.000 tonn i sovjetisk sone skal fiskast opp, er totalkvoten faktisk utvida til ca.20.000 tonn. Medrekna 2.000 tonn innanfor 12 mils-grensa, blir dermed det totale ilandførte kvantum 22.000 tonn.

Reker - Kvantum i 1.000 tonn.

	1975	1976	1977	1978	1979 ^{x)}
Totalt oppfiska	18,9	25,4	26,0	31,8	(30,6)
Nordsjøen og kysten sør for Nordland	2,3	4,7	2,8	2,8	(3,0)
Nord-vestlige Atlanterhav	8,7	11,7	7,5	9,0	5,0
Jan Mayen	0,1	0,4	-	0,4	(0,6)
Barentshavet m/kystfiske	7,8	8,9	15,7	20,0	22,0
Kystfiske, Nordland-Finnmark	2,1	1,2	1,5	1,5	2,0
Barentshavet	5,7	7,7	14,2	18,5	20,0

x) Medrekna full kvote i sovjetisk sone og ved Vest-Grønland.

Fartøykvotene vart fastsett ut frå to forhold:

- 1) konsesjonstype
- 2) Bruttotonnasje.

Fartøy med frysekonsesjon fekk kvoter på 250 eller 300 tonn avhengig av om bruttotonnasjen var under 250 BRT eller ikkje. Dessutan var det eit regelbunde tillegg for dei som ikkje deltok ved Vest-Grønland.

Det er i alt 29 frysekonsesjonar. 1 fartøy er ikkje brukt til rekefiske siste året. 6 fartøy har kun fiska i Barentshavet. Til saman har desse ei kvote på 2.015 tonn. Pr.23.9. hadde dei ilandført 1.264 tonn.

12 fartøy har delteke både ved Vest-Grønland og i Barentshavet. Til saman har desse ei kvote i Barentshavet på 3.500 tonn. Pr. 23.9. hadde dei ilandført 890 tonn, men av dette representerer 3 fartøy åleine 692 tonn.

10 fartøy med frysekonsesjon har ikkje delteke i fisket i Barentshavet. (Av desse har 1 fartøy delteke i fisket i sovjetisk sone i oktober.) Til saman har desse etter forskriftene ei kvote på 2.900 tonn.

Fangst, frysetrålalarar (i tonn).

Deltaking/fangst:	Barentshavet (pr.23.9.)	Vest-Grønland (pr.25.9.)	Totalt
Barentshavet/(6 stk.)	1.264	0	1.264
Barentshavet + Vest-Grønland/(12 stk.)	890	1.756	2.646
Vest-Grønland/(10 stk.)	0	1.470	1.470

Fartøykvoter for fartøy utan frysekonsesjon er:

1. 35,0 - 59,9 BRT: 100 tonn
2. 60,0 - 124,9 BRT: 130 tonn
3. 125,0 - 249,9 BRT: 200 tonn
4. over 250 BRT: 250 tonn

Etter § 3, 2.ledd er det gitt tilleggskvote til i alt 44 fartøy. Dei fordeler seg slik:

Gruppe 1: tillegg 30 tonn:	11 stk.
Gruppe 2: tillegg 39 tonn	16 stk.
Gruppe 3: tillegg 60 tonn:	15 stk.
Gruppe 4: tillegg 75 tonn:	2 stk.

Eit fartøy i gruppe 1 har gitt beskjed om at tilleggskvoten ikkje vil bli brukt. Ein må gå ut frå at det same vil vere tilfelle med fleire av dei fartøya som har fått tilleggskvoter.

Dessutan er det gitt tillegg ut frå driftsmessige forhold (§ 3. 1.ledd) til i alt 11 fartøy.

- Gruppe 1: 1 fartøy tillegg på 15 tonn
- Gruppe 2: 4 fartøy tillegg på til saman 125 tonn
- Gruppe 3: 6 fartøy tillegg på til saman 205 tonn.

Etter § 2, 2.ledd kan det bli gitt tillegg til fartøy utan frysekonsesjon som leverer frosne fangstar. Det er 2 fartøy som har søkt om tillegg på det grunnlag.

Det var i alt delt ut 20 midlertidige konsesjonar med ei fastsett kvote på 100 tonn.

7 av desse har ikkje levert rekefangstar (har ikkje delteke i fisket).

Resten (13 stk.) har fiska til saman 761,360 tonn pr 23.9.79, eller gjennomsnittleg 58,6 tonn pr. båt."

Reguleringsopplegget for 1980.

Rasmussen viste til at Fiskeridepartementet i samarbeid med Fiskeridirektoratet og Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt og hadde utarbeidet et arbeidsnotat der det var inntatt følgende punkt:

1. Oversikt over konsesjoner og deltakelse.
2. Utviklingen i fisket og reguleringene i 1979.
3. Bestandssituasjonen.
4. Eventuelle reguleringer i 1980.
5. Avgrensingen av konsesjonsordningen for rekefisket til områdene nord for 62^on.br.

Rasmussen viste ellers til at det i saksdokumentene var gitt en redegjørelse for bestandssituasjonen for reker i Barentshavet og ved Bjørnøy og Spitsbergen.

Han viste også til at det forannevnte notat ville bli sendt til Norges Fiskarlag til organisasjonsmessig behandling og fant derfor at det ikke var grunnlag for en tilråding fra utvalget.

Utvalget sluttet seg til at det på det nåværende tidspunkt ikke var grunnlag for å drøfte konkrete reguleringsopplegg for 1980 og tok ellers orienteringen til etterretning.

Sak 28/79. Bruk av sorteringsnett i reke-trål.

Rasmussen viste til det forberedende saksdokument der det var gitt følgende redegjørelse:

Spørsmålet om å påby sorteringsnett i reke-trål var oppe til behandling under sak 5 b på møtet i Reguleringsutvalget den 13. og 14.1.1975. Utvalget fant den gang ikke å kunne gå inn for å påby sorteringsnett.

En har nå forelagt saken for Fiskeriteknologisk Forskningsinstitutt. FTFI kom med i utviklingsarbeidet for sorteringstrål høsten 1975 i samarbeid med Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt, men har fra 1976 drevet forsøkene helt i egen regi. I brev hertil av 13.7.d.å. meddeler FTFI følgende:

"Etter innledende forsøk med "såkalt" sidepanel-sortering høsten 1975, og videre fiskeforsøk med de sorteringsnettløsninger med sperrenett i trållåpningen som var utviklet i regi av Havforskningsinstituttet og Fiskeridirektoratet inntil 1975, og som oftest ga negative resultater, har vårt arbeid etter hvert bare omfattet forsøk med skråstilte sperrenett langt bak i trållen (HH-nett, se Fig.) Den viktigste årsaken til at vi gikk inn for denne nettypen var at de syntes å ha mindre innvirkning på trållens fangsteffektivitet og gi mindre praktiske håndteringsproblemer enn store nett i trållåpningen.

Siden 1976 og til prosjektets avslutning høsten 1978 er forskjellige varianter av denne nettypen praktisk prøvet under ulike forhold med hensyn til trålltyper, fartøy (motor) størrelse, felt og årstider.

HH-nettets praktiske anvendelighet er stort sett blitt bekreftet. Riving eller ødleggelse av nettet har nesten ikke forekommet. Imidlertid har en til tider vært plaget med små uer som har satt seg fast, og i noen tilfelle andre fiskeslag som kolmule og vassild.

Nettet er forholdsvis lite med areal på 5-6 m².

De oppnådde sorteringsresultater har vært svært varierende. Gode resultater har vært lettere å oppnå for de små kysttrållerne, som skiller seg vesentlig fra havtrållerne

ved den lave tauefarten (1,0 - 1,5 knop mot 2,0 - 3 knop). For kysttrålere fikk vi allerede i 1976 bra resultater på Lyngen hvor vi var nede i "akseptable" reketap. Utsorteringen av fisk er selvsagt både arts- og størrelsesavhengig. For torsk er den gjennomgående effektiv for fisk over 25 cm. lengde. Selv om det har vært diverse tilbakeslag har videre forsøk bekreftet dette, og særlig forsøkene i Saltenområdet i 1977 og 1978 ga bra resultater.

For havtrålerne (Barentshavet) har det vært vanskelig å komme ned på et akseptabelt reketap (10%), selv om vi i 1978 oppnådde noen svært oppmuntrende enkelthalresultater på noen småtorskefelt nord av Vardø.

En viktig lærdom av alle sperrenettforsøkene som omfatter 11 forskjellige tokter og ca. 250 trålhal, er at resultatene (for samme trål og fartøy) kan være både svære felt- og tidsavhengige. Dette vil si at det er nærmest umulig å forutsi resultatene, spesielt når det gjelder reketapet, før eventuelt prøvefiske er foretatt. På samme måte må det forventes stor variasjon koblet til fartøy og tråltypen og også til en viss grad døgntiden.

Ved eventuell praktisk bruk av sorteringsnett må flere andre forhold enn de rent sorteringsmessige bli nøye vurdert. Et avgjørende forhold må være at brukeren ser nytter av at det fungerer riktig, da han lett kan sette det ut av funksjon. Problematikken med den fangede salgbare fisken, som uten tvil har stor økonomisk betydning, må derfor også tas opp i sammenheng.

FTFI har i 1979 utvidet arbeidet med selektiv reketrål til også å omfatte konstruksjons og riggingens innvirkning på bifangstene. Sommerens noe reduserte tokt i Barentshavet tydet f.eks. på (selv om tallmaterialet ble begrenset), at lengden av sveipene ikke har noen avgjørende betydning. Videre undersøkelser vil bl.a. omfatte hva f.eks. "taket" i dagens reketrål betyr for fangsten og om f.eks. store masker, tau e.l. i deler av nettpanelene, eller jagekjettinger langt foran grunnlina kan bidra til at fisken unnslipper i større grad."

FTFI arbeider med en totalrapport fra alle forsøkene. Denne rapport foreligger ennå ikke. En representant fra FTFI vil imidlertid være tilstede på møtet og gi en nærmere redegjørelse i saken."

Rasmussen beklaget at representanter fra FTFI ikke hadde kunnet møte som forutsatt.

Gundersen understreket behovet for at det kom resultater fra det pågående arbeidet med saken og mente at det burde undersøkes hvordan andre nasjoner eventuelt har løst problemet.

Forskerne opplyste at det i lang tid hadde pågått internasjonalt samarbeid på dette feltet. De konklusjoner som var trukket i FTFI's rapport var realistiske. Alternativ løsning til sorteringsnett ville være å stenge felt for fjord- og kystrekefiske. Problemet gjorde seg i liten grad gjeldende fra havrekefisket.

Utvalget tok orienteringen om arbeidet med innføring av sorteringsnett i reketrål til etterretning.

Sak 29/79.

Foreløpig orientering om regulering av forskjellige fiskerier i 1980.

Rasmussen viste innledningsvis til at forhandlingene om kvoteavtale mellom Norge og EF for 1980 ennå ikke var avsluttet. Han pekte imidlertid på at det var nødvendig for administrasjonen å få fastsatt regulerende bestemmelser som kunne tre i kraft fra årsskiftet og viste til det som var anført i det forberedende saksdokumentene om de enkelte fiskerier:

"a) Sildefiske i Nordsjøen.

Som kjent har en i 1979 hatt totalforbud mot et direkte sildefiske i Nordsjøen i ICES's statistikkområde IV og den del av område IIIa som ligger vest av en rett linje mellom Lindesnes og Hanstholmen fyr. ICES's rådgivende komité for fiskerireguleringer (ACFM) har i sin tilrådning for 1980 gått inn for at det ikke skal tillates et direkte sildefiske i nevnte område. Fiskeridirektøren tar sikte på å foreslå overfor Fiskeridepartementet at det utferdiges forskrifter om totalforbud mot fiske etter Nordsjøsild i 1980.

b) Sildefiske i Skagerrak og Kattegat.

Forhandlingene om norsk kvote i Skagerrak og den nordlige delen av Kattegat inngår som en del av kvoteforhandlingene mellom EF, Sverige og Norge i kraft av Skagerrakavtalen av 19. desember 1966. Før disse forhandlingene er avsluttet kan det ikke tas endelig standpunkt til reguleringsopplegget for 1980. Fiskeridirektøren tar derfor sikte på å foreslå overfor Fiskeridepartementet at det fra årsskiftet foreløpig settes forbud mot sildefiske i avtaleområdet i Skagerrak."

c) Fiske etter brisling i Nordsjøen.

Under forutsetning av at en kommer fram til en kvoteavtale med EF må en kunne legge til grunn at Norge for 1980 vil bli tildelt en brislingkvote i EF-sonen i noenlunde samme størrelsesorden som i 1979.

ICES' tilrådning for 1978 var 450.000 tonn, for 1979 400.000 tonn og det samme er anbefalt for 1980. Den norske kvote i EF sonen i 1978 var 80.000 tonn og i 1979 71.000 tonn. Dersom en ser på fangstfordelingen for 1978 viser den at det i 1. halvår var tatt ca. 15.000 tonn. I 1979 var det i samme tidsrom tatt ca. 53.000 tonn. Dersom det blir avtalt kvartalsfordeling av eventuell totalkvote har en for å dekke optimalt behov i 1. kvartal bedt EF om å stille 75% av totalkvoten til disposisjon i 1. kvartal. Fiskeridirektøren er av den oppfatning at fisket ut fra kvalitetshensyn bør begrenses i første kvartal, slik at det tas vesentlig mindre enn tidligere år i samme tidsrom.

Det ble i oktober i år innført turkvoter for de fartøy som deltok i brislingfisket. Når det gjelder gjennomføringen av reguleringen i 1980 antar en at det er tilstrekkelig å fastsette turkvoter for de deltakende fartøy. Åpningsdato for dette fiske antas å kunne settes til første uke i januar.

d) Fiske etter brisling i Skagerrak og Kattegat.

En evnetuell norsk kvote av brisling i Skagerrak og Kattegat er også forhandlingstema ved kvoteforhandlingene for 1980 mellom EF, Sverige og Norge. Fiskeridirektøren tar derfor også for brislingfisket i dette området sikte på å foreslå foreløpig forbud fra årsskiftet.

e) Fiske etter atlanto-skandisk sild.

Fra Feitsildfiskernes Salgslag har en fått opplyst at det hittil i 1979 er omsatt hittil i 1979 ca. 12.500 hl atlanto-skandisk sild tatt som bifangst. Som kjent var det tidligere gitt tillatelse til å omsette mindre bifangster av sild. Omfanget og størrelsen av bifangstene økte etterhvert slik at en ikke lenger kunne anse dette som ordinære bifangster. Fiskeridirektøren fant derfor ikke lenger å kunne tillate at det ble omsatt bifangster av atlant-skandisk sild. I tillegg har Fiskeridirektøren i samråd med Havforskningsinstituttet og Kontrollverket overfor Fiskeridepartementet foreslått såerring av to områder i Lofoten for garnfiske på grunn av store konsentrasjoner av sild i disse områdene. Forbudet ble etablert 8. november 1979, og grensene ble justert den 19. november.

ICES' rådgivende komité for fiskerireguleringer har tilrådd totalforbud mot fiske etter atlanto-skandisk sild i 1980 i likhet med 1979. Havforskningsinstituttet gjennomfører for tiden et tokt der det blir foretatt akustiske mengdemålinger. Dette toktet ventes avsluttet medio desember. Fiskeridirektøren tar sikte på ovenfor Fiskeridepartementet å foreslå at gjeldende forskrifter blir forlenget fra årsskiftet 1980 og inntil videre. En vil på et senere tidspunkt komme tilbake til realitetsdrøftelse av spørsmålet om fiske av atlanto-skandisk sild i 1980.

f) Makrellfiske - Nordsjøen, Skagerrak og Kattegat.

ICES' rådgivende komité for fiskerireguleringer sier i sin tilrådning at det er ønskelig med totalforbud mot makrellfiske i nevnte områder i 1980. Tilrådningsen går subsidiært ut på fiske av 50.000 tonn.

Utgangspunktet for drøftelsene i Reguleringsutvalget må etter Fiskeridirektørens mening være en forutsetning om at det blir avtalt en TAC på 50.000 tonn.

Tar en utgangspunkt i en TAC på 50.000 tonn inklusiv Skagerrak, gir dette 37.500 tonn til disposisjon for Norge med samme fordeling som i 1978. (75%). Av dette må ca. 15.000 tonn avsettes til kystflåten inklusiv smånot. Det er vanskelig å beregne hvor stor del av den norske kvoten som må avsettes til tredje land. Sovjet har som kjent fått tildelt 300 tonn som bifangst i andre fiskerier. Det er rimelig å regne med at det må avsettes et mindre kvantum for å dekke bifangster.

Til disposisjon for ringnotflåten gjenstår da godt og vel 20.000 tonn. Dette bør gå til konsum, og det bør under enhver omstendighet legges opp til en regulering som i størst mulig grad imøtekommer denne målsettingen. Under "konsumfisket" i 1979 måtte mellom 30 og 40% av fangstene gå til oppmalning. Dette tilsier små turkvoter og nøye overvåking av ringnotfisket i 1980.

I tillegg til turkvoteregulering på grunn av avtaksmessige årsaker, må det vurderes om det skal iverksettes andre reguleringstiltak som har til hensikt å virke utjevnende. Det må bli et spørsmål om en skal ha en fartøyskvote og i tilfellet hvilken fordelingsnøkkel som skal legges til grunn.

Med det begrensede kvantum som etter dette vil være til disposisjon vil en ta sikte på å forby alt fiske for ringnotfartøy over 90 fot fra årsskiftet 1980 og inntil videre.

Makrell (vestlig).

Den anbefalte TAC for 1980 er 335.000 tonn mot 435.000 i 1979. Det er fangstforbud i ICES' statistikkområde VVIa fra 1. november til 30. april 1980.

Under forutsetning av at det kommer istand avtale mellom EF og Norge vil norsk makrellfiske vest av 4° v.l. kunne pågå fra årets begynnelse i 1980. Det kan opplyses at EF under annen forhandlingsrunde ikke har tilbudt Norge kvote av vestlig makrell."

Rasmussen mente at det ved regulering av fiske etter brisling i Nordsjøen burde det legges opp til en ordning slik at maksimalt 50% av en eventuell kvote ble tatt i første halvår. Han viste også til at det var foreslått en turkvoteordning for dette fisket.

Majala støttet Fiskeridirektørens forslag om fordelingen av totalkvoten på første og siste halvår av året. Videre var han enig i at det ville være tilstrekkelig å innføre en turkvoteordning i dette fisket.

Utvalget tok ellers orienteringen om reguleringen om de forskjellige fiskerier til etterretning.